

ERINDRINGER AF:

Kapt.Løjtn. Einar Poder

1
1993

1.ste del = tjeneste-data.

*Dette eksemplar tilhører min søde, elyngte
datter*

Nina Rodde

Maj 1993

- Udlandstogter -

- 1933 - Karlshamn - Sverrige - "Lossen"
- 1934 - Island "Hvidbjørnen" - marts - 30' juli
- 1936 - Tyskland - Bremen/Wesermunde - "Islans Falk" - Færøerne
- 1937 - Færøerne - "
- " - Speedhead/England - "Niels Juel" Kroningsfestligheder
- " - Helsinki - Finland "
- 1946 - Færøerne - "Holger Danske" holdt jul på øerne - til 26/3-47
- 1947 - " " Bergen /Norge - *Partisal (Lissabon)*
- 1948 - Marokko/Casablanca - "Holger Danske"
- " - Gibraltar - Frankrig/Nice - (Villefrance")
- " - Grønland - opmåling "Hejmdal" - Island - Skotland
- 1952 - Tibberon/Skole Net and Harbour Defnse - Californien n.f. San Fransi^{co}
- " - Grønland med "Dannebrog" sko
- 1953 - South Carolina -Charleston afhente "Hjælperen"
- 1954 - England -Hebborn on Tyne/Newcastle - "Esbern Snare"
- " - Island - " + Færøerne

Kaptajnløjtnant af B-Linien

Holmen, den 10' juli 1973.

Ejner Frederik Pøder - 250617-0241

Lyngager 16 - 2670 Greve strand

telf. 902968.

Tjenestetidsforløb i søværnet.

1' august 1933 - antaget som lærling i søværnet.

1" " 1936 - udnævnt til matros-math i søværnet. Signaltjeneste

1' maj 1939 - " " " - underkvartermester af 2' grad

1' " 1942 - " " " - " " " 1' "

1' april 1944 - " " " - kvartermester af 3' grad (10' juli 1945)

1' " " - tjenestemandstilling. *Juni 45 med tilhørende stilling*

1' maj 1951 - udnævnt til kvartermester af 2' grad

1' " 1956 - " " søløjtnant af specialgruppen (officersstilling)

1' april 1968 - " " kaptajnløjtnant af B-linien. Slutstilling)

afskediget med pension ved udgangen af december 1973 i henhold til

Chefen for søværnets skrivelse af 28' maj 1973 vedrørende personel-

reduktioner i henhold til ny forsvarsordning, hvorunder der er taget

hensyn til "Aldersmæssige kriterier.

40 år og 4 måneders tjeneste i søværnet.

alder ved afgang - 56 år.

Måned - År	- 1933 -	- 1934 -	- 1935 -	- 1936 -	- 1937	
Januar		Lærlingesko- len fortsat o/b i P.S.	underbragt i P.S.fortsat Art-Sig.skole	<i>u-både</i> K.M.H. -15'på togt	4'togt til Færøerne m "Islands Fal	
Februar		21' tj,insp. skibet "Hvid- bjørnen"	3' - 9' KSA 10'-18'art. s-sk-19'H.G.	med "Galathea" i danske farvande,	"12'-24'orlov 24'art.sign. skole.Holmen.	
Marts		Fiskeriinspek- tion rundt om Island.	1' - 19'H.G. 20'P.S. 23'dagl.tj.	Togt med "Galathea"	1'-23'skole 24'orlov til d.30'(Ferie)	
April		Ch.K/K Louzov " " NK.K/L Kofoed	5'på togt m P.S. i dansk farv. <i>S. farv.</i>	2'ank.Holmen 19'fortsat togt.	dagl.tjenest <i>T-Bad</i> ministrygere "Søloven"	
Maj		Island rundt " " 7 gange ialt	1'-5'indl.in fir.Aarhus dereft.P.S.	togt med "Galathea"	1'tiltr.tj.i panserskibet "Niels Juel"	
Juni	<i>16</i>	anløbet samt " /7 lige fjorde	20'ank.Kbhv. Holmen.P.S. stamskib. <i>18</i>	1'-18'Holmen 19'på togt <i>19</i>	kroning Engl. 26/5-4/6 fer 7'Niels Jue <i>20</i>	
Juli	<i>L. H. H.</i>	og byer. " " 30'ank.Kbh.	22'dgl.tj. "Lossen" togt dsk.sv	fortsat togt med "Galathea"	17/6 på togt med "Niels Juel"	
August		1'Lærlinge- skolen,Hol- men.o/b i PS	1' - 10'ferie 11"Mine-Div. (Peder Skram	farvande. 2'togt"Los- sen. <i>L. H. H.</i>	skiftet til u-båden"Tri- ton" <i>M. H.</i>	togt med "N danska farv & Finland
September		Minedivisi- onen.P.S.	K.M.H.	1' - 26' togt "Triton" 27'Holmen.	25'ank.Hol- men-Ferie	
Oktober		9'skoletogt m."Lossen" dsk.sv.farv.	3'tilk.U.B.A U-båden"Gala- thea"	1'-19'dgl.tj. "Triton"UBA 20'tilk.insp.	1'tj.i u-bå- den"Ran" UBA-Holmen	
November	<i>O/k. H. H. Ojlund Dahl.</i>	" "	CH.K/L.Linde "Galathea" sejlads i	<i>CH. Skoel - Gerner</i> skibet "Island" s Falk"togt Færøerne -	u-båden "Ran"	
December		6'forsat sko- le-Holmen o/b i P.S.	1'Artilleri og Signalsk- ole.P.S.Holm.	Sundet(skole "Galathea" dsk.farv.	Bremen.5'Kbh. 9'-20'togt 20' -29'orlov "Ran"	

jule-nytårs
orlov.

Underkvartermester

E.F.Poder

Måned - År	- 1938 -	- 1939 -	- 1940 -	- 1941 -	- 1942 -
Januar	1'-17'-ferie 18'-art.sig. skole.Holmen	Ukvtm. Skolen.	Indefrosset i Aarhus havn med P.S.	Mine Division til daglig tjeneste.	Stamskibet Lindormen Holmen
Februar	Holmen. Artilleri & Signalskole	do	"Peder Skram" Indefrosset Århus havn.	3'tilk."Lin- ormen"	"
Marts	14' tiltrådt tjeneste på Ex-skole	do	"Peder Skram" Indefrosset i Århus havn	29' på togt med "Lindor- men" dsk.farv.	"
April	afholdt på kaserneskipet "Fyen".Holm.	5'afslutning ukvtm.skolen, 6'-10'ferie.	13' afg.fra Århus til Horsens.	toget fort sat med "Li- ormen" dskf.	"
Maj	27' indl.på K.M.H.-Kbh.	11/4 -tjenest. Ekcerserskoler 4'tiltrådt	delvis af- rigning og reduc.besæt.	16' strg.kom. stamskib. Holmen	"
Juni	1' tiltrådt tj."Niels Juel" 7'togt	tjeneste i panserskibet "Peder Skram"	Horsens "Peder Skram"	stamskibet Lindormen	16' - 24' fe- rie. Lindormen
Juli	Togt med "Niels Juel"	togt med P.S. fra 4/5 id.f. 15' tilk.op	Horsens "Peder Skram"	stamskibet Lindormen	24/6 tiltrådt i/minestr. "Havørnen"
August	Togt med "Niels Juel"	målingsskibet "Freja"-op- måling Limfj.	Horsens "Peder Skram"	stamskibet Lindormen	i Karrebæks- minde.Mine- strygning
September	24' strøg K. afrigning på Holmen.	7' - 11'-PSK 11'-20' Ex- skole.	21'kommandoen strøget.	stamskibet Lindormen	sydfynske fa- "Havørnen" minestrygning
Oktober	8'fratrådt tj."Niels Juel" 10'Ukvtm.sk.	20'tilk.P.S. togt i dansk farvand.	1' - 14'feri 14'tilk.mine lær."Lindormen"	stamskibet Lindormen	sydfynske "Havørnen" minestrygning
November	Underkvar- termester skole.Holmen	Togt i dansk farvand P.S. Frederiksh.	på togt med minelæggeren "Lindormen"	stamskibet Lindormen	"Havørnen" minestrygning
December	Ukvtm, skolen Holmen.	Togt i dansk farvand med P.S.(4 dg or)	19' strg.kom. i Division.	stamskibet Lindormen	"Havørnen" minestrygning

af tyskerne dirigeret PS til Horsens

1945 - kvartermester (gæld. fra 1944)

E.F. Pøder

Måned - År	- 1943 -	- 1944 -	- 1945 -	- 1946 -	- 1947
Januar	6' afgået fra "Havørnen" 8-24-ferie	6' tjeneste o/b i kutteren "EM ke"	Hæftling Frøslev	Ministrygeren MR-233 strg. v Fåborg	"Holger Danske" Færøerne - Norge - Portugal
Februar	Ekcerserskole "Fyen"-Holmen.	"ke" under Fyr & Vager væsenet.	Hæftling Frøslev	Muir - - sydfynske	Holger Danske Indefrosset Holmen (isvint)
Marts	Ex-skole "Fyen" Holmen Elephanten	"Emke" togt arbejder med afmærkningen.	Hæftling Frøslev	farvande. Hovedeftersyn dok Svend	Holger Danske Færøerne 26' kom. strg.
April	1' tiltrådt kvartermester skolen-Holmen	sejlads med sabotører til Høganæs	Hæftling Frøslev <i>Kongen slutter</i>	borg. Besætn. underbragt på sømandshj.	10' tiltrådt minestr. "Søløven"
Maj	Kvtm. skolen Holmen CH. von Louzuv	& Vigen. Sverige. 31/8 arresteret af	5/5 tyskerne kapitulerer tjeneste på	MR-233 Dok - Svendborg	" 17' Mathskole lærer ved.
Juni	Kvtm. skolen Holmen NK. Steensen	Gestapo på Holmen. Indsat i "Viåborg" v	toldkrydser "Ørnen" Flensborg fjord.	Stubbekøbing minestr. udfor renden	mathskolen. Ferie 30
Juli	Kvtm. skolen Holmen Tj. off.	Helsingør. Overført til Horserødlejren	juni-juli Orlov	Næstved Århus dok 233	Ferie
August	Kvtm. skolen Holmen	13' flyttet fra Horserød til Frøslev.	6' ministryger skole-Holmen	MR-233 fort sat-Kbhv-Århus.	lærer ved mathskolen Holmen.
September	Tyskerne besat Holmen. Orlov ubest.	ved Padborg. Frøslev. Gefangnelager	Havn Mineskole Holmen	Grenå Holbæk forts. strg.	lærer ved mathskolen Holmen
Oktober	Holmen besat, de ikke interne-	"	9' tilk. minestrg. MR-233 (tidl. tysk)	5' strøg kom. i MR-233 Ferie 13	Tilk. fregatten "Holger Danske"-togt
November	-rede orlov på ubestemt tid. 28' poli-	"	"Røn"-kl. Ministrygning udf. Grenå	Fregatten "Holger Danske" Nykøbing	togt med "Holger Danske" i dansk
December	skole på Frederiksberg Kbhvn.	"	Ministrygning Kattegat Base: Grenå	"Holger Danske" Jul-Færøerne	farvande. afg. til Færøerne-Jul

14'-17'-KBH

på Færøerne

Kvartermester II

J.F.Poder

Måned - År	- 1948 -	- 1949 -	- 1950 -	- 1951 -	- 1952 -
Januar	Togt med H.D. Middelhavet Casablanca	5'fortsat eksercersk. Arresødal	Patruljekut- teren K-7	kystjageren "Huitfeldt" fortsat.	Harbour and Net Defense skole.Tibbe-
Februar	Gibraltar Nice Portsmouth	Ex.skole Arresødal- lejren	13'patrulje kutteren K.4	"Huitfeldt"	ron v.San Francisco.
Marts	"Holger Dan. togt i dan- ske farvande	Ex-skole Arresødal- lejren.	Patruljetj. K-4	"Huitfeldt"	Tibberon lo'hjemrejse Strygedage
April	H.D. 3'Ferie	7'afgået Arresødal- lejren. Fer.	Afgået K-4 15'Vagtkomp. Arresødal	Ferie 1-5. Ferie 27/28/29	daglig tjene- ste "Danne- brog"
Maj	3'tiltrådt o/b i "Hejm- dal"opmåling	7'tiltrådt kongeskibet "Dannebrog"	Banjermester Vagtkompagni Arresødallej.	Ferie 27'tiltrådt tjeneste på	Hejst komm. Danske farv. afsejlet til
Juni	Grønlandske farvande 31.	32 "Dannebrog" 27'-K.M.H.	9'afg.Arres. 15'kystjager "Huitfeldt"	Kattegats Ma- rinedistrikt Frederikshavn	Grønlandske farvande m kong Frede-
Juli	Opmåling Grønlandske Farvande	13'udskr. Ferie til d. 28'	danske farv. "Huitfeldt"	som kaserne- mester.	rik d. 9'og Drg.Ingeborg.
August	Opmåling Grønlandske Farvande	Kystjageren "Willemoes" (ferie afl.)	"Huitfeldt"	Kattegat Ma- rinedistrikt	lo'ank.til Kbhv.fra Grøn- land.
September	Opmåling af- sluttet.Over Reykjavik og	Ferieafløser 16'tilk.som fører af K-7	"Huitfeldt"	K.G.M. Frederikshavn	"Dannebrog"
Oktober	1'ank.Holmen Afrigning 20'fratrådt	Kutter. Patruljetj. Kattegat og	"Huitfeldt"	K.G.M. Frederikshavn	afrigning lo'kommando- strg.Ferie.
November	1'tiltrådt Eksercersk. Arresødal	sydl.farv. Ind. K.M.H. opereret. Fer	"Huitfeldt"	K.G.M. Frederikshavn	4'Signalkur- sus Holmen.
December	Kompagnifører 15'afg.Arres. Ferie	Rekreation	"Huitfeldt"	7'afgået Frh. strygedage. 27'afr.t.USA	Tiltrådt pa- truljekutter "Ertholm"

vartermester af 2' grad

af Følgemann Lange

1-5-1956 - søløjtnant af specialgruppen

Måned - År	- 1953 -	- 1954 -	- 1955 -	- 1956 -	- 1957 -
Januar	patrulkutter "Ertholm" st.Gedser & Rødvig.	4'kommandohejsn. i fregatten "Esbern Snare"	fregatten "Esbern Sn." Holmen	SSA . Fyen "Niels Ebbesen"kontorer.	SSA - Fyen
Februar	Forskole til afh."Hjælperen" i U.S.A.	18'ank.Hebburn on Tyne	17' - Esb.Sn. togt til Fær	"	"
Marts	Charleston Syd Carolina	England.Korrekation af artilleri o/b	ørerne.Fiske-ri Inspektion	"	"
April	Charleston Syd Carolina tilr.Hjælperen" på værftet S.C. <i>South Carolina</i>	tagning gods. 9'ank.Kbhv. Chef.K.G.Jørgensen-Lange	medio.ank. Holmen.	"	"
Maj		"Esbern Snare" Holmen <i>ok.</i>	E.Sn. Holmen	<i>1' - Søløjtnant</i> "	"
Juni	Nordfolk 13/6 North Carol. prøver.Bermuda-Azorerne	"Esberne Sn." togt i danske farv. <i>37</i>	E.S.Holmen Leaver <i>38</i>	" <i>39</i>	<i>40</i>
Juli	Lissabon-Cherbourg	NK.O/K Lange + E.S. danske farv.	E.S.Holmen Leaver 13'ferie	"	"
August	Ank.Langeline Khvn. Holmen	E.S. togt Færøerne og Island	22'tilkom. SSA(Skibsafdelingen).	"	"
September	overlevering 15'ferie <i>15.11.1955</i>	E.S. togt i danske farv.	SSA-Hejmdal KK.Westrup Chef f. SSA	"	"
Oktober	20'tiltrådt "Græsholm" patr.fører	E.S.	SSA flyttet o/b i "Niels Ebbesen"	"	"
November	"Græsholm" patr-i Østersøen'Gedser)	E.S.	SSA samt i forbindelse hermed messe-	"	"
December	8'afg.Græsholm dgl.tjeneste fr.Esb.Snare	E.S.	forstander i kaserneskip et "Fyen"	"	"

Måned - År	- 1958 -	- 1959 -	- 1960 -	- 1961 -	- 1962 -
Januar	Flådestation København Skibsaftdeling	fortsat tjene- neste ved skib- saftdelingen	Flådestation Kbhvn. "Fyen" messeforstan.	FLS-KORSØR 21'afg.KOR. Holmen	Havnesektion (HSK)
Februar	messeforsta- nder "Fyen" kaserneskip	Flådestation København og i forbindelse	Tiltrådt tjene- neste ved for- syningsafdel-	6'tiltrådt tjeneste, som havneseassiste	HSK
Marts	"	med havende tjeneste mes- seforstander	ingen Depot- sektionen ved Flådestation	nt ved havne- sektionen Holmen	HSK
April	"	i kaserneski- bet "Fyen" fortøjet ved	Korsør.Chef. O/K Ib Jørgen- sen (IT)	Havnemester O/K T.V.Jør- gensen	HSK
Maj	"	Elefanten <i>Eksp. Sonas</i>	<i>Cm. W. W. W.</i> In "FLS-KOR.	Havnesektion <i>HSK</i>	HSK
Juni	" 41	" 42	<i>JP Eustrom</i> " 43	Havneseassistent Havnesektion 44	HSK 45
Juli	"	"	"	Havnesektion	HSK
August	"	"	"	Havnesektion	HSK
September	"	"	"	Havnesektion	HSK
Oktober	"	"	"	Havnesektion	HSK
November	"	"	"	Havnesektion	HSK
December	"	"	"	Havnesektion	HSK

Måned - År	- 1963 -	- 1964 -	- 1965 -	- 1966 -	- 1967 -
Januar	Havnesektion havneass. <i>Eliif. Johansen.</i>	Havnesek- tionen	Havnesektio- nen	Havnesektio- nen	Havnesekti- onen
Februar	"	"	"	"	"
Marts	"	"	"	"	"
April	"	"	"	"	"
Maj	"	"	"	"	"
Juni	" 46	" 47	" 48	49	50.
Juli	"	"	"	"	"
August	"	"	"	"	"
September	"	"	"	"	"
Oktober	"	"	"	"	"
November	"	"	"	"	"
December	"	"	"	"	"

Salg...
1.6. 1968

Måned - År	- 1968 -	- 1969 -	- 1970 -	- 1971 -	- 1972 -
Januar	Havneassistent -Ekvipage- Havnesekt. Holmen	adelingen Holmen	E K A	E K A	E K A
Februar	"	<i>KJK (m/s)</i> " <i>Björnson</i>	E K A	E K A	E K A
Marts	"	"	E K A	E K A	E K A
April	" 30' afg. HSK	<i>1/6 1968</i> " <i>Andersen</i>	E K A	E K A	E K A
Maj	1' tiltrådt Ekvipageaf- delingen	"	E K A	E K A	E K A
Juni	<i>Juni (ok. 1968)</i> " <i>51</i> <i>Björnson</i>	" <i>52</i>	E K A <i>53</i>	E K A <i>54</i>	E K A <i>55</i>
Juli	"	"	E K A	E K A	E K A
August	"	"	E K A	E K A	E K A
September	1' udnævnt til KL "	"	E K A	E K A	E K A
Oktober	"	"	E K A	E K A	E K A
November	"	"	E K A	E K A	E K A
December	"	"	12 E K A	E K A	E K A

Måned - År	- 1973 -
Januar	Flådestation København Ekvipage Afd.
Februar	"
Marts	"
April	"
Maj	"
Juni	56 år "
Juli	"
August	"
September	"
Oktober	16 16 afgået ferie m.v.
November	feriesfv.

Forord

Alle rent private forhold, er ikke omtalt i denne levnedbeskrivelse, men kun de ^{Afhandlings} faktiske begivenheder og udkommandoer med flådens forskellige skibe og tjenestesteder i land de forskellige steder.

De personer, der er beskrevet eller omtalt i beskrivelsen er rent opdigtede navne og har ingen forbindelse med nulevende eller døde personer, hvis nogen skulle kunne henviser til dette og i den anledning lægge sig an mod forfatteren for forkert beskrivelse af en af deres levende eller afdøde venner eller familie, ^{med} de nævnte beskrivelse skal opfattes som ren fiktion.

Forfatteren af levnedbeskrivelsen vedr.

Løjtnant Frederik Roder

Greve maj 1992

Lærlingeskolen - August 1933 - ombord i panserkrydseren "Peder Skram"-Holmen

Solen brændte ned over os den dag vi stod opstillet udenfor Beklædningsmagasinet på Holmen for at få udleveret vore militære udrustning. Vi havde i ugerne forinden været til lægeundersøgelse m.v. på militærhospitalet der dengang lå på Tagensvej . Nu skulle de af os, der var "godkendt" til militærtjeneste iklædes og "afrettes" indenfor de militære reglement og efter endt uddannelse (3 år) gøre tjeneste som Mather i søværnet.

Medens vi stod udenfor magasinet løb to-tre stykker frs geleddet og ud gennem Værftsbrovagten, de havde trods alt fortrudt i sidste øjeblik. "Er der flere, der har fortrudt" råbte kvartermester Mikkelsen, der havde kommandoen, endnu en enkelt stak af. Derpå kommanderede han "Fat køjerne og udrustningen" og vi begyndte den lange gang ned til panserkrydseren "Peder Skram", der lå oplagt ved "Bradebænker lige syd for "Nyholms Vagt" og Mastekranen.

Uldtrøjerne vi havde fået på kradsede som sandpapir og solen bagte. En lille fyr, der hed Hans faldt om på vejen af anstrengelse over at bære den tunge udrustning, der udover hængeskøjen, bestod af Randsel fyldt med beklædningsgenstande. Kvartermesteren bad nogle af os store hjælpe ham og vi fortsatte mod "Krydseren"

Da vi kom ned på "Kobryggen" (dækket forude på panserskibet) stod første års elever, de der havde været inde fra 1932 og tog imod os. De følte sig med et, ældgamle og kom med bemærkninger om os nye "Rapunger".

Panserkrydseren havde en halv meter tyk panser og var skidekold året rundt, på ydersiden lå en tilsvarende, der hed "Olfert Fischer" men den var ubeboet .

Vi fik anvist, hvor vi skulle stuve hængeskøjerne, det var i nogle rum på overbygningen, der kaldtes "FIKKANETTER", altid kolde og fugtige, så vi var sikker på at få en tilpas afkølet køje når der var sengetid.

Der var fire kanonkassermatter ombord, en i hver hjørne af overbygningen og hver forsynet med en 15 cm kanon. I en af de forreste kom jeg til at sove den første nat og jeg sov udmærket i hængeskøjen indtil om morgenen, da underkvartermester Arthur kom og vækkede mig, jeg husker endnu den herlige lugt af hans hjemmerullede Balicigaret han stod med medens han ruskede os vågne med et "Rejse, rejse ud af køjerne" op og få herlig morgenmad gutter?. Ja, herlig morgenmad, hvis man kunne lide

tøtt sigtebrød og ditto rugbrød og the, hvilket var det "herlige" morgenbord dengang, selvfølgelig ikke smør men margarine, Marinen var jo fattig i disse år og der skulle spares, det var selve "Lærlingebegrebet" et bevis på, blev ^{vi} ad åre klar over. Vi afløste i realiteten "Dæksofficersskolen" DOE-skolen som den kaldtes, den var blevet for dyr og eleverne var blevet for dygtige. Denne skole lå i Gærnersgade og det var meningen at eleverne herfra skulle gå videre i søværnet som dæksofficerer. Nu udnævnte man dem til kvartermester og stoppede i realiteten deres videre udnævnelse og indførte "Lærlingskolen" i stedet, som en billigere løsning, men alt dette blev vi først klar over flere år senere, så det var ikke altid der blev set med blide øjne på os, men til gengæld fik vi nogle dygtige lærere selvom flere kom fra det der før ^{hød} "Midlertidig befalingsmænd. Admiral Richnichter var jo gået med til, at are flere millioner sammen med politikerne på forsvaret og da flådens budget på det tidspunkt var ca 2 millioner, hvilket var mange penge i 1933 sås det tydeligt på såvel materiellet som personellet. Jeg hørte en dag en herre på strøget rasende kalde ham en landsforrædder, fordi han var gået med til en så stor besparelse, om det nu er rigtigt kan man gisne om i dag, men når man tænker tilbage på materiellet dengang var det sølle og jeg er glad for, at vi ikke skulle i krig med det i min tid. Fra kl 0700 gik dagene med først og fremmest løb på marken overfor skibet, militær "anstandsøvelser" ret og rør, vendinger m.v. gymnastik med kvartermester Mikkelsen, som han var meget dygtig til, ja han nød det og var lidt af en sadist, slog nogen sig grinede han højt. En gang sendte han en bold i maven på mig ovre på marken, så jeg besvimeede, da jeg vågnede op, var det første jeg så, hans grinende fjæs "Gjorde det ondt" spurgte han mig og da jeg rejste mig op og spillede videre, var jeg bare en guttermand og han var fri for at skrive rapport.

Arthur Hansen, underkvartermesteren som vi efter utallige historier, hvori han altid var helten, kaldte "Løgne Arthur" var på sin vis en festlig fyr. Han røg masser af sine hjemmerullede balicigaretter og drak en masse bajere, når lejlighed gaves og så som sagt fortalte historier om sig selv, "Engang jeg var i Africa på et torv var jeg pludselig omringet af negre, der ville stjæle alt fra mig? hvad gjorde jeg sagde Arthur med rullende, vandblå øjne, "Ned på knæene og slog dem over skinnebenene med min stok, som jeg altid havde med mig, og i ved negre har svage skinneben, så de hylede af smerte og stak af, "Jeg sagde Arthur gik roligt ombord, ingen turde angribe

mig mere. Engang fortalte Arthur skulle jeg have nogle tænder trukket ud, Jeg sagde til tandlægen "Du behøver ikke bedøve, jeg tar det som det kommer sig". "Jamen det er da alt for hårdt" sagde tandlægen. "Skidt med det, svarede jeg" og kinik, knak så røg de tænder ud. "Gjorde det ikke forfærdeligt ondt" spurgte vi, "Nej, nej" sagde Arthur bagefter tog jeg på restaurant og spiste bœf med lœg, uden videre.

Han fortalte os også, at han var nord Europas bedste signalgast, så kunne vi jo tro det eller ej, vi havde ham til signaltjeneste med semafor-signaler, hvor hver armstilling angav et bogstav, vi nåede med ¹⁰årene op på ca 100 bogstaver på 40-50 sekunder. Hertil kom morse med blink på ca 2 minutter for 100 bogstaver.

Til hœngekœjerne skulle man have en kœjepind, der var opsplittet i begge ender til at holde hœngekœjen "Udspændt" for at ligge ordentligt. De blev solgt af ældste elever for 50 œre stykket, det var mange penge for os i 1933, men de var uundværlige og vi opdage senere, at man lå allerbedst i en hœngekœje, når vi var tiå søs og det var "Havvej" og skibet sprang og rullede fra side til side. Især når søen var tværs var hœngekœjen det bedste sted at være.

Hver morgen kom bageren fra Burmistergade med winerbrœd, for det meste fra dagen i forvejen. Han råbte så ned på banjerne "Så er bageren her" og vi løb op til hans plads, gemt i et hjørne ved kanonskakten, men det lykkedes os for det meste, at "organisere" en stak winerbasser, når han vendte søg om for, at betjene de der ligefrem købte dem af ham. Han havde et par vældige motorcykelkœrehandsker han cyklede med, en dag røg de sammen med noget winerbrœd ned på banjerne, en eller anden havde snuppet dem med i farten! Skidt med brœdet" sagde han bagefter nede på banjerne, hvor vi sad og drak the med basser til, "Bare jeg får mine handsker" Dem fik han så langt om længe, han var stor og en rar mand på sin særlige måde.

Vi var jo unge på 16-17 år og altid sultne, så alt spiseligt, såsom œbler nede på Dokœen o.s.v. var vi efter når lejlighed gaves.

Vore høje chef var kaptajnlejtant på den tid og hed Øjvind Amadœus Dahl Han tog sommetider og afholdt en "Baksmœnstring" oppe på hoveddækket for alle mand Han gnubbede næsen lidt og sagde derefter "Jeg tror ikke på søm, der spadserer ind i varmerør, ventiler der bliver afbrudt o.s.v. nu mangler vi kun, at lade kœderne til vort gode skib gå, så er der ikke meget mere tilbage i kan pille ved"

Det "Gode" skib "Lossen" - Minelægger, efteråret 1933.

Langt om længe var forskolen forbi og vi var afrettet til at begive os ud på et "Skoletogt" med "Lossen".

Vi startede med, at gøre rent overalt, dækket skulle skures med sand og mursten, så det blev helt hvidt. Det foregik på den måde, at man lagde sig ned på knæ, fattede om murstenen og skrubbete frem og tilbage på det våde dæk, der i forvejen var strøet med sand. Det gik så ^{11:45} formiddagen med, medens andre var i færd med, at gøre rent om læ ~~(ned)~~ ~~med~~ ~~skure~~ ~~med~~ ~~mursten~~, kabys med mere.

En skønne dag var den "Stolte" minelægger endelig klar til at stikke til søs med os 80 drenge, 40 ombord i Lossen og 40 ombord i følgeskibet "Beskytter" Vi ankrede hver nat og vi skulle så lære at gå vagt. ~~Der~~ var en udkik på broen en vagt ved flaget agter og ^{hvor} skulle hver gang ordonnansen slog time og halvtime slag på skibsklokken varsko med høj røst "Alt vel anker og agterlanterne brænder klart". Ind imellem kom kvartermester Mikkelsen ud og inspicerede de forskellige poster på deres pladser og hvis nogen sov fik de en "snobbert" hvilket vil sige en kraftig, spændt pegefinger under næsen" en der trak vand, som man sagde.

Det kunne Mikkell godt lide sådan en lille snobbeinspektion, vores næser løb i vand afhængig af, hvor tit det lykkedes ham at snuppe os med lukkede øjne, for det havde de let ved i den alder vi havde og vi havde været i gang hele dagen, så når natten kom, kom søvnigheden også. Vi kunne på den tid sove hvor det skulle være. Vi skiftede til at gøre tjeneste i messen, på fyrpladsen eller i maskinen og hvert sted var en "oplevelse" af rang. På fyrpladsen var underkvartermesteren eller den faste fyrbeder ude efter, at vi skulle sidde fast i kulkassen, når han sendte os op og skovle kul ned til åbningen, hvor han skovlede fra til fyret. En gang blev en af lærlinge "væk" for ham, han var kommet over kullene i kassen og fyrbederen blev meget bleg og perpleks indtil han fandt på at gå op på dækket og fik lærlingen halet den vej op efter han havde fået dækslet af i dækket. Han sendte aldrig nogen op i kassen efter det chock. Vi kunne så gå fra fyrpladsen og lige ned i officersmessen og lære, at servere med "Madonnaøjne" af kulstøv. Vi havde en uge hver sted. I maskinen havde de en anden "Juleleg" - Man skulle "føle over på lejerne" ~~med~~ mens maskinen var i gang, det indebar, at man skulle stikke hånden ind mellem stemplerne, der gik op og ned og "føle" om lejerne "ikke var for varme ?

Kvartermester Mikkelsen -

Middelhøjde - firkantet med brede skuldre og en gang hen over dækket som en Panter - Gymnastiklærer og kunne alle dicipliner bedre end nogen elev. Altid med et smil på læberne, der aldrig skulle misforståes, han var hard som flint indenunder, men aldrig uretfærdig, en af de lærer som man altid mindes som en uundværlig person i det liv vi levede i flåden. Han var aldrig uretfærdig men streng saglig, et af den slags mennesker der er meget sjældne i et samfund. Han kom fra de "midlertidige" befalingsmænd, men var på sine områder dygtigere end mange af de underofficerer, der kom fra Dæksofficerskolen (D.O.E.)

Engang på "Lossen" på elevtogtet, hvor "Mikkel" som vi kaldte ham, havde været til til en "Animeret" fest ombord i "Lossen" på lærlingetogtet i 1933, hvor Madura og jeg var lærlinge så vi han lå inde på minestationens bord og sov. Madura, der dengang var en værre spasmager sagde til mig, der stod vi siden af "Skal vi ikke give ham en "Snubbert" tilbage af alle de han havde givet os, når vi sov på vagt - en? "God ide sagde jeg og Madura gav ham en ordentlig "Snubbert" hvilket resulterede i, at Mikkel for op, som en vågen kat og efter os. Da han fik fat i os grinede han over hele fjæset og sagde "Sådan et par frække labaner, vent til jeg snubber jer næste gang? Dagen efter var alt glemt fra mikkels side, vi lurede på ham og var lidt nervøse for, hvad han kunne finde på, men der skete ingenting. Kendte jeg ham ret, havde han gået og grinnet indvendig af os.

Jeg mødte Mikkel senere i tjenesten, ombord i det "Stolte" skib "Peder Skram" medens vi lå i Horsens, hvor vi dirigeres af tyskerne under besættelsen.

Ligemeget hvad vi blev sat til hed det sig "Det er et led i uddannelsen" sådan var det bare.

Efter at have sejlet lidt rundt i Kattegat sejlede vi en dag igennem Limfjorden og ud i det "vilde" Vesterhav for at runde Skagen. Da fik vi søen og søgangen, at mærke, hvilket også var meningen, for at se hvor mange, der var søsterke. Vi havde gymnastik på dækket selvom skibet rullede, men langt om længe rundede vi Skagen Rev og et stykke tid efter kunne vi se den "frelsende" havn Frederikshavn. "Nå, sagde Øjvind, vor høje chef, nu er vores lidelser tid snart forbi, jeg kan se havnen". Den 6. december var togtet forbi og vi blev igen underbragt i "Peder Skram" og i slutningen af måneden fik vi jule & nytårsorlov i 2 hold. De der havde fri julen havde vagt i nytår og omvendt.

Januar 1934: Lærlingskolen fortsatte med forskellig undervisning bl.a. med fag, som regning og skrivning m.v. Sidst i februar, medens jeg sad i skolelokalet, kom kvartermester Mikkelsen ind i skolelokalet og hentede mig, jeg skulle nu hej ombord i "Hvidbjørnen", der var under udrustning til Island og lå fortojet ved Dokøens nordside. En af lærlingene var drattet ud af køjen og brækket et ben, så han skulle jeg afløse. På den måde kom jeg med på Islandstogtet.

Inspektionsskibet "Hvidbjørnen" - togt til Island 21. februar - 30. juli 1934

Chef: Kommanderkaptajn Von Louzouv - Næstkommanderende: orlogskaptajn Kofoed Hansen - Øvrige befalingsmænd o/k Tubo Larsen - S/L Lolle-Kvtm. Holm Jensen - Kwart. Waldemar Willy-Rasmussen (Vimmerhale) Jensen (Gamle Jensen m.fl. 1934)

"Hvidbjørnen" var efter den tid at regne, et meget moderne skib, det vi hæftede os v ved, at der var elektrisk cigarettænder på banjerne, at der var "Expanco" (Linoleum) dørk o.s.v. Efter et par dages øvelsessejlad, hvor besætningen blev indøvet i de forskellige poster under bjergning, brand, læk o.s.v. og lærte at kende deres poster i søvne, samt affiring og hejsning af de forskellige fartøjer stak vi endelig nordover mod vort mål Island. De var en hel del værnepligtige med, blandt flere befalingsmænd befalingsmænd søfolk blandt andet den senere så berømte Kaptajn Carlsen fra "Entreprice" der var ved at gå ned i Atlanten, men Carlsen blev ombord og hele verden fulgte hans kamp med ^{sinnet} uværret. Nu havde han skibs nr. 404 og var befaren værnepligtig ombord Udover ham var der flere virkelige søfolk, der havde sejlet med den finske skibs-

rheder Ericsson sejlskibe. De var nogle af de sidste sejlskibe og søfolkene derfra var virkelige søfolk. De lærte os lærlinge en bunke sømandsskab på togtet. Da vi skulle ud gennem Skagerak, lå passagerskibet "Dronning Alexandrine" underdrejet og til ankers i "Aalbæk bugten syd for Skagen grundet storm i Vesterhavet, det generede ikke vores chef - vi fortsatte ud i stormen.

Det varede ikke længe før søsygen meldte sig hos de fleste af os lærlinge, der ikke fra naturens side var udstyret mod søsyge. Man sagde der fandtes 3 kategorier af søsyge, de der aldrig blev søsyge, de der blev søsyge første gang, og derefter var ovre det, og endelig de der aldrig blev søsterke. Jeg var heldig at høre til den midterste kategori, men var søsyg og led allerhalvedes kvaler i den første uge. Vi havde storm lige til Island og det varede god 10 dage inden vi nåede så langt. De første dage med søsyge fulgtes jeg med kvtn. Willy Jørgensen hen til "Asketrugten", den kaldtes sådan fra gammel tid, da man fyrede med kul i skibene, men nu blev brugt til køkkenaffald m.v. Den kastede vi så op i, men efter ca 5 dage var jeg ovre søsygen og klarede resten af tiden uden.

Efter at have passeret "Fair Isle" og Orkneyerne var vi ude i det rigtige Atlanterhav med vældige lange bølger som vi tumlede os igennem, nogle dage i flot solskøn på et oprørt hav, det var bare et skønt syn at se ud over havet der tårnede sig op og brød i solen i vældige kaskader af vand og skum.

Lugten af olie hang altid over skibet fra oliefyrpladsen, men efterhånden vænnede vi os også til den. Langt om længe dukkede Island op i horisonten og vi var alle spændte på ankomsten til Reykjavik, hovedstaden på Island.

Da vi skulle lægge til kaj i havnen, blev vore kasteliner for trosserens ilandføring sparket i havnen af de islændinge, der stod på kajen, og nogle råbte "Tag hjem til hejma^{land}et" - de kunne betemt ikke lide os danske, men betragtede os som en "Besættelsesmagt" året var 1934, men det har heldigvis ændret sig siden så vi nu om dage er velkomne.

Vi lærlinge havde landlov til kl 2200 og skulle være i køjerne på det klokkeslet. Det kneb sommetider, men så klatrede vi ned af fortrossen fra det skib vi lå på siden af, og sneg os ned på banjerne. Gamle Jensen havde gerne førstevagten til kl 2400 og vendte ryggen til, til vi var oppe i køjerne, sommetider nåede vi ikke, at smide tøjet

- 6 - *en affaldsstrøge fra Kartaffelstrøllen*

dieselmaskineri om bord, var det jo ~~en gammel overlevering fra kulfyrrings-~~
skibene. Ja, jeg husker tydelig lugten af dieselolie, der hjalp vældigt godt
på brækfornemmelsen, efterhånden gik søsygen over og vi begyndte at betrag-
te det storslåede skue af havet, med de høje bølger, der brækkede over i
solskinnet, når de havde nået deres højeste kraftudfoldelse, lønningen, der
det ene øjeblik var nede i vandskorpen og det næste højt oppe mod himlen,
det var et hav vi aldrig havde drømt om, med så overvældende en styrke, at
vi andre kun var ^{små} ~~en~~ kastebold for det.

Vi skurede dæk med mursten dagen lang, lå på vore knæ og skrædede
og skurede under "Vimmerhales" opsyn, en lille opstlyttet kvartermester af
færøisk afstamning. Han gik med høje hæle for at virke større end han var,
men de fleste af os måtte alligevel se nedad, når vi så, eller forsøgte
at se ind i hans små plirrende, upålidelige øjne. Vi kaldte ham "Wimmerhale"
fordi han ligefrem "Vimmede" med bagdelen, når næstkommanderene orlogskap-
tajn Kofoed Hansen talte til ham, næstkommanderende var sindsyg tosset med,
at dækket skulle være kridende hvidt, det vidste Vimmer, så vi skurede og
skurede. Senere fik vi at vide, da skibet var kommet hjem til Holmen, at både
chef og næstkommanderende måtte stille til en større skideballe højere
oppe, fordi dækket faktisk var ødelagt af al den murstenssliberei, om nat-
ten på vagterne, skiftede vi til, at smide sand og mursten udenbords, så han
måtte spare på skureriet. Ankrede vi op et sted, hvor Vimmer kunne se en
strandbred med sand, var ^{han} straks oppe i retstilling og forespurgte næstk.
om han ikke måtte tage nogle lærlinge og rø ind og hente det dejlige sand.
Når sådan en tur var overstået og sandet skulle hejse ombord i fartøjs-
taljerne, sørgede vi altid for at mindst to tre sække sand røg udenbords,
Werner og Tage fra Ålborg var særlig dygtige til det og sagde på deres
brede jyske hvergang "Det var sørme ærgeligt, al den gode sand, men den
"smuttede fra os" - stor skideballe af kvartermester Rasmussen alias
"Wimmerhale". Så måtte vi igen igang med de natlige udsmidninger i Atlanten
Næstkommanderende Kofoed Hansen havde endnu end hoppy, hvergang vi ankrede
op et sted, blev vi på frivagten om morgenen purret ud (vækket) og sendt ud
med en af redningsbådene, så skulle der fiskes. Vi havde jo flere skagens-

fiskere ombord så det blev jo til noget, masser af torsk og havkat, disse sidste var ærlig talt farlige, en af fiskerne prøvede at sætte et kosteskaf i munden på en, den bed det næsten over. På dækket havde vi en "Fiskekasse" med vand, her blev fiskene fyldt over, så de var klar når kokken skulle bruge dem, så vi fik masser af sund fisk, næsten for meget, hveranden dag så godt som. Bagefter tænker man, at det var en fed fidus til at holde kostudgifterne nede i messerne og hos mandskabet, men o.k. det var jo meget fornuftigt og sund mad var det i hvert fald, man kunne ikke forlange noget mere frisk og sundt, end de fisk, der blev fanget der ved Islands kyster.

Nå, vi sejlede og sejlede rundt om Island på jagt efter trawlere, der fiskede indenfor grænsen, grænsen var dengang kun 3 sømil, men det var derinde ~~over~~ at de fleste fisk fandtes, men samtidigt blev fiskeynglen jo ødelagt, så det var bare med at holde dem væk, hvilket var en umulig opgave på den kæmpestrækning Island rundt. Trawlerne advarede hinanden over radioen, når vi afgik fra Reykjavik eller en anden havn. Så sejlede vi nordover nogle timer, vendte rundt og gik modsat, for at narre trawlerne, det lykkedes også nogle gange, men for det meste stak de af fra os, da deres maskineri var langt stærkere end "Hvidbjørnen", der kun løb (sejlede) ca 18 knob (sømil) i timen, medens trawlerne løb ca 22-24 knob. Vi var vel 7 gange rundt Island i den tid vi var der, så vi lærte alle byerne at kende fra Isafjörðingá til Seidisfjörður over ~~Reykjavík~~ Portland til Hafnafjörðingá.

En nat, jeg havde udkik på øverste bro, fik jeg lyst til at kravle op på projektørbroen for bedre at betragte de prægtfulde nordlys, der løb frem og tilbage over himlen, stod stille i alle regnbuens farver og pludselig løb over himlen igen, et syn så fantastisk, at man skal have set det for at forstå det.

Vi var på vej syd om Island langs Portland kyst, den kaldes sådan fordi klipperne på land, går ned i havet som en lang række porte, i samme farvand ligger "Melsækken", en firkantet klippe ude i havet langt fra land. Pludselig opdage jeg en stor skikkelse, der listede op ad lejderen til udkiksbroen under mig, listede hen og løftede projektørøvertrækket

op og kikkede under det. Det var selve chefen, der troede jeg havde lagt mig til at sove under overtrækket, så jeg sagde, "Er det udkikken chefen ~~kik~~ kikker efter? jeg ser længere heroppefra, hvilket jo var rigtigt, for jo højere man er, des længere ser man. Han blev rasende over, at blive afsløret og kommanderede mig ned på broen igen, inderst inde vidste han jo godt, at det var ham, der havde dummet sig.

Ved festlige lejligheder, Kongens eller dronningens fødselsdag m.v. fik vi "Rompunch", den skulle bestå af rødvin, the og et skæt rom, men afhængig af, hvor dygtig kokken var til at snyde med rommen, blev den mere eller mindre stærk. Rødvinen og rommen blev blandet i en stor gryde under opsyn af næstkommanderende eller vagthavende officer. Kokken tog så en flaske rødvin og en flaske rom på een gang og hældte dem i gryden under opsynet, men kunne han, og det kunne han, se sig snit til, at sætte en tommelfinger ned i romflaskens hals, kom der ingen rom i den gang, de tomme flasker blev lynhurtig sat ned under køkkenbordet, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ ~~XXXXXXXXXXXX~~ Når forestillingen så var forbi, havde kokken mindst tre eller fire flasker rom til sig selv.

Der var spiritusforbud på Island i 1934, da vi første gang lagde til kaj sprang drankere op på skibssiden og råbte på snaps og andet, vi var så unge og forstod ingen ting. En af mine kammerater, ^{Sve Horn?} gemte sin fortyndede rompunch og fyldte den på en rigtig romflaske, hvorefter han gik i land og solgte den for et par hundrede islandske kroner til en spritter, han lugtede til den og kunne lugte rommen, hvorefter han drak den i løbet af kort tid, uden at blive fuld. Han blev rasende og råbte død og djævel over "Grev Horn" som vi kaldte ham grundet hans store næse. Han turde ikke gå i land i Reykjavik i flere måneder derefter.

Vi måtte altid gå fire og fire, når vi havde landlov, ellers blev vi overfaldet af islaendingene, de betragtede jo os som en besættelsesmagt og flere kom ud for alvorlige overfald, hvis de gik alene med en af øens piger, der for det meste var meget smukke og hed Svava, Lulá o.s.v. og var som kvinder overalt, ens med hensyn til mænd, de bedømte ikke mænd efter hvad de var eller hvor de kom fra, men kun ud fra, om de kunne lide dem

eller ej, og vi var jo bare nogle store naive, dejlige drenge fra "Hejmlandet" som de sagde. Vi kom på en restauration, der hed "White-Star" i Reykjavik. Den ejedes af to brødre, og de havde en stor radiogrammophon, hvilket var enestående dengang. Den blev altid lukket og beskyttet, når der var slagsmål, og det var der tit. Olsen hed den ene af brødrene og han lukkede altid os ud af bagdøren, når der rigtig var gang i resten af restauranten med slagsmål. Vi måtte sommetider rejse et bord på højkant nede i hjørnet ved bagdøren, hvor vi altid sad for hurtigt at kunne komme ud, for at beskytte os mod flyvende flasker fra sindsyge, berusede, kæmpestore islandske eller engelske trawlerfolk.

Havde der været ballade i Reykjavik, blev skipperen væk fra byen flere uger i træk, kom vi der endeligt, ankrede han op ^{i de gamle havne} og ingen landlov. De befarnede, blandt andet 404 "Skæve Carlsen" den senere så berømte skipper på "Flying Enterprise", der blev ombord i sit synkende skib i Atlanten, brokkede sig tit overfor skipperen (Chefen) og fik ham til at gå til kaj. Han var skibets faste rorgænger og stod altid til rors, når vi gik i havn, chefen var faktisk meget afhængig af hans dygtige sømandskab. Vore befarnede samt fiskerne om bord var alletiders over for os drenge, og lærte os en bunke sømandsskab.

Når vi lå i havn i Reykjavik hændte det, at det engelske inspektionsskib "Herbel" og det franske ^{Pourquois på 5} "Pourque pau" (hvorfor ikke) lå i havn sammen med os. Vi spillede så fodbold sammen med dem på det lokale stadion og besøgte gensidig hinanden. Vi kunne jo se, når vi var ombord i deres skibe, hvordan vi boede og havde langt bedre forhold end vore kammerater i de engelske og franske inspektionsskibe. Det franske gik ned i en storm året efter syd for Island og alle 56 omkom i havet.

Det engelske var sjovt at betragte, når det lå ved kaj i Havnen. Når vi havde været oppe et par timer og virket ombord i Hvidbjørnen, kom en meget fin underofficer op på den engelske, fløjtede i sin bådsmandspibe og råbte en hel masse, gik fra agter til for og gentog, gik ned forude, og så - skete der ikke mere - før ved middagstid, så skulle de have den, af den engelske majestæt, fra Nelsons tid obligatoriske 2 dcl jamaica rom, så først begyndte man at spule skibet o.s.v.

2172 - 30/7-1934

Vi spillede fodbold med englænderne på den lokale fodboldbane i byen og gik altid ordentligt til, ^{det} men spillede vi med den lokale klub i Reykjavik, der bestod af nogle store klepperter i forhold til os, var det klogeste af os at tabe, ellers fik vi bank på anden måde. De havde et trick med at bruge banens ene side, der bestod af en klippevæg, som centre hvorved de snød os de fleste gange.

Vi skulle jo holde vor daglige gymnastik vedlige, så når vi lå i havn i Reykjavik, lånte vi den gamle kirke. Havde vi "Hop på stedet" kom præsten ud oppe på galleriet og råbte "Stop eller, falder min kirke sammen. Den rystede også ganske godt ved det, men den faldt da ikke sammen.

Den islandske natur var jo enestående, storslået og noget helt for sig selv. Når vi sejlede ud fra Reykjavik og havde passeret "Ejsafjeldet" kunne vi se toppen af "Snefjeldsjökul", der lå næsten et døgn sejlads mod nord ved "Isafjardinga" den store fiskerby, hvor tusinder af tons fisk blev landet hver dag. At se fiskerpigerne på filefabriken håndtere deres knive, når de filere torsken, ^{var et} ~~var~~ fantastisk syn, med den lynhurtige måde, de gjorde det på. Nord for "Isafjardinga", nord om Island kom man til den lange "Ejrfjordinga", hvor man havde flere timers sejlads ind gennem den langstrakte fjord, før man nåede til byen. *Þróunin*

Det var dengang det eneste sted på Island, hvor der voksede træer, her blev vi, hele besætningen, fotograferet. Dette foto er sjovt at se på i dag 1987.

I slutningen af juli, gik vi endelig mod hjemlige farvande og ankom til København den 30/7. Vi havde jo klædt os om i "Paradetøj", med nyvaskede uldtrøjer og kraver, men uheldigvis lå der nogle udenlandske fregatter på Langelinie som vi skulle salutere for, så krudtrøg og vinden samt det fugtige vejr, sørgede for, at vi måtte igang med at vaske om, inden de af os, der havde landlov, kunne gå i land.

Efter afrigningen af "Hvidbjørnen", der foregik i tørdokken på Holmen i det fineste sommervejr, fik vi ferie fra 1' august til den 10' august.

Jeg tog hjem til Kolding i min ferie og det var første gang, jeg var hjemme efter at jeg var antaget i flåden.

I min ferie forsøgte min mor, at overtale mig til at gå ud af flåden igen. Det lykkedes hende også, efter at min far var rejst med mig til København og talt med min personalechef om mine fremtidsudsigter. Personalechefen kunne på det tidspunkt ikke love min far noget, da flåden og alle andre værn, var skåret så langt ned i bevillinger, at det kun lige kunne gå rundt med de gamle enheder og kun med få togter.

Efter at have været hjemme i 8 dage indså jeg, at det var ikke lige mig, at fortsætte den tilværelse hjemme og jeg blev på en eller måde, antaget igen til fortsat tjeneste.

Vi var igen underbragt o/b i "Peder Skram" med daglig tjeneste på Mineskibsdivisionen. Den bestod mest af, at adskille, rense i petroleum og samle "regulatorer" til minernes ankertøve. Jeg skal love for, vi lærte hvordan en regulator var indrettet. Når vi kunne se og snit til det, luskede vi op loftet i den bygning hvor vi arbejdede og lagde os til at sove der. Vi tog en løkke om benet og tovet forsatte ned gennem etagerne således, at hvis en af de tilsynsførende listede op ad trappen for at overraske os, trak de lærlinge, der var i underetagen, i rebet (tovet) så vore ben blev løftet op. Når han så nåede op til os, var vi fuld gang med det arbejde vi var sat til også at udføre på den øverste etage.

Efter 3 måneder var dette arbejde heldigvis slut og den 6 december 1934 overgik vi til "Artilleri & Signalskolen" et andet sted på Holmen. I forbindelse med signalskolen havde vi teori i almindelige fag samt teoretisk signallære i klasselokaler i en af de gamle bygninger fra Christians den 4' tid, der var restaureret og nu tjente til skolelokaler for forskellige fag.

Den 19' februar 1935 mønstrede jeg sammen med 8 andre lærlinge ombord i moderskibet for ubåde "Henrik Gerner". Dette togt var kun i danske farvande og varede kun til den 19' marts og den 20 var vi igen o/b i "Peder Skram"

1934 - "Peder Skram" & Artilleri og Signalskolen

Vi var igen underbragt ombord i den gamle "Peder Skram", der lå på Bradebænken som altid. Om dagen gik vi på Artilleri og Signalskolen i nogle lokaler i den anden ende af Holmen

1935 - "Henrik Gerner" og "Peder Skram"

i februar 1935 gik vi på en måneds togt med "Henrik Gerner", der var M^oderskib for undervandsbådene, men vi havde ingen U-både med og togtet var særdeles kort, kun 1 måned og allerede den 5 april var vi igen i gamle "Peder Skram" og denne gang skulle den ud at sejle i danske farvande, vi havde efterhånden troet, at den slet ikke kunne sejle, men det kunne den skam. Det var et togt rundt i danske farvande hvor iøvrigt det meste af besætningen blev syge af et halsude, så vi havde hver morgen "GURLING af halse ved lønningen, alligevel røg et stort antal af os på infermiri i Aarhus til observartion, som det hed. Det var det rene skæg, det sygehusophold så efterhånden som besætningen kom "helbredt" ombord gik vi til Holmen igen og strøg kommando og P.S. gik igen over til at være "Underbringelsesskib" for os.

22 juli - 1935 sejlede jeg igen med det gode gamle skib "Losseh" på togt i danske farvande med anløb af forskellige danske byer bl. å Svendborg. Dette varede til 3 oktober hvor jeg blev tilkommanderet U-båden "Galathea" - chef kapt. løjtnant Linde først have vi skolesejlad i Sundet og senere på togt i danske farvande, efter

År - 1936

Vi havde været på værft i et par måneder på Orlogsværftet på Holmen og fået foretaget forskellige reparationer på båden.

Efter sådan et dokeftersyn skulle u-båden trykprøves for tæthed og eventuelle utætte ventiler m.v.

Dette foregik for 5 - meter prøven i Flådens leje ($\frac{1}{2}$ atmosfære tryk) 20 meters prøven i Sundet (2 atmosfære) og endelig dybvandsprøven på ca 60 meter = 6 atmosfære.

Efter at de 2 første prøver var overstået forelagde vi til Århusbugten, hvor der er "et hul" på ca 56-58 meters dybde.

Ved 20 meters dybdeprøven i Sundet, havde jeg været oppe en tur i tårnet af båden. Her manglede en lille nagle og jeg prøvede at holde hånden i strålen, men trykket af vandstrålen var så stor, at jeg næsten ikke kunne holde ^{hå} hånden i den.

Da vi dykkede på dybvandsprøven ved Sletterhage udfor Århusbugten, var 4-5 andre u. både i kreds ovenover os hvilket sikkerreglerne foreskrev i tilfælde af et forlis af den dykkende u-båd.

Chef for båden, var orlogskaptajn Nyholm (Ismanden, som vi kaldte ham, når han ikke var tilstede, navnet havde han fået for sit isnende kolde ansigt, der tydeligt udstrålede ubetinget diciplin af undersåtter, han var nærmest uhyggelig for os andre.

Da vi var klar, lod han båden dykke til periskopdybde ca 7 meter under havoverfladen. Da der ikke viste sig noget udslag på barometeret (man målte ubådens tæthed ved, at sætte den yderste viser overet med den inderste viser i barometeret, viste de ikke udslag sivede der så ikke luft ud af båden og den var således tæt.)

Chefen lod så resten af hovedtankene og trimtankene fylde og bundventiler og luftafgange var hermed helt åbne.

For at komme hurtigt ned på bunden, lod ^{ubåden} chefen gå ganske langsom frem på skruerne samtidigt med, at han lagde båden i en vinkel på

45 grader. Vi nåede bunden ret hurtigt og sikkert hurtigere end han havde regnet med, for stævnen af ubåden borede sig ned i mudderet og dybdemåleren viste 57 meters dybde.

Båden skrånede så meget, at vi havde svært ved at stå på dørken (gulvet i båden) og vandet, der stod i rendestenene i siderne af akkumulatorlemmene, løb forud. Vær vandet løbet i batterierne var der opstået klorgas og vi havde været kvalt allesammen, men lemmene var gudskelov tætte, hvad men også kunne forventet efter et eftersyn.

Chefen gloede på dybdemåleren, der stadig stod på 57 meter og sagde til lille 3' die mester Weberg, der stod ved "Eddekoppen" sådan kaldte vi ventilerne med lufttryk til tankene, der var samlet i en blok på 6 ventiler, en til hver tank i båden. Læns tankene, men kun hovedtankene. Weberg startede pumperne og meldte kort efter "Hovedtankene lænsat", chefen gloede på dybdemåleren, der ikke havde flyttet sig. "Læns også resten (trimtankene) Da alle tankene var tomme meldte lille Wiberg "Melder chefen alle tanke er tomme". Nyholm gloede ondt på ham og sagde "Er De sikker på det", den lille svarede omgående igen "Melder chefen alle tanke er tomme" Chefen gloede igen på dybdemåleren, der ikke havde flyttet sig, gik ud i maskinrummet og tændte sig en cigaret, hvilket jo var strengt forbudt i neddykket ubåd. Vi andre sagde ikke en lyd, vi kunne godt mærke, at dette var alvorligt og om ikke andet, at båden lå på bunden i 57 meters dybde uden at rokke sig, stævnen havde boret sig ind i havbunden. De andre både lå ovenover os og ventede på vi skulle dykke ud, men endnu havde de ikke sendt noget gennem Sonaren som vi jo alle tydeligt kunne høre i hele båden, når de morsede med den.

Efter en tænkepause gav chefen ordre til , at bevæge sideskruen langsomt fra bagbord til styrbord samtidigt med, at ordre til halv kraft bak på drivskruerne. Endelig kom båden løs af bunden med et svup og vi "rog" op mod overfladen med et trykken for ørene og ud af vandet, derefter sank vi langsomt et par meter og uddykkede endelig på normal vis og "Isblikket" i chefens øjne, blev igen "normalt". Først senere blev vi klar over, at vi havde været i en yderst farlig situation for det havde været umuligt, at komme op med Dreagervestene gennem tårnet.

Sommeren 1935

Fra 5 april til 20 juni var jeg på togt i danske farvande med den gode, gamle "Peder Skram". I maj var de fleste af os indlagt på Aarhus infirmiri, grundet en epidemi o/b, men dog i gennemsnit kun 5 dage til observation for influenza. Togtet var det rene spild og en stor fejltagelse fra ledelsens side. Der blev kun få skydeøvelser gennemført og tiden var lang.

I juli blev jeg tilkommanderet gamle "Lossen" endnu engang og togtet var danske farvande med besøg i forskellige danske havne bl.a. Svendborg, som vi alle kunne lide at komme til og særligt om sommeren, da skete der en masse.

Vinteren 1935

Den 3. oktober blev jeg tilkommanderet u-båden "Galathea" med kaptajnløjtnant Linde (senere Admiral) som chef. Han var fra Marstal og som alle derfra ualmindelig påholdende. Han smed først sine gamle handsker og sko overbord, når de var slidt i laser. Næstkommanderende blev så kaldt til afløsning på broen med disse ord "Vil De lige tage vagten, jeg skal ned og finde noget gammelt tøj frem, jeg skal have smidt overbord" Næstkommanderende og jeg vadede så om, hvad der røg, men det var altid mindre end vi havde regnet med "Skoene kan godt gå lidt endnu" sagde Linde og nøjedes med at smide handskerne, der var hullede, overbord.

Nå, han var nu meget flink som chef, rolig og besindig og overvejede altid hvad han skulle gøre i en given situation og han dummede sig aldrig, derfor endte han også som admiral.

Vi sejlede og sejlede på togter i danske farvande afbrudt af ophold på Holmen og i dok til

august 1936

Hvor vi skiftede til en anden u-båd ved navn "Triton" samme type som "Galathea" ombord i denne var der kun et togt fra 1 - 26 sept. Livet ombord i u-bådene var uendeligt surt. Jeg var fast rorgænger og

signalgast og hang derfor på broen fra morgen til aften i regn og blæst. Min afløser ved roret var kokken nede i båden, og han havde nok at se til så det var sjældent han kunne afløse. Kom der så signaler fra de andre u-både måtte jeg skyndsomt på broen igen. Vi gik for det meste i havn fredag aften, men tit først om lørdagen. Så var opgaven for mig, at hele båden "blev shinet op" d.v.s. kokusløberne, der lå i hele bådens længde skulle skures i søbevand ovre på dækket af moderskibet "Henrik Gerner" og hænges til tørre, alt messing, og det var der meget af, skulle pudses så det skinnede. Jeg kan huske, at selv flagstangen bag broen var af messing, ligesom navnet på begge sider af båden var af messingbogstaver.

Det var fuldstændig idiotisk, for det var jo meningen "at fjenden" ikke skulle opdage os om natten, men med de skinnende messing overalt, var det jo en let sag for en projektør at "fange båden" i lysstriben.

Regnskabsføreren hed Robert Hansen og var en fra den gamle dæks-officersskole, han hjalp sommetider med, at pudse flagstangen, men kun hvis chefen var på dækket og kunne se ham. Han var af den type, der troede at alle stjal fra ham. Vi havde nogle "Nødforsyninger" ombord af kiks og chocolate bl.a. Jeg stod en dag og suttede på et bolche oppe på broen, da han kom farende op og spurgte om jeg havde taget chocolate fra ham?

Jeg åbnede munden og viste ham bolchet og grinede af ham. Chefen overværede det og grinede ad ham, så luskede han ned igen til sin chocolate-optælling. En lørdag vi lå i Rønne havn på Bornholm, havde jeg haft sløjfe (en wire, der gik op over periskoperne og som bar kablet til radiosenderen) fordi vi havde taget en torpedo ombord, så skulle wiren slækkes for at den kunne komme forbi og ned i båden.

Jeg spændte wiren med ansætningsskruen ude på bakken og vendte ryggen til broen, men pludselig lød der ^{et} "Kling" og jeg vendte mig, og så at wiren havde haft fat under en pejlskive, der sad på broen og løftet denne op med det resultat, at pejlskiven røg udenbords. Pejlskiven skulle have været lagt i kasse efter vi var kommet i havn, men var altså ikke blevet det (næstkommanderendes opgave. Nå, vi måtte have dykker hed efter den og han var skideglad, for så tjente han 27,- kr og lineholderen tjente det halve. Det var jo mange penge i 1936. Chefen trak mig bagefter

- 10 -

ind i chefsbeboelsen og viste mig "hvormeget jeg havde kostet båden" hans Marstals tilhør fornægtede ham ikke. Nå, jeg tilbød ham, at jeg selv kunne betale regningen, men det ville han ikke have, han sagde bare, ja i rige Mather kan sagtens.

Da vi fik lønforhøjelse til 125,- kr om måneden sagde han at han godt ville hjælpe mig, at sætte de fleste i banken, for det var en frygtelig masse penge til sådan en ung mand ?

December - 1936 , *"Islands Falk"*

Endelig lykkedes det for mig, at komme væk fra u-bådene og den 20. november blev jeg tilkommanderet en gammel, kasse, der bar det flotte navn "Islands Falk", som skulle på fiskeriinspektion ved Færøerne I dag turde jeg ikke gøre det togt om, men på det tidspunkt og med den alder på 19 år tænkte man ikke på sødygtighed og den slags og ens evne til at bedømme et skibs egnethed var jo slet ikke tilstede, men i dag, når jeg tænker tilbage på det, er jeg forbavset over, at vi slap med livet i behold fra det togt og så tilmed i den værste årstid, om vinteren.

Jeg tiltrådte tjeneste på "Island Falk" den 20. oktober 1936 medens skibet lå til klargøring på Dokøen nord. Chef var kommandør - kaptajn ^{Shleier} Schibel og næstkommanderende Orløgskaptajn Greve, sidstnævnte mødte jeg igen mange år senere i 1944 i den tyske fangelejr for danske politiske fanger af Gestapo "Frøslev".

Øvrige af besætningen som jeg husker godt den dag i dag er, kvartermester Winkler, som havde afløst den gamle, specielle og rare kvartermester ^N Navedsen, som jeg også senere mødte på skolen for kvartermestre på Holmen i 43. Så var der tømmemanden "Fritz, fyrbøderne ^{Schlein} Shlein Prøstekær og en tredje, ^{Blåner - Prøstekær} allesammen en samling ^{norm} druknede, deres øjne skinnede, da de fik udførselssprutten ombord.

I november gik det nordover mod Færøerne, besætningen var mest kadetelever, som jeg senere mødte som chefer m.v. på forskellige skibe, men aldrig var der nogen, udover en enkelt, der glemte det sammenhold og kammeratskab vi fik ombord i Falken. Jeg husker navne som

Worm-Leonhardt, senere som geodæt på en sydfrensk station i nærheden af Marseille, Bredsdorff, Jørgensen og ikke at forglemme "Jonas", som jeg mange år senere fik som næstkommanderende på Ekvipageafdelingen på Holmen, hans fulde navn var Kaj Johansen. Udover besætningen havde vi, dengang, alle tiders underkvartermester Poul Hansen, som vi boede med i bagbords side nede på banjerne med et forhæng for, det var vores "Messe". Vor spisebord var en klap, der med et sindrigt system, kunne skydes ned af en stang, og derefter var lodret. Telegrafisten var ~~Skikker~~ Sigurd og Langtved også to spicielle personligheder.

Jeg husker da vi sejlede gennem "Fair Isle" på vej mod Shetlandsøerne og Færøerne, hvordan alle de engelske radiostationer dukkede op på radioen med god musik, helt anderledes end den vi var vant til fra Danmarks radio, men de var jo også langt foren os dengang.

Inden vi satte kursen nordover, havde vi været i Bremen i Tyskland og med til at afsløre en mindsten for Nordsøfiskerne.

Byen var jo præget af Nazismen overalt, de solgte knive med Naziemblemer i skaftet og "Blut on Ehre" indgraveret i bladet.

Vi andede jo ikke dengang hvad nazismen var for noget og tog det som det var. Tiden på Færøerne faldt lang, vejret var altid surt og stormende. Vi fik den ene side af broen knust af en forkert sø, en gang vi var på vej fra Sønder til Thorshavn og tømmer og sejlmager fik travlt. Jeg blev sat til at sy skjulsejl til den ene brovinge, der var smadret sammen med resten af broen og tømmermand Fritz skulle reparere tømmeret. Hvor mange mand skal de bruge" spurgte Greve!

Så en 10-12 mand til at begynde med. "Hvad skal de bruge alle de folk til" spurgte næstkommanderende Greve, der kan jo højst være plads til 3 søer var væltet ned gennem luftskakterne og ned i fyret, så der var en os på alle banjerne og jeg vältede rundt om os. Det kan nok være vi kom op på dækket. Karl, en af de værnepligtige fyrbødere, en meget farverig person, der altid gik med et rødt tørklæde om hovedet og den eneste der var søstark af fyrbøderne, røg op på dækket og spurgte "hvad faen lever i" Jeg var på agterdækket lidt efter og fik med stor vanskelighed skalket den agterste luge. Vi kom lidt efter i orden, da skibet rettede

sig op fra krængningen efter søen havde basket det et kæmpeslag på ~~bag~~ bagbords side, vi troede den ville vælte rundt en overgang, så havde det været sket. Vejret var ellers godt med sol og klart vejr, men med en vældig søgang og næsten storm.

Lægen ombord var ligeså speciel, som resten af besætningen, ligemeget hvem, der kom ned og klagede sig til ham over forkølelse, dårlige fødder, smerter i ryggen eller anden dårlighed, fik ^{de} et stort glas ~~H~~ Jamaica rom og ^{så} stek ^{u.} slingrede ~~han~~ ud af døren fri for alle smerter. En aften da havde "komsammen" i messen sagde han til 3' maskinmester Rose, "Hvorfor sidde og drikke alle de sjusser lad os tage en indsprøjtning med ren spiritus i årene, så er det overstået og vi er fulde med det samme" om de gjorde det får stå hen, jeg tror det ikke for var der noget der ikke manglede, så var det spiritus.

Vi Mather og overfyrbødere m.v. fik hver uge en ration af mindst to flasker stærkt spiritus. Det kunne være den fineste Cognac, Sandy Mac whisky o.s.v. som vi dengang kun gav 6-7- kr. flasken for, Henne i "Fyrbød messen" / der bestod af et værksted hvor der var lagt hynder på bordene, herskede hrr. overfyrbøder Schlein, der blev drukket Akvavitter og Cloc likør af de firkantede clocflasker, tykt og klæbrig

Jo fuldere Schlein blev, des finere blev han, tilsidst forlangte han, at de to andre fyrbødere og evt. gæster skulle sige "Hrr Schlein til ham, og når han og tømmemand Fritz gik i land i Thorshavn, var det alletiders skuespil. Fritz kom først og spurgte om det kunne passe hrr. overfyrbødere om gå med en tur i land lidt senere om aftenen, de skulle jo begge lige ligge bunden. Når de så begge var blevet tilpas "Overrislede" og i humør, som de sagde gik de i land. Schlein havde de taget hvide handsker og hvidt silkehalstørklade på, når Fritz så ville gå først i land af landgangen, stoppe Schlein ham og sagde vent lidt, du skal gå efter mig, selvom Fritz var i en højere rang end ham. Det var alletiders skuespil

Togt med Islands Falck - fortsat.

Tømmermanden Fritz og telegrafisten, en lang fyr ved navn Gylling var fjender. Det skyldtes, at telegrafisten havde fået fladbukker og ville have skiftet sit køjetøj hos mig, der var "dagvagt" ombord og stod for det. Det var i hvert fald hvad Fritz fortalte mig, at han havde "Du skal ikke skiftet det, han har haft fladbukke" sagde Fritz, jeg tror det var en havnakt fra hans side overfor den lange. En nat, hvor ~~lysmaskin~~ lysmaskinen var stoppet, hvad den var hver nat for at spare på strømmen og banjerne kun var oplyst af tranlamper hist og her, kom telegrafisten efter vægtafløsning ned gennem banjerne og bandede over hængeskøjterne, som han ustandeselig stødte imod, grundet hans højde, Over kartoffellasten, hvor vi stuede hængeskøjterne om dagen, lå der en lem som skulle lægges på plads efter at skøjterne var hentet, dette var glemt den nat og lasten var ret dyb.

I det svage lys røg telemanden ned i lasten og skreg højt og vildt og jamrede sig. Fritz, der havde lukket lige ovenfor stak hovedet ud af døren og så ned i lasten og råbte "Nej, er det dig dit lange skur, der er røget i lasten, har du brækket ~~mit~~ benet siger du? Åh det var dejligt" Jeg kunne se det hele fra min faste læje i bagbord side til agterkant, så Fritz'es hængede brandevinsfjæs med glødestårer eller brandevinsdråber ned af kinderne i det svage lys af tranlampen.

Vi fik Gylling op, og han havde selvfølgelig ikke brækket noget i kroppen, men Fritz' humør var godt flere dage efter, senere blev de gode venner, efter at Gylling havde givet en rom eller Whisky.

Jeg havde som "Dagvagt" alle lasterne under mig med køjetøj maling, rengøringsmidler m.v. som jeg passede under regnskabsføreren ansvar Winkler) så engang imellem, når der var "Razzier" efter stjålet proviant, hvad kadeteleverne var mestret i, kom de farende til mig og skulle have alle deres tyvekoster gemt i lasterne. Itendanten blev kaldt "Vitaminslugeren" fordi han passede på, at der ikke blev udleveret for meget af bødkeren Max. Telegrafisten, der var fra læringskolen og hed Siegfried, men blev kaldt Stikker og jeg havde en procure, når vi manglende proviant. Vi gik hen til lugen og bankede hårdt på denne,

lugen blev åbnet med et smæld og "Max" stak hovedet ud og spurgte "Hvad vil du Max" jeg greb ham om hovedet med min krumme arm over lemmen og holdt ham her, medens Siegfred roligt gik ind i bødkeriet og tog fra hyl-derne/hvad vi manglede nede ved skaffebordet af pølser, leverpostej m.v. Andre gange når "Max" var nede i lasten, hvis lem lå lige overfor vores hul af en beboelse" rejste Siegfred sig langtsomt op og listede over og lukkede lemmen ned til lasten, med den der anbragte hængelås og afgav sine 'krav" og bestillinger ned til "Max" hvis han ville op af lasten igen, ellers fik han lov til at blive dernede til han blev mer. Det var et syn for yder, at høre Siegfreds og "Max" "samtale og "Forhandlinger" gennem lemen.

Fyrberne Præstekjær og Blunch samt ^{Schlein} ~~Oscar Pedersen~~ boede henne i fyrber-
dernes "Slamhule" sammen med den "fine" Schlein. Når man kom ind til dem for at vække dem til vagt o.l. stod der altid en fedtet Cloc likørflaske og en snapsflaske indenfor rækkevidde, som de så tog en slurk af inden de gik på vagt, at de kunne holde til det, er ikke til at begribe. Gamle 3'die mester Rose havde det ligesådan, bare med Whisky i stedet for. Det må have været nogle slemme vagter de holdt dernede i maskinen og fyrpladsen.

Tiden slæbte sig afsted medens vi sejlede farvandet tyndt rundt om Færøerne og vi gik kun og tænkte på og langtes efter den dag, vi endelig kunne sejle hjemover og se de øer forsvinde i havet.

Vi opbragte to trawlere inden for fiskerigrænsen (3 sømil) me-
dens vi lå deroppe. Når en trawler var anholdt (opbragt) satte vi en "trawl-
lerbesætning" ombord. Den bestod af 4-5- mand bevæbnet med pistoler eller
gevarer. Når vi kom ~~xx~~ ind til Thorshavn med en opbragt trawler var fær-
ingene glade, bare det ikke var en af deres egne.

Alting får en ende og den 16' december sejlede vi hjemover og
lagde ind på Holmen den 20' december 1936. Vi holdt så juleog nytårsorlov
i 2 hold, og den 4 januar 1937 gik vi igen nordover til Færøerne til fort-
sæt fiskeriinspektion. til den 12 'februar da vi igen var på Holmen og
fik orlov til den 24' februar hvor jeg fik tjeneste på signalskolen på

Holmen, hvor vi altid blev sendt hen, når personelkontoret ikke kunne finde andre steder at sende os hen, denne gang varede det kun til 23' arts hvor jeg igen fik orlov (sommerferie ? " midt om vinteren, men det betød ikke noget dengang, hvornår man gav folk sommerferie, det var bare noget der skulle afvikles, så vi kunne sejle hele sommeren, så var det "overstået" og Personelkonorets skemaer var i orden, "manden havde afviklet "Sommerferie" men der så var vinter og sneen lå højt, ragede dem en papand.

I april sejlede jeg "Dagsejlad" med minestrygeren "Søløven" sammen med John, en et år ældre klassekammerat, altså han var et år ældre i tjenesten og derved påført en meget stor værdighed og gav "ordre" til os andre, der ikke var så "gamle" i tjenesten. Vi fik "Transportkost" med fra "Peder Skra" hvor vi var indkvarteret. Den bestod af sigtebrød, rugbrød, margarine, spege-
lse og leverpostej samt kaffe.

Kvartermester Willy Christiansen var ledende på dækket og modtog os om morgenen, men særligt vores transportkost, der blev anbragt og forbrødt, så alle havde gavn af den, særlig kaffen var interessant for ham. Han havde jo ikke noget med fra Nyboder, hvor han boede, ja vi var alle fattige dengang og tingene, brødet o.s.v. havde en stor værdi for os. Vi sejlede så ud i Resund med orlogskaptajn Olsson som chef for båden, han elskede at sejle stærkt ind gennem graven ved B & W når vi kom hjem, så hækølgen skyllede ind over arbejderne i flydedokken ved siden af, så de måtte springe for ikke at blive overskyllede, men ikke alle nåede det og Olsson grinede. "Det er ikke så farligt end en flok forbandede kommunister, det er kun sundt for dem at få en gang kanalvand, kan jeg ~~se~~ⁿ ham sige med et grin på fjæset.

John elskede at komme op på broen og sige til mig, når jeg stod til at styre ind gennem kanalens smalle løb, "jeg overtager roret nu" som om, kun han kunne styre båden ind gennem det smalle løb. Olsson sagde sommetider til ham, at det ikke var nødvendigt, men lod mig om at styre den igennem svinget ved B & W .

Den 1. maj 1937 var vi næsten alle fra lærlingskolen blevet samlet om bord på panserskibet "Niels Jul" for at sejle til England til den engelske kronings kroning i "Coronation of the Fleet" på Speedhead Rhed udfor Portsmouth, hvor krigsskibe fra hele kloden efterhånden lå opankret.

Vi lå opankret mellem den japanske "Okinava" og den russiske "Marat" hvor besætningen nogle måneder senere gjorde mytteri og halshuggede kaptajnen, han skulle være langt værre end kaptajn Bleigh på Bounty blev fremstillet. Overfor os lå den tyske lommekrydser "Deutzland" en krydser, som de havde bygget på en måde, så den holdt den tonnage, der var blevet tilladt af de sejrendes fra 1' verdenskrig, det havde de fikst omgået, ved at svejse pladerne en i stedet for at nitte dem. Herved fik tyskerne ~~en stor moderne~~ en stor moderne lommekrydser, vi andre lignede gammel skrammel ved siden af.

Under kroningsfestlighederne gik ca 1/2 million marinere i land omkring så Portsmouth var oversvømmet af marinere.

Festlighederne varede fra 26' maj til 4' juni i 1937 på hvilken dato, de forskellige nationers skibe begyndte at forlægge til egne baser rundt om i verden. Vi fortsatte togtet i hjemlige farvande indtil den 25' september. Forinden havde vi været et smut i Helsingfors i Finland. Det er klart, at vi havde en masse skag ombord, nu da vi næsten alle fra lærlingeskolen var samlet ombord på samme skib på Englandstogtet, de fleste afgik på Holmen inden Finlandstogtet, hvor master John og jeg bestred signaltjeneste 25' september 1937. ankom Holmen og ferie til den 1' oktober, hvor jeg igen blev tilkommanderet u-bådene, denne gang u-båden "Ran", det lod til at være svært, at blive fri for dem, men det skyldtes nok orlogskaptajn Ramlow Hansen, der havde kikket sig mig ud, som en rigtig u-bådsmand, men jeg lod ham forstå igen, efter en samtale, at u-bådene ikke var noget jeg var helt vild med.

Nå oktober-november og december 1937 gik med korte togter med "Ran" i danske farvande og skidekolde timer på broen. Vi var for det meste våde og kolde samt klæmme nede i båden under meget trange forhold. Forhold, som jeg i dag ikke kan begribe vi kunne udholde, men er man ung, kan man holde til alt, lader det til.

Januar 1938.

"Sommerferie" til den 18 januar, derefter artilleri & signalskolen og 14' marts tiltrådte tjeneste på exercerskolen på kaserneskipet "Fyen"

en fregat fra sidste århundrede, der var holdt ved lige og kunne "tage" flere hundrede mand i underbringelse, så den var udmærket til skole for de nye værnepligtige. ~~Johannes Olsen~~ var kasernechef og han holdt nogle lange, grundige instruktionstalrer oppe på skandakket til de værnepligtige, så de fik forklaring på selv den mindste detalje i deres skoletid. Selv hvor lang tid det tog, at gå fra Værftsbrovagten og til "Fyen" 1' juni - 1938 - befandt jeg mig igen på "Niels Juel" på togt i danske farvande indtil 8 oktober samme år. Nu bagefter er jeg klar over, at alle disse hyppige togter var afledt af uroen i disse år i Tyskland, hvor Hitler var i fuld gang med at tilrive sig magten, så "noget" måtte man gøre fra dansk side.

under/

10 oktober 1938 - tiltrådte jeg kvartermesterskolen, der lå på Holme, som de fleste skoler gjorde dengang.

5 april 1939 afsluttede jeg skolen med examen over middel på underkvartermesterskolen. Bagefter kan jeg godt se, at en masse af det, vi læste og studerede var fuldstændigt overflødigt, for eksempel, hvad gavn havde vi af, at kende en torpedos indretning i detaljer, hvor mange millimeter en ventil var o.s.v. ned i mindste detalje, det samme gjaldt 40 m/m automatkanonen fra Pofors med drivpaler, spærrepaler o.s.v. Det havde været nok vi havde lært adskillelse og betjening, men så gik tiden med det og hver speciallærer havde en ide om, at hans fag skulle vi kunne i mindste detalje, så vi var meget dygtige til examen og han kunne roses og avancere. 11 april 1938 tiltrådte vi exerskolen i Arresødal i Nordsjælland. Den er i dag nedlagt forlængst og hedder nu Auderødlejren".

1938 - 4' juni var jeg igen ombord i gode gamle "Peder Skram" og havde et lille togt til den 15' juli. hvor jeg tiltrådte opmålingsfartøjet "Freja" et nyt lille pant skib til opmåling i danske farvande.

Vi var som nyudnævnte underkvartermestre stadig i matrostøj med den stribede krave og først i sommerens løb, fik vi jakketøj. De ældre ukv. kunne ikke forstå, at vi ikke hellere ville gå i bosserone og krave, det var meget pænere syntes de. Ja, vi vidste godt hvorfor de syntes det, vi var nemlig slanke og unge og de var gamle og fede, - i hvert fald i vores øjne dengang. En mand på 30 år, var jo en næsten oldsag for os, og sådan vil det vel altid være.

Opmålingsfartøjet "Freja" - fra 15. juli til 7. september - 1939

Chefen for Freja var orlogskaptajn Madsen, næstkommander ~~ende~~ en kaptajn-løjtnant Hansen, en livlig og hurtig mand, der altid fæs rundt på skibet som en, der var kommet for sent op eller sådant noget, rask mand iøvrigt. Jeg var i messe sammen med min klassekammerat Robert ~~Knudsen~~, manden der kunne sove opretstående, ellers havde vi "Stoffer" en underkvartermester fra "Midlertidige Befalingsmænd" en meget nævenyttig herre, der elskede at arbejde når chefen så ham. Han var meget ked af, at Robert og jeg skulle have jakkeuniform for så blev vi jo ligeså "fine" som han.

Han sagde til os, at vi meget hellere skulle beholde bluseuniformen som underkvartermestre, det var ~~mægt~~ "majet panere" som han sagde. Vi var forlagt til Limfjorden, hvor vi skulle foretage opmåling dertil havde vi 2 motorbåde med en speciel skrue, der kunne dreje båden på "en tallerken", det varede et stykke tid, inden vi blev fortrolige med dette specielle styret. Robert og jeg fik hver sin og så lå vi ellers i badene fra tidlig morgen til sen aften. Lagde "Svenskere" (gule træbøjer) ud i lange række efter speciel pejling så de danne linier, der overlappede inanden og man på den måde sikrede, hver en meter bund blev opmålt i dybde og pejlinger.

Kunne Stoffer liste sig op om morgene før arbejdstids begyndelse og stikke af ind til land og male sømærker inden vi kom op, så gjorde han det, så chefen kunne se hvor han var flittig, åh herregud, det var den eneste måde han kunne "vise" sin duelighed, oppe i den øverste del var der jo ikke meget hjemme, han blev aldrig mere end underkvartermester. I Tyskland var en malersvend ved navn Adolf Hitler i fuld gang med at forberede sig til knig og ballade, så vi gik til Holmen før tiden og lagde skibet op. Jeg blev den 7. september tilkommanderet personelkontoret, hvor jeg benyttede de 7 dage, jeg var der, til at afskrive mine udkommanderinger fra deres store bog, derfor har jeg disse datoer, at holde mig til, idet jeg fortsatte med at holde mine kommanderinger til dato.

11 - 20' september 1939 - Excerserskole i Arresødal til den 20' oktober, hvor jeg blev tilkommanderet gode gamle "Peder Skram" på togt i danske farvande for at gøre Hitler bange ?

På exerskolen havde vi blandt mange andre kammerater en der hed Fritz. Vi lavede meget skæg og ballade i fritiden og en aften, da Fritz var blevet meget fuld i messen hjalp vi ham over i barakken til hans seng. Lagde ham pant til rette med foldede hænder over maven, tændte et stearinlys på hver side af sengen og anbragte en salmebog under hans hage. Så fik vi ham vækket efter et stykke tid og vi trak os tilbage i mørket i lukafet. Fritz vågnede op med store brændevinsøjne, kikkede rundt og skreg "Hjælp, jeg er død", det var meget skæg, men en grim spøg. Vi levede som landets rigeste i messen på skolen idet kokkene var med i messens økonomi. Det var de fineste retter jeg har fået i mit liv, flere af kokkene var de fineste hotelkokke og de havde ubegrænset varer til deres forbrug, så der var ikke den fine anretning vi ikke fik serveret, alligevel fik vi udbetalt overskud hver måned af kostpengene. Fidusen var jo, at der var flere hundrede mand på exerskolen og de halve gik på orlov lørdag-søndag. og de kostudgifterne var for hele lejren uanset orlovsgæster fraværende skulle det jo give et kæmpe overskud for hele lejren. Kvartermester Poul Nielsen, som er et særligt kapitel værd, var kasernemester for lejren og herskede ubestridt over selv den mindste detalje i lejren. Han havde iøvrigt skrevet et "Oraklet" der omhandlede simpelthen alt i lejren til mindste detalje, det eneste tår jeg, der ikke var beskrevet i Oraklet, var hvor meget papir man skulle bruge på toilettet. Nogen spurgte ham om et eller andet, sagde han "Se i oraklet" og lar Deres tjeneste, men ret havde han, man behøvede ikke at "spørge dumt" de stod der altså sammen. Toiletterne i lejren "Lokummerne" var et specielt foretagende. De var anbragt i et langt skur med brædder at sidde på og en spand under. Disse lokumsspande blev fjernet ved, at "lokumsmanden" åbnede en lem bag på huset udfor hvert lokum og trak spanden ud. Sad man så derinde skulle man passe meget på, at det kun var spanden han hev ud.

1/2

(459-12)

-1940- november

Hitler havde startet krigen i ~~oktober~~ 1939 med at overfalde Polen og den 20'okt. var jeg tilkommanderet "Peder Skram", der blev sendt på "Sikringssejlad" i danske farvane i den anledning. Vinteren satte tidligt ind dette år og i januar 1940 lå vi indfrosset bag tyk is i Århus ved kaj Polensgade.

Her lå vi godt og sikkert indtil isen brød op og vi kunne sejle igen den 13' april, hvor vi afgik til Horsens ledsaget af tyske krigsskibe. I november ~~1939~~ ¹⁹⁴⁰ forsøgte vi et udbrud fra Frederikshavn, men da havnen var fyldt med tyske krigsskibe og artilleriskibene "Brummer" og "Weser" lå og spærrede indsejlingen til havnen, blev det opgivet af chefen.

Besætningen var meget opsat på, at vi skulle skyde os ud til det fri og forsøge at nå England og havde allerede skrevet "Adolf Hitler" på granaterne, men ^{Chim} Bjørn Andersen skønnede, at det ville medføre for store tab for os, desuden havde vi fået overgang til "Sikringsstyrke 3" fra 4 1 fra søværnskommandoen. (Sikringsstyrke 1 var lig med skyd på fjendtlig enheder ved angreb og styrke 3 var lig med først skyde efter nærmere ordre.) *1/2 sig modby signal 10 minutter før*

Ved ankomsten til Horsens i april blev den egentlige værnepligtige besætning hjemsendt og kun elever og befalingsmænd forblev ombord. Forinden var ammunition, torpedoer m.v. afrigget og skibet gjort ukampdygtig.

Vi havde en rolig tid i Horsens og skulle bare have tiden til at gå, det var den skønneste sommer så vi benyttede tiden til at nyde det, selvom vagter o.s.v. skulle gå sin vante gang. L' 1' torpedobådsflotille "Dragen", "Hvalen" og "Laxen" lå på siden af os og livet gik sin vante gang. Vi var to signalunderkvartermestre, Tom Hansen og jeg selv. Vi trak lod om, hvem der skulle blive ombord, da den ene skulle hjem og jeg tabte. Det var surt, men der var jo ikke noget at gøre ved det. Endelig den 21' september ¹⁹⁴⁰ blev kommandoen stryget i "Peder Skram" og 1' oktober 1940 var jeg tilkommanderet minelæggeren "Lindormen", der lå på Holmen. Jeg havde først ferie fra 1' oktober til 14' oktober så var det afviklet. Om det passede mig var underordnet.

Vi gik vagt skiftevis på dækket med pistol og stålhelmet medens vi lå inde på Holmen, fuldstændig idiotisk nu krigen var i fuld gang ude i Europa og vi var borte helt og aldeles ud af spillet. Hvad vi skulle "passe på" blev vi aldrig klar over, det var der ingen, der fortalte os. Men nu var krigen tabt for os, så det var bare med, at blive rigtig "krigerisk". Chef var orlogskaptajn Clausen en stor "tung" mand, der undskyldte hvis han ikke var reglementeret klædt på, når man kom op til ham. Næstkommanderende var en lille lusket lort, der hed Luis Jensen. Der forsvandt en flaske vin fra officersmessen og selvfølgelig var den eneste, han forhørte vores "messe-gast" hos os underkvartermestre under bakken. Min kollega Cluf Laursen, der senere blev afskediget for sine kommunistiske tilbøjeligheder, og jeg selv gik lige til Luis Jensen, der på det tidspunkt lå og sov til middag i sit lufaf og spurgte ham, om han mistænkte os for, at stjæle vin i messen.

Kan det ikke vente, sagde han til efter middag, men vi holdt stadig på, at vi ville have en forklaring på hvorfor vores mænd, var den eneste der havde været i forhør og forlangte en undskyldning.

Det havde aldrig været hans mening, at det skulle opfattes sådan, men vi holdt på, at vi følte os mistænkte og forlangte en undskyldning. Det fik vi også, men han hævnedes sig senere ved at give os dårlige bedømmelser ved vores afgang. Det var i det hele taget brugt overalt, at hvis nogen lavede vrøvl eller brokkede sig over noget idiotisk, eller på anden måde virkede ubehagelig overfor en overordnet, så hævnedes man sig ved dårlige bedømmelser. Det virkede harmende i særlig grad, når det var reserveofficerer, der intet vidste om deres tjeneste men skulle hjælpes af os med langt længere tjeneste og indsigt til at passe deres arbejde ordentlig, kunne være med til, at give dårlige bedømmelser af os bagefter. Det virkede mange gange på den måde, at de som næstkommanderende i små både spurgte os, hvad besætningen skulle lave i dag. Det forklarede vi dem så, hvorefter de fortalte besætningen og os det tilbage igen. Vor bemærkning indenbyrdes var altid "Nå, da fik vi en 12'er igen."

"Lindormen" strøg kommando i december 1940 og overgik til "Divisionskib" og senere "Stamskib" afbrudt af korte togter i sommermånederne.

Jeg blev hængende ombord indtil 24. juni 1942, den længste og mest sure tid i min tjenste og næsten 21 måneder.

Den 24. juni, dagen før min 25 års fødselsdag, blev jeg tilkommanderet ministrygeren "Havørnen", der lå i Karrebæksminde med orlogskaptajn Ziegler som chef, en af de ^{bedste} ~~bedste~~ chefer jeg har haft, men han var jo oprindelig flyver og var kun sendt ud at sejle grundet krigen.

Regnskabsføreren, jeg skulle afløse, hed Hans og et øgenavn, som jeg ikke vil betro papiret, men han var ganske "Speciel" på flere måder.

For at sige det kort, var han en bandit og røver, der havde solgt det meste af ministrygerens grej såsom tovværk til fiskerne og meget andet. Sammen med torpedomanden Erik John havde de stjålet og røvet fra Gedser til Skagen af alt muligt. Han skulle blandt andet ved overleveringen, som chefen deltog i oppe på kajen i Karrebæksminde overlevere 42 ankertove derfor, tes til afmærkning ved ministrygningen. Ziegler var jo godt klar over, at han var en bandit, men havde ikke kunne fange ham.

Vi taller op sagde Ziegler, medens vi alle tre sammen med en værnepligtig stod oppe på kajen. Hans talte de 42 ankertove op, "Var så god, sagde Hans 42, det stemmer". Ja, ja sagde Ziegler lad os lige ^{måle} ~~måle~~ dem op, de skal være 30 meter lange hvert tov. Ov, det var ikke så godt, for da vi begyndte, at strække linerne ud på kajen og målte dem, var de kun godt 10-15 meter lange, resten havde Hans søgt til fiskerne, der jo ikke i krigens tid kunne få tovværk. Videre manifesterede det sig, da besætningen fik både ost og marmelade efter jeg havde overtaget provianten, i vild jubel, det havde de ikke fået før. Det meste af regntøjet var også "forsvundet" Hans begyndte med, "At det nok var røget udenbords, men han havde glemt at skrive attester på det" den gik jo heller ikke. Jeg sagde til chefen, at jeg syntes Hans skulle afgå, så ville jeg skrive "Mangellister" i stedet for attester for det blev uoverkommeligt med alt det, der manglede.

1942

- 14 -

Når man sidder her, som 72 årig og tænker tilbage, er det ligesom det aldrig er hændt, men jeg ved det skete og meget mere end det, for selvfølgelig må jeg udelade væsentlige ting, som det ville føre for vidt, at komme ind på. Oplevelserne på "Havørnen" er mangfoldige og vil for den uvildige læser synes ret usædvanlige i dag, men ~~at~~ at de hændte er rigtigt. Jeg husker, når jeg kom tilbage fra en orlov, hvad jeg opdagede John (torpedomanden) havde lavet af lort, medens jeg var væk, ~~om Bülh og den perverse indstilling hun havde sammen med John, hvordan han stjal cigaretter og penge fra mig og lavede alle mulige numre med de handlende under mit fravær; han var i den grad fuld af løgn og bedrag, at da chefen Ziegler en dag, jeg kom ned til ham med månedregnskabet sagde, medens han tog den gule konceptblok frem; Nå Pøder, kom så frem med det hele, han er ikke værd at skåne, jeg ved han er en bandit, og jeg ønsker ham kun væk fra skibet, vi har været nok igennem med Hans, så lad os bare få ham væk også, han er ikke andet end en forbryder. Jeg gav ham ret efter den sidste oplevelse, hvor han stjal og bedrog mig, så jeg var "moden" og gav Ziegler alle fakta; en uge efter var også torpedomanden John væk, og vi åndede alle lettede op i båden og havde resten af togtet et godt sammenhold.~~

En fiskerbåd var rippet på en mine i Karrebæksminde Bugt, skipperen lå med åben benbrud, ^{vi underbandt såret} da vi nåede frem, og jeg lagde tapper om ham for at blodet ikke skulle flyde ud over hele båden, inden vi nåede i land med de stakkel fiskere, der ganske uforvarende blev ramt af krigens gru; det var iøvrigt engelske miner, der var droppet fra luftfartøjer.

Når vi anløb Fåborg, stod chefens kone på kajen; jeg havde indtrykket af, at han hadede hende som pesten; "kunne du ikke holde dig væk, råbte han selv om vi andre hørte det" det var hårdt, men vi andre havde jo ikke ~~noget~~ noget med det at gøre. Jeg husker når Henrick og en anden befaren, havde været på "Ebleskud" i omegnen, så åd vi æbler allesammen, men hvad fanden de havde jo flere æbler dernede dengang, end de kunne spise, så vi hjalp dem bare med at komme af med dem. Juleaften fik vi miner i minestrygningsgrejet, så alle bøjer var fløde, da de kom til overfladen. Vi puklede i flere timer, med at få grejet klar til strygning, det var juleaften, og byen havde sendt en kasse ⁴⁶ el m.v. ned til ^{for} os, ^{men} vi var ^{for} mørke og gik til Røj

6 januar 1943 afgik jeg fra "Havørnen" og gik på

ferie til den 24 januar, hvor jeg blev tilkommanderet exerkørskolen på det gamle kaserbeskib "Fyen" med Jens Kaj Olsen, som skoleforstander. "Fyen" lå ved "Elephanten" på Holmen og var vel godt hundrede år gammel, Den og fregatten "Jylland" var de eneste af de gamle skibe, der var tilbage på Holmen fra 1800 årstallet.

Jens Kaj gav de nye værnepligtige den bedste instruktion, man kunne forlange, selv den mindste detalje fik de oplysning om, bl.a. om hvor lang tid det tog, at gå fra værftsbrovagten til "Fyen". Vi havde flere af kystbefæstningens personel på skolen, og jeg var så uheldig af få en af de værste, de kaldte ham "Gø og hulke Leif" en vammelig basseplager, som jeg satte på plads en dag, han var gr^ev overfor en værnpligtig. Han trådte op på fødderne af en værnepligtig og g~~æ~~kerede ham på det groveste, jeg fik zjeblikkelig fat i ham og fortalte ham, at hvis det gentog sig, var han færdig på skolen og jeg skulle rapportere hvad han havde foretaget sig. Han svarede noget i retning af "Er det en søndagsskole, eller en excerskole" - Jeg bad ham holde kæft ellers røg han lige over i arresten.

1 april - 1943 tiltrådte jeg kvartermesterskolen, der også lå på Holmen i en af de smukke gamle bygninger fra Christian den 4'tid

Når man tænker tilbage, er det fantastisk, så lidt vi vidste om, hvad der foregik ude i Europa, hvordan forbryderen Hitler og hans svende myrdede og begik folkedrab på polakker, Zigøjnere og ikke mindst jøderne, men vi fik jo ikke den information, vi får i dag i 1989, både gennem TV og Radio. Vi havde jo rigelig at læse på, om det vi skulle lære på skolen. Hver lærer satte en ære i, at vi skulle kunne hans fag helt ned til den mindste detalje. I dag kan jeg se, det var helt idiotisk, at lære en torpedo eller et 40 m/m maskinkanon at kende ned i de mindste ting med drivpaler og spærrepaler, det havde været nok, at lære os betjening af de forskellige våbentyper, alt det andet var tidsspild.

Nå, i september 1943 - besatte tyskerne Holmen og vi sænkede skibene, det var admiral Wedel, der gav ordren. Jeg var ikke med til dette, da vi havde fået ordre om, at holde os hjemme, så vi undgik besættelsen af Holmen med de tab, det medførte. Vi fik Orlov på "Ubestemt tid" så vi fik en mærkelig

tid hjemme hos konen. Vi boede i "Sydhavnen" dengang på Håndelsvej og kom sammen med Rasmus Hovgård Sørensen, Karl & Eva o.s.v. og havde lidt svært ved at få tiden til at gå. En dag havde Ras fået den ide, at vi skulle ud, at plugge Hyben ved Avedøre, så kunne konerne lave "Hybenmarmelade". Nå, vi cyklede ud til Avedøres lukkede område og pluggede hyben. Pludselig stod der en tysk soldat og sigtede på os og råbte "Hænder hog" - vi gloede på ham, men stak fingerne i vejret, det var jo ham, der havde geværet. Vi blev så transporteret op til den tyske kommandant på Avedøre Holmes bygning. De troede vi var sabortører, men vi fik forklaret af den tyske kommandant, at vi var et par uskyldige engle, der var vant til at plugge hyben der, at vi var fra flåden, holdt vi kraft med, så han slap os fri, men vi pluggede ikke flere hyben der, konerne (Lis og Inger) grinede af os, da vi kom hjem.

I november 43 kom jeg på politiskolen på Frederiksberg, men da jeg opdagede at der var Nazister blandt skolens lærer, gik jeg til politikommisæren Holten og sagde, det ikke var noget for mig, det var han ked af, for det var den slags personel, han havde brug for, vi kunne våbenbrug o.s.v. men jeg fortalte ham, at når en lærer svarer, at vi skal anholde danske sabortører, der er på flugt til Sverrig, havde jeg hørt nok og var færdig med den skole. Jeg skulle så melde mig til vores personalechef kommandør Kaalund på personelkontoret, han var som sædvanlig meget venlig, men havde allertiders job til mig, og det kunne gælde "halsen" fortalte han, med en meget malende bevægelse hen over struben. Det var en udkommando med kutteren "Emke" den "ordnede bøjler" i Iss fjoden og ved Høssøbøgen, opdagede jeg senere, var til at sejle søværnskommandoen til Sverrig, hvis det brændte på, det holdt de klogelig os andre i uvendenhed om. Føreren var en lang resreveofficer ved navn Wethje, han anede heller ikke en brøkdel af, hvad formålet egentlig var. Han var nu god nok, men ligeså dum og uvidende som Benny (min kammerat) som os. Efter en del diskussioner med Wethje fik Benny og jeg ham overtalt til, at vi skulle sejle sabortører og andre flygtninge til Sverrig. Han gik fuldt og helt ind for det, det skulle Kaalund lige havde vidst, så var han blevet tosset, men det gjorde vi bare.

Efterhånden fik Wethje forbindelse med politiets registerkontor, således at hver flygtning vi fik ombord, var tjekket i registraturen og ikke var en "stikker". Vi lå i Hundested og vores søsterskib "Eneø" lå i Hornbæk ombord i "Enø" var Helmer og Hilmer samt chefen, som vi kaldte "Søren Pind". De var en hel del for åbenmundet overfor pigerne i Hornbæk, ja de var "store sabotører" og fortalte de dumme tøse om deres mange togter til Sverrige, hvilket jeg, i dag tror var grunden, til vores senere arrestation af "Gestapo" den 31. maj 1944 på Holmen.

Den dag sad vi bænket om bordet nede i kutteren, da pludselig, der blev stukket flere maskinpistoler ned gennem skylightet og råbt "Hænder Hog". Vi var bænket om et bord med en kasse øl, sammen med styrmændene fra opmålings-skibet "Absalon", der var vore gode venner, da Gestapo ankom. Blandt gestapofolkene, var flere danske "svin" - de arresterede os og kørte fra Holmen ud til Fjerfabrikken i Frihavnen. Her blev vi ført op på et kontor til forhør - Jeg husker en tysker, som viste mig fotografier fra østfronten om, hvordan tyske soldater var blevet mishandlet af russerne, skåret testiklerne af o.s.v. Og at vi ikke kunne være bekendt, at arbejde for "Fjenden" - Nå jeg var ung (27 år) og kunne ikke tage mig af det, men var chokeret af arrestationen og tænkte, hvad det kunne medføre? Ja, tænkte, hvormeget tænker man egentlig i sådan en situation?

Lidt senere blev vi igen gennet ned i deres forbandede gestapovogn og kørt til "Wisborg" en gammel villa før Helsingør, hvor vi mødte den lokale "Hitler" en nar med Hagekors på armen og et latterlig overskæg. Jeg kan huske, han blev skruptosset på Benny, fordi han stod og tykkede på et tykkegummi, spyt ud råbte idioten, og det måtte Benny selvfølgelig gøre. Den lange (Wethje) kom ind i en lille celle, og jeg havde medlidenhed med ham, men det skulle jeg ikke haft, for senere efter forhør, havnede jeg selv i den lille celle. Kl. ca. 0200 om natten efter at Wethje havde været i forhør, blev det min tur. Forhørslederen var en kriminalrat (tysk) der forstod dansk, hvis man talte langtsomt. Hans navn (hvis det var rigtigt) var Henemann og den anden (en dansk grænsegendarm) kaldte mister "Dummenick" et passende navn for det svin, overløber og landsforræder.

De vidste, kunne jeg forstå, efterhånden som forhøret skred frem, alt hvad vi havde foretaget os af togter til Sverrige o.s.v. om det var Wethje (der fast var i forhør) eller "Enå" beretninger bliver jeg aldrig klar over, men en ting står fast, Helmer og Hilmer blev løsladt bare 3 måneder, var arresteret et døgn før os, og måske havde fortalt alt, de havde jo være åbenmundet overfor Gillelejes tøse, vi andre fik lov til, at sidde til krigens slutning den 5 maj 1945. Efter ca 14 dage i "Wisborg" blev vi kørt til Horserødlejren. Det var en dansk chaffør der kørte bilen, jeg så og overvejede, om jeg skulle tage kvalertag på ham, få bilen til at krasse men da der sad en tysk "Køfjer" ved siden af mig med ladt pistol, opgav jeg og tænkte, lad os se hvordan det går. Vi ankom til Lejren "Horserød" og blev placeret inde i vagtslokalet mellem det tyske vagtmandskab, til vi kunne blive underbragt i en af barakkerne. Det tyske vagtmandskab, var alle rede på det tidspunkt, ret modløse, det gik jo ad helvede til på Østfronten (1944) sejren var jo væk nu, og de tænkte kun på, at komme hjem, de var jo ikke idioter og kunne godt se, hvilken vej det gik.

Senere blev vi placeret i barak 13 i stue 9 og bedre kammerater kunne jeg ikke ønske mig. Der var en oberstløjtnant Skjoldager, en tidligere orlogskaptajn Bondesen, nu forsikringsdirektør for "Hafnia" en Mogens Westergård Professor i Arvekigslære, en kranfører fra B & W Pultz en blikkenslager "alletidars) Hinke og ikke at for glemme Svend Åge, Havnearbejder samt "Mogens Fidus" som vi kaldte ham Jørgen Jensen fra Scarletbådenen. Vi var ca 15 ialt på stuen og vi klarede krigen igennem med "Organisering" tyveri o.s.v. Betante vi os for, at vi for eksem el ville have bøf, organiserede vi det fra bunden. Opgaverne blev fordelt, en skulle stjæle brænde nogle ~~sk~~ skulle stjæle kødet (Hinke og undertegnede) o.s.v. Skjold var en meget dygtig "Organisator" og vi andre fra Flåden var jo også fyldt med ideer. Det gjaldt bare om at overleve. Hinke og jeg skulle skaffe bøfkødet. Ovre i i Fængselsvæsenets barak, i kælderen kik Møller, en lang, bleg fyr og passede på kødet for det danske fængselsvæsen, det var nede i en kælder under spisebarakken. Ovenfor stod 2 tyskere (Løfjer) vagtsoldater på post, at inte forsvandt fra kødforsyningen, de var jo også på rationer.

17

Hinkes og min opgave, var at skaffe kødet, vi tog enrørtang på ryggen hver og gik derover. "Was sollen sie heir", råbte den tyske vagt, vi svarede ham, at vi skulle reparere den forflugte køle machine, passieren sagde han venligt, Møller skabte sig, da vi forlangte fars, jeg kommer i koncentrationslager sagde han, hold kæft Møller sagde vi og vend ryggen til. Vi fyldte lommerne med fars. På vejen hjem til barakken mødte vi vor gamle Lagerchef fra Horserød, "Wassermann" dette var i Frøslevlejren, hvor vi var blevet sejlet til i august (den 13/8) til Flensburg og derfra til Frøslev, hvor vi var lykkelige for at komme og ikke til udrydelseslejren "Neugamme" ved Flensburg,

"Du blieben so dick" Hinke sagde Wasserman, vi vi lever jo godt i lejren sagde Hinke, Wassermann kneb det ene øje til, han var godt klar over, at vi havde været på tyvetogt, men han var jo ikke SS, men almindelig ~~hærfø~~ hærofficer, med meget høje moralbegreber, vi redde ham senere fra Gestapo i lejren, han var bare en hædersmand. Vi gamle "Heftlinge" kaldte han altid "Nur anständige Løjte" kun ordentlige mennesker, vi var jo hans gamle fanger fra Horserød, som han kendte og havde fortrolighed til. Jeg glemmer aldrig hans diskussioner med kranfører Fultz fra B&W, de kunne diskutere i timevis om alt muligt. Landsretsagfører Fiderspiel, var også i lejren og vi havde stor glæde, af hans kendskab til Hagerkonventionen og dens love, han var en dygtig debattør og satte os i respekt overfor tyskerne med hans kendskab til lovene, at de så ikke overholdt dem, fortalte han dem utvetydeligt. Jeg så i hvertfald flere tyskere, der blev nervøse, når Fiderspiel fortalte dem om Hagerkonventionen, og de vidste jo godt, at det var noget frygtelig, deres ledere lavede, og var ~~meget~~ meget nervøse, men hvad skulle den almindelige officer eller soldat stille op overfor de forbrydelser, deres ledere påførte Ty. kland, det var forbrydelser, af et sådant omfang, at ingen i dag kan fatte det. Det er en ^{og stadig} synd, som det tyske folk, aldrig kommer over, det er så modbydeligt, at det ikke kan ^{eller må glemmes} ~~undslættes~~. Det er synd for den almindelige tysker og alle de, der led under det forbryderstyre, der herskede i Tyskland i disse år.

Alt får en ende, og det gjorde heldigvis også tiden i Frøslev. Den 5. maj kapitulerede tyskerne på Lüneburg Fede til Montgomery og krigen var slut - heldigvis for os, der havde reddet krigen af uden men. Vi skal være taknemmelige for den udgang den fik, for vort vedkommende, når man tænker på de frygtelige skæbner, den medførte for jøderne og andre "Undermennesker" som Himler proklamerede. Hvordan kan mennesker sætte sig til dommer overfor andre hudfarver og andre mennesketyper, uden at fordømme sig selv, ^hethvert menneske, uanset hudfarve og religion har ret til, at leve på denne forbandede jord, uden at blive forfulgt for sin egenart.

En ting slår mig i mine tanker, hvorfor skal man blive 72 år gammel for verdens uretfærdigheder rammer en så hårdt, har man været dum i sine ungdomsår, eller bare uvidende, manglet realitetssans? Jeg ved, at den ungdom

der vokser op i dag, ikke er så uvidende, som vi var da vi var unge, den går ikke Hrr Hitler eller Stalin med jeres forbrydelser mod menneskeheden de unge vil opdage jer, før i får begyndt, på en ny "Holocaust" og i vil selv blive udsløttet aldeles omgående, forhåbentlig.

Det vi andre (nu gamle) føler i dag, er en væmmelig frustration, over at sådanne forbrydere kunne leve i vor tid, uden at blive udsløttet.

Stauffenberg forsøgte, at dræbe forbryderen Hitler, men det mislykkedes, hvorfor overlever disse forbrydere altid. I dag har vi general Noriega i Panama, vi har haft en frygtelig morder i Ida Amin, men han lever fedt og godt et sted nede i Afrika, hvorfor, hvorfor kan vi ikke udrydde disse ~~mord~~ mordere? Er det Satan, som holder hånden over dem, ²sikkert, men tanker uvilkårligt på, at der må findes en ond magt, der behersker verden, en magt så ond, at den er udenfor menneskelig fatteevne.

Jeg kom ud af koncertlejren til patrulje på Flensborg Fjord, der var ikke noget med, at komme hjem til familien, hvad rager det søvneren, at man havsiddet over et år indespærret, nej nu skulle vi på patrulje og vise vores mmagt, krigen var jo forbi, så var ~~sko~~, her er vi, på patrulje, ~~derfor~~ i ministeriet tænkte ikke på os, som mennesker.

Jeg fik så overdraget toldkrydseren "Ørnen" som fører under vor gamle ven orlogskaptajn Greves overkommando. Greve havde virket i lejren som skraldemand efter eget ønske, måske for at få visse tyske officerer til at tænke på, at det kunne gå dem ligeså under en ændret situation.

Jeg blev egentlig først tildelt en fiskekutter, da en meget navedygtig kadet fra lejren havde fået "Ørnen" ved forkerte oplysninger, jeg talte med Greve om det og han fik i en fart ændret dette, så herr kadetten blev flyttet til kutteren. Jeg havde egentlig intet imod kutteren, men da jeg var langt ældre i grad og anciennitet skulle jeg selvfølgelig have toldkrydseren.

En ældre tolder ved navn Christensen var fører af toldbåden, men i denne situation underlagt mig. Jeg havde to mand med fra lejren og vi var vel alle tre mere eller mindre skadet af opholdet i Frøslevlejren, vi skød i hvert fald først og spurgte bagefter, hvor tyskere forsøgte at slippe over fjorden til Tyskland. En aften jagede vi en hurtiggående motorbåd, der på vort signal om at stoppe, begyndte at Zig Zagge, vi beskød den med maskinpistoler og kom efterhånden over på tysk side og imellem et par store "Speerbrekke". Nu begyndte de at beskyde os med tracerprojektiler (lysende projektiler) i salver over kors. Jeg var i stævnen med de to andre og skød mod motorbåden. Pludselig vendte toldkrydseren helt rundt på modsat kurs. Jeg løb op til styrehuset og spurgte Christensen hvad der var galt siden vi gik på modsat kurs? "Dette er krig min dreng og det rager mig en papand, jeg skal snart pensioneres og den pension vil jeg have". Det måtte jeg jo give ham ret i, jeg var dengang 27 år og han var oppe omkring de 60.

I slutningen af juni udbød der gulsot blandt besætningerne i bådene og jeg bad mig fritaget fra tjenesten på fjorden hos Greve i Sønderborg, hvor hovedstationen lå vi holdt jo ellers til i Egersund og boede hos en skovfoged Mørk i byens udkant. Mage til flinke mennesker skal man lede længe efter. De forkælede os den måned vi boede der og særlig deres morgenbord var fantastisk. Vi havde den måned opbragt en masse både på fjorden samt samlet os et større våbenlager af tyske maskin-

arter, når jeg vådste hvor sulten plagede andre mennesker og vi selv ville have været overlykkelige i lejren for sådan en portion for ikke at tale om udrydelseslejrene, hvor de kunne dræbe for et stykke rugbrød.

Tyskerne havde efterladt en hel del pakker "Trockensauerkraut" noget sammenpresset kål af en slags, de serverede jeg de næste to dage for besætningen til straf, så kunne de bedre påskønne den fine kost de ellers fik. Vi strøg magnetminer dag og nat, startede gerne kl 0530 om morgenen og blev ved til det blev mørkt. En af bådene strøg også i måneskin, den blev så døbt "Månestrygeren" en anden båd hvor en ældre kollega var regnskabsfører og meget, meget nærig kaldte de "Bergen-Belsen" efter koncentrationslejren af samme navn. Så gik den besætning over hos os eller en anden båd, når vi lå i "Kvejl" (ved siden af hinanden) og tiggede mad. Krüger regnskabsføreren, vejede kartoflerne ud til besætningen og tog jorden med, jeg har købt den som kartofler sagde han, så skal det også udleveres som sådan. Vi strøg miner dels ved Fåborg-Svendborg og meget ved Grenå og nord for Ejen.

April 1946 var vi dok og til eftersyn i Svendborg og dette eftersyn varede helt til udgangen af maj. Besætningen blev underbragt på sømandsskolen i byen. Forstanderen kunne ikke finde ud af regnskabet, så det klarede jeg for ham til begges tilfredshed. Chefen-l'mester og jeg selv blev boende om bord med undtagelse af nogle få dage, hvor vi var nødt til at flytte på hotel. Vi blev behandlet ovenud fint af værftet og dets funktionærer bl.a. fik vi alle madrasser i de faste køjer rensset på renseri gardiner m.v. så klarede vi selv lasternes rengøring istedet.

Da dokeeftersynet var tilendebragt, gav værftet alle tiders frokost ude på "Ålekroen" sammen med andre skibsofficerer fra andre skibe. Vi skulle spise al. så benene kunne række hele tallerkenen rundt med medfølgende snaps I juni var vi så igang igen udfør Stubbekøbing udfør renden, gik en weekend til Næstved og i juli var vi igen i dok, men denne gang i Århus flyded dok, da skruen var blevet beskadiget af et eller andet under vandet udfør Stubbekøbing. Vi lå og hyggede os hele august måned i dokke i Århus, et herligt driverliv, hvor vi kun lavede det mest nødvendige.

Vi var kun tre befalingsmand (Officerer) til tjeneste på båden, der var en tidligere tysk af "Røn" klassen. Ualmindelig godt indrettet med et ordentligt mandskabsrum hvor hver mand havde en fast køje, det lå helt agterude foran styremaskinrummet og bag motorummet, der havde 2 store dieselmotorer på hver 2400 hestekrafter, der gav båden en topfart af over 25 knob. Officersbeboelsen var forude med lukafer og toiletter m.v. Jeg havde det forreste rum, hvor der var plads til (køjer) 4 mand, desuden et kontor i gangen overfor l' me ters lukaf yderligere et chefslukaf nok et officerslukaf og messe.

En overgang blev der tilkommanderet en næstkommanderende, der var reserveløjtnant, han var lige kommet fra styrmandsskolen og havde sidst virket i et handelsskib som matros og var selvfølgelig helt uegnet til at gøre tjeneste som næstkommanderende i et orlogsfartøj. Han var jo helt blank, hvad angik installationer og minestrygningsgrejet.

Den første morgen stillede han til morgenmenstringen med brødkrummer om munden, uvasket og ubarberet. Det afholdt skam ikke herren fra, at begynde at rette på besætningen. Jeg trak ham tilside og sagde, at hvis han skulle rette på nogen måtte han selv sørge for, at være korrekt i sin fremtoning og ikke optræde ubarberet m.v. foran besætningen.

Det blev han meget fornærmet over, at få at vide, men det hjalp da lidt selvom jeg hurtigt blev klar over, at manden var født sjukke og et svir på 2 ben. Det varede da heller ikke længe før Chefen (Michelsen) fik ham frakommanderet. I stedet fik vi "Gamle Olsen) ja han var vistnok 35-40 år gammel, men "gammel" i vores øjne, sådan er det jo. Han var til gengæld en gevinst for båden, han havde også sejlet i mange år som styrmand og skipper i handelsflåden. Hyggelig og flink og af en sådan støbing, at han var let at hjælpe i alle de funktioner han som en selvfølgelig var blank i ombord. En dag, medens den første var næstkommanderende og havde fået lov at få kommandoen over båden, var han ved at sejle skibet ned. Vi sejlede med søen og han gik fuld kraft. Jeg kom tilfældigvis

MR 233 fortsat- 1946

op på bakken og så, at stævnen var ved at skare sig ned i søen. Jeg røg op på broen og råbte slå ~~xxx~~ stop og da han bare gloede dumt på mig slog jeg selv maskintelegrafan på stop. Hvad er det de laver råbte idioten, jeg svarede ham, at han var ved at sejle skibet i søen og ikke kunne sejle fuld kraft med søen. ^{og senere} Senere fortalte jeg chefen hvad der foregik og Mik sagde det var helt i orden, og vi forbigik det i tavshed, men ikke længe efter blev han udskiftet med "Gamle Olsen".

Efter dokopholdet i Svendborg i maj forlagde vi til farvandet ^{Kivildsminerne} udfor ~~Stubbek-bing~~ og strøg magnet og støjminer her en månedstid udfor renden ind til havnen i Næstved. I Juli gik vi i dok igen, denne gang i Århus. Efter det korte ophold i dokken i Århus strøg vi igen miner sammen med de øvrige 9 både i ruterne til København og Århus. I september samlede alle 10 både i Grenå og begyndte herfra en samlet stor minestrygning i renderne (sejlruterne) ned gennem Kattegat fra morgen til aften. Vi startede gerne fra Grenå kl 0500 om morgenen, gik ud og satte grejet, hvilket vi efterhånden kunne gøre på 15-20 minutter når alt gik glat.

Kutteren kom ud med magneten (30 meter lang - 10 ton) med "Sløjfen" kvejlet op foran. Vi overtog så magneten og kablet (Forfanget) og kobledes så forfanget til vor minestrygningskabel på et par hundrede meter. Kablet var fastgjort, med mellemrum til slæbewiren og holdt oppe af flydere.

På selve båden udsattes et par "Hammerbokse" der ved fremdriften fik et par hammer på en aksel inde i boksen til at lave et indfornalsk spektakel ind i boksen. Under farten droppede vi med mellemrum "Nipolitsprænglegemer" med knaldefekt i vandet. Således at den samlede effekt af minestrygningen kunne blive - en magnetisk påvirkning ned i vandet fra magneten - en støjeffekt fra hammerboksene og en knaldefekt fra sprængstavene (Nipolitsprænglegemerne) da minerne, der skulde sættes (bringes til sprængning) fik en magnetisk en støjmæssig og en knaldefekt efter hinanden. Da de forskellige miner var indretter på den måde, at først skibets skrog gav den magnetiske impuls, derefter skibets skruer den støjmæssige effekt og sidst en støjeffekt før minen sprang. Disse miner var så djavelske

Konjansen
- 27 -

indrettet, at et skib kunne sejle over dem uden at der skete noget indtil flere gange, for så, når minen havde været påvirket af magneteffekten (der var en komponent af en vandret linie fra skibets stavn og fremover, samt en lodret linie (komponenter af disse er en linie midt imellem) samt en eller flere støjpåvirkninger af skibets skruer før minen eks loderede og sankede skibet.

Resultat af ovennævnte gjorde, at vi skulle stryge mange gange gennem en rute før vi kunne melde den "Minefri"

At strygningen blev effektivt udført giver den kendsgerning, at ingen skibe, der holdt sig til ruterne minesprængte i de efterfølgende år. Der var en del skibe, der minesprængte, men det var altid udenfor ruterne.

5. oktober - 1946 strøg vi endelig kommando i MR 233 efter 17 måneders intens minestrygning. Jeg tror det var den bedste tid i flåden de 17 måneder og det skyldtes ikke mindst chefen Michelsen, der var en rolig og humorfyldt person, samt ligeledes l'mester Rønholdt, der ligeledes var en behageligt menneske og så desuden, at overhovedet ingen blandede sig i mit arbejde hverken på dækket eller andre steder. Jeg havde jo ved siden af det praktiske arbejde på dækket med minestrygningsgrej og det almindelige dæks og sømandsarbejder ved siden af regnskabet med provianten og selve bådens pengeregnskab, så jeg havde hånd om "Livsnerven" ombord. Desuden har jeg aldrig haft så meget plads til mig selv forude i messen med egen messegast (Poul) jeg skulle bare lade hånden falde ned og trykke på ringklokken, når jeg sad ved bordet i messen, så kom Poul springende og opfyldte mine ønsker om mad o.s.v. Skål jeg altid komme når De ringer spurgte han de første gange. "Ja Poul hver gang skal du stå herinde, når jeg har ringet på dig" Det var ligegodt sørens, sagde han på brød nordjydsk, men vi fandt fint ud af det både besætningen og vi andre. Da de skulle hjemsendes vi alle de alle lo både i Hundested og hele besætningen skulle over sammen med de øvrige besætninger og holde "Hjemsendelsesfest" i land, blev 233' besætning ombord. Da jeg spurgte om de ikke skulle over til de andre, sagde de, at de gerne i stedet ville holde fest ombord sammen med os forude

Efteråret 1946 lå vi "I Kvøj" lo både ved siden af og bag hinanden i grupper a 3 - 4 både i Hundested, da besætningen skulle udskiftes med nye folk.

Det stormede og regnede hele dagen og besætningerne skulle holde /"Hjemsendelsesfest" i land, men vor besætning, havde som de eneste bedt om, at de måtte holde den ombord sammen med chefen, mester og jeg selv, hvilket de fik lov til. Det var jo en indirekte ros til skibets officerer og vi fik da også alletiders hjemsendelsesfest ud af det til om morgenen, da de nye værnepligtige stod på dækket.

Det var jo en noget speciel modtagelse i båden de fik, men det gik efterhånden stille og roligt, da bådene ikke skulle sejle før mandag, så søndagen gik med installation m.v.

Vi fortsatte strygningen i farvandet mellem Århus og Grenå og videre ud for "Fyens Hav" anløb Næstved og Holbæk og strøg en del i sydligere farvande inden vi den 5. oktober anløb Holmen og strøg kommando i bådene. Vi havde da strøget miner i 13 måneder uafbrudt og bragt mange magnetminer til sprængning i vort kølvand og det var i sig selv en stor tilfredstillelse for os.

Resten af oktober holdt jeg ferie og "Strygedage" og i begyndelsen af november 1946 tiltrådte jeg tjeneste ombord i fregatten "Holger Danske" en fregat som den danske marine havde lejet sammen med et søsterskib "Niels Ebbesen". Bestætningen bestod af elever og kun få værnepligtige. Efter øvelsestogt i danske farvande, hvor besætningen blev indøvet i de forskellige dicipliner, sømandsskab m.v. gik vi nordover mod "Færøerne" hvor julen skulle tilbringes som et led i uddannelsen af eleverne "Et led i uddannelsen" som det hed og som det også til hver en tid hed, da vi selv var lærlinge, ligemeget hvor åndsvag en ting, der skulle laves, hed det sig "Det er et led i uddannelsen" hvad det egentligt også var, når man ser tilbage på det, så kan man udlede det man vil med det.

I midten af januar var tjenesten forbi på Færøerne og "Holger Danske" blev afløst af et andet inspektionsskib. Nu sejlede vi så mod Bergen i Norge i en forrygende storm, hvor vi møjsommeligt stampede os vej østover med sø og vind lige i støvnen (Snuden) Ankrene huggede i deres shekler i klydset, søen rev de to 40 mm luftværnskanoner på bakken af affutagen og vi fangede dem ind og surrede dem inden for Bakken. Det var en fantastisk kraft søerne udviste, der var ligefrem "Buler" i bolgebryderen af stål på bakken, så vi da vi kom i roligere farvand. Niels Ebbesen

var følgeskib på hele togtet og vi kunne se hvordan den hoppede og sprang ud af en bølge for i næste øjeblik, at dyppe stævnen dybt ned i den næste bølge. Da vi kom til Bergen havde vi taget vand ind i "Forpeakøn" - kavlrummet helt ude for. Niels Ebbesen regnede det ud til over 10 ton.

Det var herligt at komme ind i læ af klipperne ovenfor Bergen og sejle roligt og stille ind i farvandet ud for Byen, der lå med tusinder af lys op ad bjergsiden. Vi kom i havn kl 2200 og skulle have været i havn kl 1000, så vi var godt forsinket, det medførte jo at den officielle modtagelse var udgået.

Norge led på det tidspunkt stadig under krigens mangler og da vi havde alt det ombord, de længtes efter (Spititus - cigaretter, fedt og pålæg var vi jo ventet med længsel. Poul Mielse (Banjermesteren) Madura (min slufkammerat) og selv blev ombord og sad i messen. Madura var blevet overfaldet af en gi-ånd, hvad der eller sjældent skete og havde taget en flaske "Ainsley's" Whisky med ind i messen, som vi andægtig nød et par drinks af, da telefonen ringede. Det var et selskab, som meget gerne så os til fast oppe i et af byens selskabslokaler. P.N. spurgte "Ja, hvad er det for nogle mennesker vi skal være sammen med? I dog det er skam byens "Noblesse", da så vi da også, da taxaen havde sat os af. De dansede "Kvadrille" i lange selskabskjoler med masser af smykker på og herrene i kjole og hvidt, men vi fik et par sjove timer og lærte at danse kvadrille (lave porte af hænderne og næste par under" o.s.v.

Her til festen mødte jeg Daniel og Mimi, et par der ejede en stor installatørforretning i byen, dem tilbragte jeg næste par dage med og havde meget sjov ud af det, men jeg havde jo også sprutten, men det var ikke for spruttens skyld de inviterede mig, ellers havde jeg nok snart bakket ud og da vi kun lå et par dage i Bergen var det jo også begrænset, hvad det venskab kunne udvirke sig sig til, men de var begge et par sympatiske mennesker.

Fra Bergen fortsatte vi til Danmark og gik ind til Esbjerg for at bunker m.v. før vi satte kursen mod Middelhavets sol og varme ovenpå de sure uger på Færøerne. Vi gik til Lissabon i Portugal og solen mødte vi allerede på højde med Spaniens kyst og kunne ligge på bakken og tage solbad i fritiden.

Det var en oplevelse at gå ind til Lissabon i strålende sol og tage Lodsens ombord på rheden udenfor. Han ledte skibet ind til dok "Acandra" lige ud for "Place de Commercia" i byens havnefront og kun få skridt fra selve byens centrum.

1947 - "Holger Danske" - Lærer ved Mathskolen - "Holger Danske"

Vel fortøjet ved Dok Acantra i Lissabon, vrimglede det med invitationer og besøg af den danske repræsentation ved Ambassaden og portugiske repræsentanter ved bl. a. hærchefen som repræsentant for de væbnede styrker.

Jeg havde vagt ved landgangen og fik til opgave at få fat i de forskellige, der skulle tage imod repræsentanterne fra byen m.v.

Chefen kommandørkaptajn Kålund var lidt forvirret over al den fremmøde og jeg måtte have fat i ham, da hærchefen ankom og der ingen var ved landgangen og modtage ham, men det blev da alltsammen overstået.

Lidt efter ankom et par repræsentanter fra et vinfirma i byen, for at vise deres produkter. De havde fire kufferter med med 48 prøver i hver kuffert. De blev inviteret ned i messerne og der var ikke mange af deres flasker, der var noget tilbage i efter vi havde "prøvesmagt" de forskellige sorter? men det resulterede da i, at vi bestilte en hel del vin, som vi senere var meget glade for, da det var vin vi ikke kunne købe andre steder. Jeg husker at deres Muscatel var hel uovertruffen og jeg har aldrig smagt det siden. Den Muscatel vi køber i Danmark kan overhovedet ikke sammenlignes med det vi købte "på stedet". Måske har den været "for god" til at eksportere?

Vi havde en herlig tid i Lissabon og gik fra fest til fest og fik næsten ingen søvn og måtte holde os oppe på ferietabletter som overlæge Feddersen hver dag uddelte et par stykker af.

Ved receptionen på den danske ambassade gik det meget fint til med champagne og negertjenere med hvide handsker på, der serverede. Vi fordelte os til de forskellige sammenkomster for at dække så mange som muligt og havde også inviteret en hel del danske til reception i messen. De var meget skuffede over, at vi kun blev der i 4 eller var det 5 dage og fortalte os, hvor stor betydning det havde for dem, at vi var der i havnen. Nogle havde løbet de portugisiske ministerium på dørene i flere måneder for at få en eksportaftale i orden - og så, ved at møde ministeren i vor messe, med det samme fik ordren i hus over et glas i vor messe. De havde regnet med at vi blev i Lissabon mindst 14 dage, men det var jo ordnet hjemmefra det danske

ministerium og som sædvanlig uden fantasi over hvad det kunne indebære af oprettelse af handelsforbindelser, og sikkert også skævet til, hvad det ville koste, hvis vi lå længere i havn til havnepenge o.s.v. og uden at tænke over, hvad det kunne indebære af fortjenester ved handelsforbindelse m.v. til landet

Vi var på restaurant en enkelt aften "Olympia" her den og der oplevede vi rigtig landets folkløse med Fadosang o.v. en virkelig oplevelse for os alle.

Det var i februar måned vi var der, men solen skinnede hver dag, så det var unødvendig med overtøj.

Salazar regerede på det tidspunkt landet og det var jo et diktatur hvilket vi tydeligt mærkede når vi viste os i uniform. Tiggere blev jaget væk fra os og alle dørene var åbne for os.

Ku er Salazar i Portugal og Franco i Spanien forlængst døde og befolkningerne befriede fra de to sataner, men at de kunne holde sig ved magten så længe skyldtes jo først og fremmest befolkningens uvidenhed og de blev holdt i uvidenhed og skolegang var jo kun for de udvalgte, rige. På tovet på Place Acandra var derovre posthuset en skriverkarl med sin pult. Han skrev breve m.v. for folk som vi så komme hen til ham og diktere (fortalte) hvad deres breve skulle indeholde, det var chokerede for os at se, vi tog det jo som givet at man kunne læse og skrive.

I den gamle maleriske by var gaderne så smalle, at det var en hel operation når de særlige sporvogne skulle omkring et hjørne, men uhyre interessant for os at betragte. Lissabon er en smuk by når man ser den fra vandet. Den er jo bygget på flere høje og nede ved vandet ligger endnu et gammelt fort fra maurertiden. Vort søsterskib "Niels Ebbesen" lå i Sintra, en by ikke så langt fra Lissabon, men besætningen fra "Niels Ebbesen" havde udflugt sammen med os til bl.a. "Estoril" Vi blev meget godt beværtet på denne udflugt med fisk og en flaske rødvin pr. mand. Fiskene var en slags dybhavsfisk og så ikke så godt ud, når fiskerne landede dem, men de smagte udmærkede.

Fiskerbådene, der lå både foran og agten for os var meget maleriske med deres Latinersejl og rigt dekoreret udenbords af deres ejere. De fiskede mest om natten med skarpe lamper over vandet, som de lokkede fiskene op med.

1947 - Færøerne - Middelhavet

Nå, men alting får en ende og det fik vor Lissabontur også. Da vi sejlede ud af Tajofloden og greb efter isvandet, var der ikke mange af os, der havde det godt eller ikke rystede på hænderne efter alle de dages fest og druk. Jeg var jo så uheldig at have "Platfoden" d.v.s. eftermiddagsvagten fra kl 1215 til kl 2000 men det var der jo intet, at gøre ved så kunne jeg til gengæld sove hele natten og vågne op frisk næste morgen, det kunne man jo dengang i den alder (30 år)

Vi sejlede så nordover igen over Biscayen og gennem Kanalen og Skagerak hjem til Danmark og alletiders vinter.

Vi fik os med store vanskeligheder maset os igennem isen i Skagerak og Kattegat og nåede med skibssiderne bulede af isen ind til Holmen og Flådens Leje hvor vi lå indefrosset resten af måneden og hele februar.

I marts stak vi igen til søs og op til Færøerne nok engang en god måneds tid. Den 10 marts tiltrådte jeg minestrygeren "Søløven" til ferieafløsning af min kammerat Skårup. Denne afløsning varede en måneds tid til den 17 maj, hvor jeg tilt tiltrådte Mathskolen som lærer i sømandsskab. Juni - Juli holdt jeg ferie sammen med opsparede "Strygedage" Vi fik to fridage for hver måneds togt vi havde været på.

Frø 17 maj - 1947 var jeg lærer for elever på "Mathskolen" der dels foregik i klasseværelse på Fenrikskolen teori og dels den praktiske del på "Takkelloftet" oppe ved mester Schmidt. Johannes Olsens bror var rigger heroppe på dette tidspunkt og jeg kom til at påskønne den hjælp, han altid var villig til, når det drejede sig om den mere indviklede og finere sømandsskab. Han endte senere ved Havnesektionen hvor jeg på det tidspunkt var havneassistent.

I oktober 1947 blev jeg tilkommanderet fregatten "Holger Danske" og vi sejlede ef efter forskolen til Færøerne med dette års Mathelever. Vi holdt julen på færøerne sammen med søsterskibet "B Niels Ebbesen".

Juleaften lå begge skibe til ankers i "SKålefjorden" den hed sådan fordi bunden var formet som en skål. Det skulle få følger for Niels Ebbesen, der havde fået en ankerplads, således at dens ene anker var landet på den skrå side af bunden.

Så da vi havde indledt juleaften ombord i begge skibe begyndte Niels Ebbesen anker at "ribbe" (glide af bunden eller rettere af siden af bunden, så begge ankere blev filteret ind i hinanden. Så måtte vi afbryde den juleaften og med fartøjerne sejle over til hjælp for ham. Når det blev klaret og Niels Ebbesen blev forhålet til en bedre ankerplads, og vi fortsatte juleaftenen.

1947 fortsat - efter jul sejlede vi begge mod Bergen i Norge, men mødte en stor syd for Færøerne, der forsinkede os over 10 timer, som vi så kom senere til Bergen, da var modtagelseskomiteen forlængst gået hjem. Begge skibene havde flere tons vand i forskibet og under stormen var 20 m/m kanonerne revet sig løs på bakken. Vi stod indenfor og fangede dem og surrede dem fast på overbygningen. Det ene fartøj var vi også ved at miste, men Madura og jeg redde det med tov og surringer. Havet var en kogende kedel, det ene øjeblik så vi ledsageskibet "Niels Ebbesen" hæve sig højt mod himmelen, næste øjeblik var det næsten væk begravet i en vældig bølge og vi ombord i "Holger Danske" havde det på samme måde. Vi kunne ikke gå et skridt uden at holde fast i et eller andet. Stormliner havde vi jo forlængst spændt langs dækket til at holde sig fast i.

Efter andendagen ankom vi endelig til Bergen kl 1000 om aftenen. Det var et dejligt syn at se ind mod byen med de tusinde lys op ad fjeldsiderne, det så ud som kom vi til en storby med vældige skyskrabere, men det var jo fjeldet der gik stejlt op mod himlen.

Da vi havde fortøjet i havnen og vi var faldet til ro gik Madura ind og hentede en af sine flasker "Ainsly" whisky og gav en drink i messen til undertegnede og banjermesteren Poul Nielsen, vi var de eneste i messen på det tidspunkt. Det var noget ganske sjældent, at Madura sådan bød på whisky, men det havde jo også været en hård tur over Nordsøen til Bergen og vi rørte jo aldrig spiritus, når vi var i søen. Da vi sadet lidt og havde slappet af, med en virkelige enestående whisky og vi følte en dejlig afslapning ovenpå strabadserne ringede telefonen ude i vagtsrummet og en ville tale med en ovenstående, ja det måtte jo så være banjermesteren mente vi, da de fleste andre var faldet omkuld i køjerne.

Banjeresteren Poul Nielsen kom ind i messen og sagde til Marjura og jeg, at det var fra et selskab, der blev holdt i byen og, at det på forespørgsel fra banjeresteren blev præciseret," at de var skam "Byens Nobelesse" det holdt selskab og gerne vulle se nogle repræsentanter fra den danske marine.C.K. Poul havde adressen hvor selskabet blev holdt,så vi bestilte en taxa og kørte derhen.Ja,det var et meget fint selskab,inden længe dansede vi "Lancier" og gik i gennem portaler af mennesker,havde det virkelig sjovt og mødte en masse søde mennesker,jeg mødte bl.a. Daniel og Mimmi,et ægtepar,der var meget for hinanden og havde en større installerforretning.Vi havde i de følgende par dage et sjovt og godt forhold til dem, selv om vore "forsyninger af cigaretter og sprut spillede en væsentlig rolle i det tørlagte Norge.

Tiden i Bergen var snart slut og vi sejlede sydover.Dennegang indenskærs i de norske fjelde i den norske skærgård.En oplevelse af rang.På begge sider af de højtliggende fjelde brændte bålene,så vi sejlede i en korridor af ild.De var bønderne,der brændte mosset af før foråret,fik vi at vide,men smukt og storlået var det,hekt til Stavanger sejlede vi på den måde,en af de smukkeste sejladserjeg har oplevet.

Vi ankom til Esbjerg i gamle Danmark inden vi skulle sydover mod Middelhavet som vi alle længtes imod ovenpå den sure tid nordpå.I Esbjerg var konerne på besøg inden afsejlingen og mange hustruer havde en sjov tid,men hele tiden var dagene for korte til virkelig,at slappe af,hele tiden var det tidsskemaet for overholdelse af sejladsen,der spillede ind.Tillerettetlagt af Søværnskommandoen,som ikke tog hensyn til dårligt vejr og andre ting.

Vi sejlede fra Esbjerg et et surt dansk vejr med sneslud og regn,men i løbet af et par dage,mødte vi foråret udenfor nordspidsen af Spanien.Og varmen var der,besætningen lagde sig på Bakken og tog solbad,hvor for nogle dage siden,Atlantens kolde søer havde veltet ind,Gud hvor var det dejligt, i nød solen efter den kolde tid i nordsoen.

Vi kom på højde af Portugal en dag,hvor solen skinned fra en skyfri himmel,og vi kunne ~~allerede~~ allerede høre den skønne portugiske musik i radioen,helt anderledes end hvad vi var vant til,vild eksotisk og ve/kommendex.

En morgen et par dage efter nkommer vi til ~~Lissabon/s Rhod~~,solen skinner ind over

over byen/s hvide tage og det gamle mauriske slot ved insejlingen til Tajofloden. Lidsen kommer ombord, bred og solbrændt med masser af tatoveringer en adret og atletisk skikkelse, der ikke bedre kunne repræsentere Portugal.

Vi blev ledt og forføjet ved "Dok Acantra" lige neden for "Placio de Comercio" meget tæt på selve centrum af byen. Den militære Salazar herskede på det tidspunkt over Portugal, Han er heldigvis væk forlangst, men hvad vi senere blev klar over, var, at når vi kom i uniform, som vi gjorde, var alle åbne for os, vi var "Urørlige" det var modbydeligt, men vi blev først klar over det, efter vi havde forladt Portugal. Vi var duppederede over, hvor velkommen vi var overalt, vi vidste ikke, at det var befolkningens angst for diktaturet, der påbød alle dørene for os, det gjaldt luderne og det gjaldt tiggerne, der blev jaget væk fra vores vej, når vi spadserede i gaderne. Vi kom på en restaurant, der hed "Glymoico", Der var alletiders med portugisisk sang "Fado", der blev fremført af lo fede, dejlige kvinder, der sang som det rene fado, så de indfødte gråd af glæde, det var en virkelig oplevelse. De flotteste piger gik rundt om bordene og kun en finger i vejret, så var de parate til et eventyr. Selvfølgelig var de ludere, men de skulle jo tjene til dagen og vejen. På kajen stod tre dumme soldater på vagt ved skibet, vi gav dem en flaske "Manogal" den billigste cocktail der fandtes og de brændte bål for at hilde varmen. Vi kunne gøre hvad vi ville. En flot luder kom ind i messen til mig om natten og tog flere af messens glas i hånden og truede med at knalde dem for Axel Madsen, vor regnskabsfører, havde ødelagt hendes fine nylonstrømper. Jeg gav hende 500 Whisky en stor en, og hun faldt til ro, hun tilbød sig for 200 ecudos, men jeg fik hende til at lempet ilang og så hun fik en taxa, som altid holdt ved skibet. Jeg var i det gamle kvarter, hvor det at vinde sporvognen, var et større arbejde, nogle steder var sporvogne med sejlbugovertræk ved at røre vinduerne i de tilstødende ejendomme med taget, det var all tiders skuespil. På "Placio Comercio" sad Brevskriverne og skrev breve, for de der ikke selv var i stand til det. Jeg tænkte "Gud ved hvad de skriver, de bestemte det selv, manden kunne jo ikke kontrollere det. Lissabon er en smuk by, man kan ikke andet end elske den, men som besøgende, er der jo meget man ikke kender og kan tage stilling til, blot kan jeg selv konstatere at det var en meget interessant by og i særdeleshed ovenpå Færøerne og Danmark.

1947 - 1948 Togt med fregatten "Holger Danske" - Færøerne - Middelhavet -
Gilbratar - Casablanca.- Portsmouth -November til marts 1948.

Så er vi for anden gang på vej sydpå med det gode skib "Holger Danske" en lejet fregat fra krigens tid, hvor den gjorde tjeneste i den engelske flåde. Det var i januar måned 1948, men solen mødte os allerede på højde med Portugal og vi kunne igen høre "Fado" inde fra de portugisiske radiostationer. Vi fortsatte nu denne gang forbi Lissabon og gik ind til den engelske base på Cibraltar. Det var en typisk engelsk flådebase, ret kedelig og ordinær. Vi inviterede nogle engelske kolleger ombord til smørrebrød med øl og snaps, og det kunne de vældig godt lide og vi skulle endelig komme op til dem og besøge dem dagen efter.

Det blev bare en stor skuffelse, de havde hverken messe eller faciliteter, som vi havde og det endte med en gang øl, som vi selv betalte i deres "Pub" eller hvad det var, glemt var alle de store ord og invitationer fra dagen før. Spanierne skulle være ude af basen onden kl 2400, de påså de engelske politimyndigheder meget strengt men de har jo aldrig været gode venner med spanierne grundet deres årelange strid om Gilbraltarregionen.

Efter et par dage gik vi til søs og ankrede op udfør Ceuta i nordafrika hvor vi malede skib og gjorde klar til Casablancabesøget. Vi var lige blevet færdig med maleriet, da der kom en sandstorm inde fra Atlasbjergene og ødelagde det meste. Casablanca, ja det var jo Casablca med fattigdom og syge mennesker ikke noget opløftende. Franskmændene beherskede jo total Marocco på det tidspunkt og fremmedlegionærerne, der var i byen var frygtede. Kom de ind på en bar, stod der øjeblikkelig en drink foran dem og de betalte aldrig. Tyveknægte og fidusmagere var der jo nok af og de fuppede os danske på alle mulige måder. Nogle kom ombord og sagde "Se disse perler jeg har købt billigt, når han pakkede dem ud var det et par kapsler til vin eller øl. Jeg skulle have vekslet 11 canadiske dollar, en tidollar og en endollar. Bankerne var lukkede og vi talte med en dansk tandlæge, han sagde, at hvis vi passede på kunne vi godt veksle på gaden, selvom det var fornuft. Vi var tre mænd, der allerede havde et slæng af arabere efter os, der råbte change money here. Vi gik ind i en rotunde under en bygning, hvor forskellige gader førte ud til fortovet, som er i et hjul." Nu veksler jeg først sagde jeg medens i andre holder øje med politi og at de ikke snyder os. Jeg kunne få ca 3500 franc i banken for de 11 dollar, men de

tilbød 4500 franc."Lad mig se dine dollar"sagde arabereren til mig,no no sagde jeg,"Lad mig se dine franc " O du tror jeg stjæler dine dollar,det svarede jeg jo bekræftende på.O.K. sagde han her er 4500 franc,jeg stod med dem i hånden og de var gode nok 4500 ,1000 mere end i banken og jeg gav ham mine dollar.I det samme råbte en af de andre arabere "Beware of the police" og han sagde her er dine dollar og så tar jeg mine franc.Væk var de og jeg stod med to sedler,der havde samme farve som dollaren,men var 2 5 franc sedler.

Nå,men en gang skulle være den første man blev narret.For sjov skyld gik vi ned på politistationen,de ~~grinede~~ grinede af os,men lod os se i forbryderalbummet,der var tykkere end det gamle testamente og indehold i hundredevis af araberansigter,der lignede hinanden.Tidevandet i havnen var meget voldsomt ca 6-8- meter,så det ene øjeblik lå vi højt over kajen,det næste så vi op på kajen,så Madura og jeg laved et system med landgangen i taljer så den kunne tilpasses det forskellige vandhøjder.Vi afsejlede fra Casabanca uden videre savn,videre til Middelhavet,hvor vi besøgte N^{ice} og lå ved kajen helt inde i byen.Vor distanation hjemmefra var ellers "Villefrance" men det var jo kun en bugt,så chefen sejlede resolut ind til havnen i Nice efter et par gode dage i N^{ice},hvor de derboende danske beklagede vore korte ophold fire dage,sejlede vi videre ud gennem Middelhavet og nordpå mod vort næste mål Portsmouth i England,en kæmpe flådehavn,men vi fik da en tur med bus til London og ~~beså~~TOWER ~~så~~.Nelsson statuen,Picadelly og Westminster
Marts 1948 - "Holger Danske" efter besøget i Portsmouth forsatte vi til danske fa vande indtil april,hvor jeg fik ferie til maj.

Maj 1948 - den 3'tiltrådte jeg tjeneste i opmålingsskibet "Hejmdal",der på tidspunkt lå på Holmen.Vejret var fint med sol og sommer og kvartermester ~~Bandixen~~ ^{Cecil Bandixen} der skulle være banjermester ombord satte sig for bordenden og sagde"Dejligt igen,at få benene under eget bord igen,nu kan man få noget ordentligt mad igen",han havde været på daglig tjeneste forinden og der var jo hverken messepenge eller søtillæg og da han kunne lide bajere,helst mange bajere,havde han vel sultet den sidste stykke tid,så han var lykkelig for denne udkommando med "Hejmdal".De øvrige i messen var den sarkastige Lynge som telegrafist,han havde altid en led bemærkning efterfulgt af et grin til

26
B/S

hvem han nu talte med. Jørgen Mølby (Jønke) og Kvarttermester 2/ Larsen (Fynbo Lasse) var til maskintjeneste og jeg selv som "Bådsmand" og havde alt på dækket og regnskab med skibets udrustning. Chefen var kommandørkaptajn Schmidt, næstkommanderende var orlogskaptajn Edwards en reserveofficer, der de første dage til søs gik mig i hælene hele tiden. Jeg spurgte ham tilsidst, om han led af Forfølgelsesvanvid? siden han hele tiden løb efter mig? "Nej, nej sådan må de ikke opfatte det, men jeg skal jo lære om alt hvad der foregår ombord og chefen syntes det var en god ide, at følge bådsmanden i hans arbejde. C.K. det godtog jeg selvfølgelig, jeg sagde bare, at det kunne han godt have fortalt mig. Vi skulle til Grønland til "Danmarksstrædet og måle op tage vandprøver o.s.v og det lå jo unægteligt lidt langt væk, men vi havde det fineste vejr med sol og blankt hav næsten hele vejen, jeg havde et sejl spændt ud mellem mesanmasten og skorstenen og det stod næsten helt stille hele vejen. Atlanten viste sig fra sin pæneste side med lange dønninger i strålende sol.

Vi var i grønlandske farvande til september og fik udført en masse opmålingsarbejder, helt over til Baffin land, hvor landskabet lignede det grønlandske med dybe fjorde og høje fjelde. Vi havde målt op fra sydspidsen over Godthåb til Umanak i nord og var nu på vej mod de grønlandske farvande igen. Jeg havde hundevagten (2400-0400) og sad nede på underste dæk i en feltstol og læste i en eller anden bog, soen slog ind over engang imellem, men det gjorde ikke noget jeg havde mine varme pelsforede søstøvler på og de blev højest lidt våde. Pludselig bakke skibet efter at have slået stop, så hele skibet rystede, jeg sprang op på brovingen og så udover vandet og der, ikke mere end få hundrede meter fra skibet, lå et stort isbjerg i tågen og højt så vi ikke kunne se toppen af det. Man havde fra broen sejlet efter det, idet man troede det var det høje ~~forbjerg~~ forbjerg ved indsejlingen til Færingehavnen (fjorden) som vi skulle ind i. Isbjerget lå lige i pejlingens radarlinie og selvfølgelig ikke langt fra Færingehavnen. Det var lige ved at være vor sidste time på dette hav, havde vi ramt det sejlet ind i det, var skibet blevet revet op og vi var sunket i det iskolde vand der var mange hundrede meter dybt. Vi drog alle et lettelses suk og luskede videre ind mod fjorden med dobbelt udkik oppe. Vi havde for nogle uger siden mistet en kutter med 6 mand ombord i farvandet deroppe, den fandt man aldrig så

meget som en planke fra. De havde været ombord og hilst på os i Eriksminde for nogle uger siden, medens de lå på siden af os. Hvordan de var omkommet står her i det uvisse. Det samme skete for nybygningen "Hans Hedtoft" på dens jumburejse til Grønland, men der forsvandt mange flere mennesker over 60, man fandt aldrig noget som hekket fra dette skib, men man må jo tage i betragtning den store udstrækning af disse farvande og at det på den tid ikke var den ~~kommunikation~~ kommunikation skibe og baser imellem, men alt gik med morsenøglen over de store afstande. En week-end lå vi udfør et "udsted", der hed Eigo" og var inviteret af udstedsbetyreren ind til kaffe hos ham og fru. Chefen Schmidt var med samt Lyng og jeg selv. Det skulle være meget fornemt, så der blev serveret The af et sølvpletstel, der lige var pudset og fru og herren var noget så fornemme, ch. en var en lun type og jeg kunne se at han "grinede i skægget" af dem, men vi gik selvfølgelig ind på "Spøgen", fru var ude et øjeblik og kom nu farende ind og råbte til manden "Nu har den unge skidt i bukserne igen" så røg alt det "fine" og vi grinede allesammen, så havde vi det meget hyggeligt bagefter.

Om søndagen dagen efter sad Lyng og poul Møller og jeg på skansen agter med pilkene ude, torskene bid hver øjeblik og i løbet af en time havde vi tilsammen halet 56 store torsk ombord, nogle op på ca 20 kg, pludselig råbte Lyng, "Nu har jeg alle tiders torsk på krogen i må komme og hjælpe mig." Det er sku nok bare en gammel wire, du har fået fat i" men nej da han fik den halet op til vandoverfladen var det alle tiders hellefisk. Vi fik den ved hjælp af tre pilkæt halet ind over lønningen. Den var kæmpestor og målte over 1 meter, da vi fik den hejset op i galgen på dækket. Vi så iste hellefisk i flere dage, så vi til sidst ikke kunne tåle synet af det. Intendanten ombord er et kapitel for sig, har nu altid været, men han her var "Special" - Lang og tynd og sjusket med rod i regnskabet og fuldstændig forvirret. Jeg havde bestilt kød m.v. hos Houlberg i København og havde kun taget halvdelen med og bestilt det resterende til levering med grønlandsskibet "Julius Thomsen" midt i juni, hvor den skulle anløbe Grønland. Da vi var inde i slutningen af juni, telegraferede jeg til Danmark og bestilte det o/b i JUTC. Houlberg svarede tilbage, "At det havde intendanten da taget med sammen med skibets mandsskabvarer? Ja, så kunne vi bedre forstå at kølekøleren var overfyldt, som intendanten selv havde klaget over, en hel del var blevet

1948 - "Hejmdal" - Grønlandske farvande

I september afsluttede vi opmålingen på Grønland, fyldte olie og gjorde klar til hjemsejladsen efter at Deccastationerne var afriggede i bjergene.

Under oliiefyldningen, der foregik i oliehavnen, pejlede vi på alle sider af skibet, efter det var svinebundet (alle wirerne ind i fjeldet fra alle fire sider) vi pejlede ca 12 meter dybde på alle sider hvor chefen, næstkommanderende og jeg selv deltog i pejlingen. Hvad vi ikke kunne pejle, var en klippespids lige under skibsbunden. Om morgenen vågnede jeg ved en knasen og røg op på dækket og så at "Næstkommanderendes Wirer" (En wire jeg havde protesteret imod fordi den var fastgjort med støtte i en bærende stålafstivning til bådédækket. Wiren var nu ved at bukke denne afstivning udad, samtidigt havde skibet en slagside på over 45 grader. Chefen stod forenden af gangen og kikkede på mig og stolpen. "Tror De den holder?" spurgte han mig, "Det håber jeg for ellers vælterskibet" der var i mellemtiden blevet ebbe og vi hang i de fire wirer. Naglerne sprang som pistol-skud i bunden nu. Enden på det hele blev, at chefen selv krøb i dykkerdragt og med mig som lineholder gik ned og besigtede bunden. Jeg fik ham overtalt til at komme op efter et kvarters forløb, han var trods alt for langt oppe i alderen til at dykke og det var længe siden han havde dykket sidst.

Vi havde fået en halvanden meter dyb revne i bunden, men ved hjælp af cement fik vi dækket det indenbord, så det holdt nogenlunde tæt og vi kunne begynde hjemsejladsen. Det var forinden bestemt fra søværnskommandoen, at vi skulle have opmålingskutteren "Mågen" på slæb hjem til dok og eftersyn. Den havde til gengæld en tildels flækket stævning. Orlogskaptajn Ralf Andersen var udset til at være fører på "Mågen" men han afslog og sagde han ikke ville være med til, at sætte de fire værnepligtige ombord liv på spil. Men Janus Sørensen, opmåler-på--Toningstegneren på grønland kunne godt klare den opgave. Så vi sejlede hjemad med Mågen på slæb af et hav, der var blank som et spejl. Vi skulle anløbe Reykjavik på Island på vejen og hertil gik alt let og uden problemer. Efter et par dage i havn fortsatte vi hjemad, men lige da vi var kommet klar af Island ramte en atlantehavsstorm af vældig styrke os med meterhøje bølger agten fra. Hver aften røg slæberen sig en tur. Den var fastgjort til 50 meter ankerkæde, der var stukket

dårligt og lige til at fodre fiskene med. Nå, vi fik en ordning med intendanten og aftalte, at vi ikke skulle betale noget resten af togtet for brød og andre madvarer vi fik af skibet, han var jo skyld i, at vi ikke havde føde egne rationer af kød m.v. resten af togtet.

Vi lå meget af tiden i Holsteinsborg medens decca og materstationerne blev tilrigget i fjeldene, Du udsendte dag og nat impulser til vores Deccaapparater ombord så vi kunne opmåle med meget stor nøjagtighed over Deccasystemet.

Vi lå en søndag til ankers i Discobugten, vord for Kronprinsølandet og jeg gik mig en tur, som jeg havde for vane, når vi var eller havde lejlighed til at komme i land. Jeg gik forbi kolonibetyrstyrens hus, hvor hans hunde ca 10-15 stk lå inde ved huset, længere oppe af fjeldsiden lå et andet slæng hunde og gøede og skabte sig sig, store halvvilde grønlandske slædehunde. Da jeg gik tilbage mod skibet havde begge flokke besluttet at slåss og midt imellem dem var jeg. Jeg gik roligt og meget langtsomt videre uden at kikke på dem, havde jeg begyndt at løbe, havde de flænset mig i stykker. Det skete for en ældre kvinde i Holsteinsborg, der var på vej hjem med et knippe brænde, hun viste sin angst og begyndte at løbe og i løbet af få øjeblikke var hun død dræbt af hundene. Jeg har set disse hunde fiske efter døde fisk på havnebunden i Holsteinsborg. De dumme grønlændere lod dem dengang gå hele sommeren uden foder, så de åd selvfølgelig hvad de kunne få fat i kajakerne der ikke var lagt på stativer, så de ikke kunne nå dem, sælskind og meget andet. Jeg har altid foragtet grønlænderne for deres måde at behandle deres hunde på, men det er anderledes i dag, hvor de er mere oplyste. Dengang var de jo lige så dumme som spanioler og andre i de sydlige lande og vidste ikke, at jo bedre de behandlede deres dyr des mere fik de ud af dem.

Om søndagen i Holsteinsborg tog vi motorbåden og sejlede ind til Martinson, der havde en rejefabrik nede ved havnen. Der købte vi 2 gulvspande ~~rejer~~ rejer for et par kroner. Store dejlige grønlandske rejer, de eneste som ikke var meget for for den tur, var messgasterne for så vidste de, at hele formiddagen skulle de pille rejer til frokostbordet om søndagen, som var ugens højdepunkt. Så spiste vi "lang" frokost til ud på eftermiddagen, hvor vi måtte og godt tilpas sank om på køjerne. Ellers var der kun, at tælle dagene til vi skulle hjemover mod Danmark igen.

ind, at vi købt flere millioner af cigaretter, for da vi senere anløb Holmen, havde chefen bestilt Extra Toldeftersyn, men det klarede vi nu alligevel.

I september afsluttede vi opmålingen efter at have opmålt lige så meget som tre år fra tidligere togter til farvandet, men det var grundet Decca-systemet som vi jo kunne opmåle med ligemeget hvordan vejret var, det havde de jo ikke tidligere, hvilket gjorde en væsentlig forskel.

Vi skulle have opmålingskutteren "Mågen" på slæb fra "Prins Christians" sund udfor Frederikshåb (se side 48) og skulle over Island, Reykjavik hjem.

Turen fra Prins Christians sund til Reykjavik, var som at sejle på en blank flade helt findstille hele vejen til Island. Efter et par dage i Reykjavik sejlede vi hjemover og lige syd for den firkantede klippe "Melsækken" ramte stormen os. se side 58 - stormen fulgte os hele vejen hjem til Holmen, vi var inde i en Skotsk fjord og lappede sammen på slæberne inden vi fortsatte det sidste stykke til Danmark.

1. oktober 1948 - Ankomst til Holmen

Chefen havde jo bestilt extra toldeftersyn og ganske rigtigt, inde på kajen stod "gamle jensen og 2 toldaspiranter. Vi fik fortojet og de myldrede ombord og snart var nerverne oppe på alle ombord, der havde gemt og puttet cigaretter og sprut alle vegne. En kom tilbage og fortalte Oluf Jørgensen, de ligger på alle f' og roder i skabene henne forude hos officererne, og det forhøjede panikken hos de fleste. Vi var nogle der sagde "Tag det roligt og til gamle Jensen og de to toldføl, der er frokost i kvartermestermessen og de bedes komme nu.

Der blev serveret snaps øl og diverse samt kaffe og cognac bagefter. De to føl sagde hele tiden "Køjt tak, tjenesten først, men så sagde Jensen, Hør nu her i to, sådan behandler vi ikke marinens folk efter et langt togt, bare sæt jer ned og ti stille. Jensen havde jo som sædvanligt stillet sin lille mappe ved døren til messen, og vi vidste jo nok hvad der skulle i. Nå men det lange og korte var, at vi fik "rationen" med hjem om aftenen i den dertil indrettede skibskiste der kunne rumme mange flasker af forskelligt indhold og til mange måneders brug.

dårligt og måtte smides overbord. Vi holdt med det samme op med at betale for proviant fra skibets beholdninger og fik efterhånden udlignet vores tab på intendantens vanvittige dispositioner med at medtaget kvartermestermessens kødrationer, det var der jo ingen der havde bedt ham om.

En morgen, jeg havde "Dagvagt" fra 0400 til 0800 og vi lå til ankers udenfor Eriksminde. Der var tyk tåge og vi kunne ~~ikke~~ højst se 20-30 meter ud over vandet hørte jeg et "Ohøj Hejmdal - Aah ohøj Hejmdal" fortvivlet råb ude fra vandet. Lidt efter dukkede jollen frem af tågen og op i båden stod den lange intendant, han havde været på druk inde i byen og var nu på vej mod Hejmdal og troede selvfølgelig han var på vej ud mod havet og havde mistet skibet og sejlede den visse død på havet imøde, så han var ret så fortvivlet. Men glæde blev han da vi fik ham halet ombord i hans brandert. "Ah det var godt i reddede mig udstødte han, inden han gik til køjs. Jeg havde en smule medlidenhed med ham, det stakkels fjols, han var fuldstændig uegnet til den tjans ombord i et skib på Grønland. Han havde også omsat alle officersmessen og kantinens cigaretter til kød af grønlandske sagnfigurer, så en skønne dag kunne de værnepligtige ikke købe cigaretter i kantine. Heldigvis mødte vi JUTO (Julius Thomsen", der kom fra Thule med folkderfra, der var afløst ombord. Vi inviterede dem over i messen til os til en hyggedag og jeg blev klar over, at de havde massevis af cigaretter, men næsten ingen sprut og da vi var i den omvendte situation med masser af sprut og ingen cigaretter lavede jeg straks en byttehandel, som blev udført næste morgen med båd fra os over til JUTO og så havde jeg pludselig i tusindevis af cigaretter og kunde sælge til besætningen, havde de ikke noget at ryge på, var de jo sure og svære at få til at arbejde og nu skulle vi igang med at afrigge Monitor og Masterstationen samt de 2 andre deccastationer langs Grønlands kyst. Den lange, intendanten kom ned til mig med spyt om munden og sagde "Eh jeg har hørt at de har fået fat i cigaretter jeg kan vel købe nogen af dem. Cigaretter sagde jeg, dem må de da have masser af, de her er til besætningen for de kan jo ikke købe nogen i kantine. Den kunne han jo ikke svare på og måtte luske af, med uforrettet sag, men selvfølgelig fik han da nogle tusinde så han kunne klare sig overfor medlemmerne i hans messe, ellers havde han ikke haft det for sjovt de sidste uger. Men nu bagefter tror jeg han havde bildt chefen

"Hejmdal" - 1948

20. oktober fratrådte jeg "Hejmdal" efter endt afrigning og

1. november 1948 tiltrådte jeg exercerskolen i "Arresødallegren" som kompagnifører efter juleferie fra 15. december fortsatte skolen

Januar 1949 - Arresødallegren til 7. maj, hvor jeg blev tilkommanderet kongeskibet

"Dannebrog" Tiden i Arresødallegren gik jo med oplæring af de værnepligtige i forskellige militære dicipliner såsom marchøvelser og masser af skydeøvelser ude på banerne ved vandet vest for Sandbækkroen. Vi mødtes jo med alle tidligere kammerater fra vor egen og klasserne over og under vor. Kvartermester Poul Nielsen herskede jo eneældig over hele lejren, som han også havde organiseret ned til mindste detalje, man skulle ikke spørge ham om noget lejren vedrørende eller tjenesten iøvrigt uden at han, ikke svarede på det, men sagde læs om det i "Oraklet" hvilket var vor reglement for lejren i alle forhold. Man måtte lade ham, at alle spørgsmål var behandlet i dette digre værk. Min første kommando på "Dannebrog" blev af kort varighed idet jeg den 27. juni blev indlagt på Militærhospitalet for operation bag i.

27. juni 1949 blev jeg udskrevet som rask efter 14 dage og den 28. tilkommanderet kystjageren "Willemoes" som ferieafløser til 16. september, hvor jeg fik min "egen" kommando på patruljefartøjet "K.)7" - som fører af denne. I november måtte jeg igen indlægges på K.M.H. for en ny operation, der var udbrudt ombord under patrulje i Østersøen. Jeg blev så opereret igen i november og gik på rekreation i december til 7. januar 1950 hvor jeg igen tiltrådte som fører af K.) 7 - i februar skiftede jeg over til K.4 en båd af samme slags med patruljeopgaver fra Rødvig og ud i Østersøen m.v.

15. April afgik K.4 og tilkommanderet vagtkompagniet i Arresødallegren til 9. juni. De værnepligtige gav mig et sølvcigaretetui i afskedsgave, det skulle de ikke have gjort, for de foranledige Poul Nielsen, mig til at have ^{ikke} for flink ved basserne i vagtskompagniet, og derfor gav mig dårlige bedømmelser

15. juni 1950 - tilkommanderet kystjageren "Huitfeldt" her var jeg ombord de næste 8-9 måneder med sejlads i danske farvande på øvelse med motortorpedobåde og andre. Jeg var heldig at have den flinkeste chef og næstkommanderende i hele flåden

1950 - kystjageren "Huitfeldt" - danske farvande.
i efteråret, medens vi lå i Aarhus havn ved kaj, havde vi fået entrosse i skruen under havnemanøvren. Trossen havde viklet sig flere gange om skruen og det var nødvendig med dykker. Kvartermester Kristensen (Torpedokvartermester var dykker ombord og han var meget hurtig klar til dykning, for hurtigt viste det sig. Jeg var sat til at passe lineholderen og luft tog han fra en torpedo ved agterste torpedoapparat. Jeg gjorde ham opmærksom på, at jeg ikke havde været med til andet end luftpumpe til dykker, men han sagde, at det passede hans torpedomaskineri og det skulle jeg ikke bekymre mig om. Jeg stod iøvrigt flere meter væk fra torpedoen og torpedomaskinisten, der skulle betjene luftventilen på den ene torpedo, dette var en "reduktionsventil", der virkede på den omvendte måde, at man drejede højre om, når der skulle mere luft ud, altså modsat af almindelige ventiler m.a. Dykkeren sagde i telefonen til mig "mere luft" og jeg gentog det til maskinisten. Denne reagerede forkert (viste det sig bagefter) og lukkede for luften, altså drejede den forkerte vej, i stedet for at give dykkeren mere luft, gav han ham mindre. Han blev tavs dernede under vandet og jeg trak ham hurtigt op, men det var for sent, inden vi fik hjelmen og dragten åbnet var han død. det tog meget hårdt på os alle. Næstkommmandrende orlogskaptajn Wolfhagen var ulykkelig, idet det jo var hans ansvarsområde og han skulle have været tilstede ved dykningen, hvilket han var, men kunne intet gøre før det var for sent. Han bad mig tage med på hospitalet om aftenen og se til kvartermesteren i ligkælderen for at sige farvel til ham, men det var jo kun et koldt lig vi fik at se. Ved forhørene bagefter blev det klart, at maskinisten ikke var blevet grundig nok instrueret af dykkeren før han gik ned og derfor havde maskinisten reageret, som han var vant til med alle øvrige ventiler i maskinrummet, så sagen blev henlagt som et hændelig uheld, som dykkeren tildels selv var skyld i. Jeg havde før været ude for at dykkere lavede grin med os, som lineholdere ved at lukke for luften på hjelmen, så deres dragt blev pustet op og de røg op og flød i vandkorpen som en stor bamse og sagde til os forskrækkede "Træk mig ind" det var "Simon" ved minesektionen, der yndede dette nummer. Jeg lovede mig selv aldrig mere, at være "Lineholder" efter den sidste makabre oplevelse.

En nat udfør Vejle fjord efter øvelse med motortorpedobådene, hvor vi havde divisionchefen ombord og alle bådene ca 10 var pr signal var samlet om "Huitfeldt" øvelsen var tildels gået i vasken grundet en båd ikke havde fulgt forholdordrene, det var selvfølgelig "Jonas" min senere næstkommanderende på EKA og gode ven fra togtet med "Hejmdal" på Grønland, hvor han var lærling. "Med hvilken ret ironerer De mine ordre" råbte divisionchefen ud over det stille vand, så vi alle kunne høre det, der var død hamrende stille efter denne svada, endelig svarede Jonas, jeg handlede kun efter konduite, O.K. svarede divisionsbissen møde i "Huitfeldt" i tjenesteuniform i morgen ved kaj, slut. Vi sejlede herefter østover, da der efter en halv times tid, var som en kæmpehånd greb fat i skibet og holdt det fast så det rystede overalt, vi sejlede en 24 knob og var ved at gå op på højere fart da det skete. Jeg stod på agterdækket og pludselig var det som, denne "Hånd" gav slip med et kling fra skruen. Vi blev aldrig klar over, hvad det var, den nærmeste gisning var, at skruen havde fået fat i et fisketrawl, der var langt fra land.

I april fik jeg ferie og strygedage stukket ud og 1. maj blev jeg udhævnt til kvartermester af 2. grad, som var en tjenestemandstilling, og i maj blev jeg tilkommanderet Kattegats Marinedistrikt med Kommandørkaptajn Michelsen som chef. Han havde været chef på "Hvidbjørnen" i 1933 på Island, hvor der var en værre ballade med besætningen, der bevirkede, at han blev 5 år tilbage i advancement. Det var opstået på den måde, at der var udleveret noget gammelt konserver til besætningen, der var uspiseligt og besætningen havde løvet vrøvl. Han kaldte hele besætningen til baksmonstring og sagde bl. a. til dem "I, der står på et lavere trappetrin her i tilværelsen, skal ikke tro, at det altid er jer beskåret, at opnå denne behagelige mæthedfølelse efter i har spist" varsågo. Han havde glemt, at der blandt besætningen var flere journalister der skrev hjem om tilfældet, så da "Hvidbjørnen" nåede Helsingør gik forsvarschefen m.fl. ombord efter avisskriveriet i Danmark og "Mikkel" blev sat tilbage. Da jeg nu en formiddag meldte mig til tjeneste i huset ved Rosengården i Frederikshavn spurgte han "Er De fra Lærlingeskolen" det kunne jeg jo bekræfte, han blev ligbleg i hovedet, "Var de med "Hvidbjørnen" i 1933, nej svarede jeg, jeg var med i 1934 med von Louzow som chef. Så faldt han ned og blev normal

Kattegats Marinedistrikt - Fre erikshavn - 1951 - aldrer 34 år

Kasernen lå i Tordenskjoldsgade, et stykke fra "Rosengården" hvor administrationsbygningen med chefens og meldecentralen residerede. Man skulle over Tordenskjoldsgade igennem Rosenhaven for at komme derover.

"Mikkel" (Chefen) kunne få de særeste ideer, nogle gode, andre lidt svære at forstå. Han mente for eksempel, at jeg var bedre til at tegne et depot på havnen til udrustning under krigsforhold (uniformer, geværer m.v. til ekstrainkaldt personel under særlige forhold, selvom vi havde en arkitekt Klitz til det samme. Ligeledes fandt han på at samtlige personalegrupper, der kom på Bangsbofortet, der lå et godt stykke fra byen skulle have adgangskort med fotografi m.v. for at komme ind. Ideen var for så vidt meget god, det havde bare den ulempe, at personellet derude skiftede ustandseligt, at det blev både meget tidskrævende og svært at bibeholde status quo, men fotografen der fik arbejdet var jo oveni lykkelig for en ordre til mange tusinde kroner. En gang løb hans hund væk, så sendte han et par landrovere ud over hele nordjylland og ledte efter den, i mellemtiden var den selv fundet hjem, men vi fik kørt nogle kilometer. En anden af hans gode ideer var, at jeg hver lørdag skulle tage 12 mand med landroveren ud og se i landskabet i Nordjylland. Det var en udflugt vi var meget glade for og fik meget ud af. På kasernen havde vi i den ene ende garagen med flere forskellige biler og en garagemester, efter den en stor sal, hvor Mikkel holdt gudstjeneste hver morgen for alle ansatte både civile og militære. Vi havde civile damer i køkkenet, hvilket var en stor fordel madmæssigt set. Jeg havde med antagelse og afskedigelser at gøre, men fik aldrig brug for det, da damerne var ældre og en meget solid arbejdskraft fra selve byen. En dag vores chef havde tilkaldt mig til et af de ustandselige "møder" ovre i Rosengården kom jeg tilbage til kasernen og fandt den i vildt oprør. Alle de værnepligtige lå under bordene eller i andet skjul, medens de skræmt kikkede på Hilbert, en "speciel" værnepligtig, der stod med et ladet maskinpistol og sigtede på dem. Det var en Husqvarna maskinpistol der meget let gik af, da sikringen var meget let. Jeg gik henimod Hilbert uden at tænke nærmere over faren og sagde til ham "Hvad fanden er det du laver Hilbert? Han smid maskingeværet og græd og søgde / "De drillede mig til det" Der var sket det, at da jeg gik sad besætningen ved bordene udenfor mit lukaf og kontor og holdt geværestersyn, som jeg havde sat den igang med inden jeg gik, så havde en fisker, der havde snuppet Hilberts pige og

Kattegats Marinedistrikt fortsat

Hilbert begyndt at skændtes om pigen og Hilbert havde hamret ud med geværkolben efter fiskerens hoved. Denne nåede i sidste øjeblik at flytte hovedet eller var han blevet dræbt. Hilbert havde været inde i konstablernes lukaf og havde snuppet maskinpistolen fra væggen, hvor den altid hang ladt med magasin på, efter et øjeblik hvor konstablen var optaget af at lære en værnepligtig, at skille et gevær ad.

Hu smed han maskinpistolen på gulvet og jeg var parat til at hoppe, da jeg vidste hv hvor let de gik af, men der skete heldigvis ikke noget. Jeg fik Hilbert beroliget og ~~tr~~

og tog ham med ind på kontoret for at tale ham til fornuft samtidigt med, at jeg gav konstablen tegn til at ringe. L, dt efter kom Mikkell og politiet og sidstnævnte tog Hilbert med til "sikre" omgivelser. Forhistorien for Hilberts opførsel var, at han sommetider luskede ud af kasernen og købte snaps og da han havde en kriminel fortid, hvor han bl.a. havde forsøgt at snitte en styrmand m.v. som vi ikke vidste noget om, samtidig med, at han blev ophidset på fiskeren fik ham til at gå amok.

Det korte af det lange blev, at nogle uger efter fik jeg til opgave at følge Hilbert til København hvor han skulle indlægges på psykiatrisk afdeling på militærhospitalet så fik jeg en ekstra københavner tur hjem, hvad der pinte Mikkell en del, men han havde ikke andre han turde overgive Hilbert til. Nå turen gik udmærket uden problemer og jeg fik en ekstra tur hjem.

Der var ret kedeligt i Fredrikshavn om søndagen især, men jeg fandt en fyr som lejede sin gamle ford ud og den tog jeg flere ture med ud i landet for at slå tiden ihjel. Det kostede ikke alverden dengang, at leje en bil og jeg tog på tur til

Løkken og Rebild Bakker bl.a.

Efter godt et halv år blev jeg frakommanderet distriktet den 7 december 1951 og afviklede "Strygedage" til den 27 december hvor jeg fløj til San Francisco for at gå på en "Harbour and Defense" skole i Tiburon nord for byen. Det var pragtfuld at komme over i solen, men først gjorde vi ^{hvad} (4 mand) i New York og meldte os hos en Commander Pettergril og hans stab i den anden ende af byen. Her gik det meste af en dag med udfærdigelse af rejseordre "watchers" vi skulle have på os altid og som gyldigt rejsemiddel. Langt om længe, om eftermiddagen blev vi med en amerikansk løjtnant, som følgeskab kørt til en "servicestation" i den lå igen i den anden ende af kampf byen

U.S.A. - "Harbour and Defense School" In Tiburon - California.

Den 7'december .1951 afgik jeg endelig fra Flådestation Frederikshavn og fik ferie til den 26'december samme aar, Under ferien fik jeg tilsendt meddelelse om, at jeg var udtaget til et skoleophold i USA, Californien, samtidig fik jeg tilsendt papirer på engelsk vedrørende skolen og rejsen m.v. og iøvrigt hvordan vi skulle forholde os.

Fredag den 27'december 1951 fløj vi, jeg selv sammen med 3 ældre kollegaer, med SAS til New York. Det var dengang med propelmaskiner så vi mellemlandede først i Prestwick i Skotland, derefter næste trip til Gander i New Foundland hvor vi havde en times ophold på en blæsende og iskold flyvestation. Herfra endelig til New York, hvor vi landede ~~frø~~ på lørdag formiddag i strålende sol. Vi blev afhentet i lufthavnen og kørt tværs gennem kæmpebyen til et kontor i den anden ende af byen for at melde os til en Mr. Pettergrill for at få vore videre rejseordrer og "Vochers" som vi skulle rejse videre på. Det var en slags "Rejseordre" vi kunne anvende til legimation m.v. Medens vi kørte igennem byen, var flere brande igang med at blive slukket. Chaufføren sagde, der altid var en brand igang et eller andet sted hver dag i New York.

Commander Pettergrill havde god tid med at gøre os færdige med rejsepapirer m.v. / vi blev langt senere klar over, at han havde forventet, at vi havde en flske dansk Akvavit og en spegepølse med til ham og det var han blevet meget skuffet over, men da ingen havde fortalt os det før vi rejste anede vi det jo ikke, for det var det mindste VI KUNNE have haft med, da vi ovenikøbet havde kunnet købe det på udførsel i maskinen herover. Det havde det forrige hold godt kunne have fortalt os, men i det hele taget, var vi overhovedet ikke blevet informeret om det mindste vedrørende opholdet og rejsen derover. Langt om længe var vi færdige med vore papirer og ophold på kontoret og vi blev, sammen med en ung amerikansk løjtnant kørt tilbage gennem byen til en såkaldt "Servicestation" for militært personel, der ønskede at bade og skifte tøj fra uniform til civil. Der var varmt i New York, da vi var der, og der var hundekoldt i Kastrup da vi rejste, så vi var glade for at få chancen til at komme af med det varme vinterundertøj og få noget lettere på. Vi gik ind på en restaurant for at få en kold øl, Robert Rasmussen var ved at dø af tørst sagde han. Vi lagde vore frakker, som vi havde over armen, på stoleryggen ved bordet, men det varede ikke længe inden tjeneren kom og bad os placere dem i "Kloakrummet" (Garderoben)

vi var ved at gå til i vort varme vinterundertøj, som vi havde haft på hjemme fra det kolde Danmark og det var en velsignelse at få skiftet på denne servistation. Disse "Servicestationer" blev oprettet til folk fra værnene, hvor de kunne skifte fra uniform til civilt, idet de altid skulle forlade tjenestestederne i uniform på den tid. Vi var ude og få et par øl et sted og fik tiden fordrevet til vi skulle flyve videre fra New York til Chicago ved midnatstid. Dengang var alle fly jo med propellerjetmaskinen var ikke opfundet endnu til passagertransport. Vi fløj en fredag aften fra København og mine forældre var ude at vinke farvel, det var sidste gang jeg så min mor, da jeg kom hjem var hun død og begravet.

På turen over mellemlandede vi først i Prestwick i Skotland, derefter Gander i Canada og så først i N.Y. vi mellemlandede nogle timer i Chicago inden vi først søndag formiddag kom til den militære lufthavn i San Francisco. Her stod en lang amerikansk mariner og lavede sig op af en bus medens han tykkede tyggegummi og spurgte ud gennem siden af munden "Danish officers" det kunne vi jo bkræte og så gik det vilde rikt efter Golden Gate broen på de slyngede veje på den anden side ud til basen "Liburon Harbor and Wetdefense school" Vi var ovre og meldte os til chefen dagen efter om mandagen, og han gjorde os det klart, at det ikke var en ferie vi var kommet på, men at der skulle arbejdes, davi endte med de høje to karakterer på skolen gjorde vi har ikke til skamme. Da vi kom til den kæmpestore bygning vi skulle inkvertres i var der flere hundrede tomme værelser, men som alting i Amerika var alting jo stort og dimensionert til tidobbelt tilfælde af større røkind, kunne alting klares.

I midten af bygningen var der en slags hall med et billiardbord i midten med de amerikanske 12 kugler, et kiosk med frugt o.s.v. Der var 17 trin ned til spisesalen, hvor vi den første aften blev overasket af det rigelige udbud af mad der findes. Vi skrev i en bog, når vi havde indtaget et måltid, men jeg mindes ikke at vi nogensinde betalte noget for det. Morgn måltid det første morgen var noget af en overraskelse for os, der var pandekager med sirup, brød, mælk og stegte, det lignede var dansk medisterølser og ristet brød. Der var nok til hele dagen syntes vi sulte kunne vi i hvert fald ikke komme til, så fik vi til gengæld ikke så meget senvert vi kaldte vi kalder frokost, jeg tror ikke andet en kop kaffe, men kan ikke huske det

Efter adskillige bajere og drinks, da øllet ikke var andet end hvidtøl i vore ganer, fandt vi ud til den "Gateway" vi skulle i med flyveren videre til Chicago og derfra til San Francisco. Det var nu blevet lørdag aften og vi startede på en måde, så jeg troede maskinen røg ind i en af skyskaberne, men vi kom da godt klar af byens kæmpeskyskrabere og fløj videre over land for en gangs skyld.

Efter et kort ophold i Chicago fløj vi videre vest på og om aftenen kom vi ind i et uvejr over Andesbjergene og faldt flere hundrede meter igennem lufthuller" Robert, vor ældste kollega var ikke glad for den tur vi fik og tændte en cigar "En 10-cent cigar," som Robert bemærkede, men kort efter eller rettere ligeså snart han havde tændt den, kom stevardessen farende og bad ham så mindelig ryge en cigaret i stedet, da der var en "dame" længere nede i maskinen, der ikke kunne "tåle" cigarlugten. En af disse udmajede, forkælede amerikanske mopper, som der var nok af. Søndag formiddag landede vi langt om længe i S.F. Der stod en lang, tyggelig, amerikansk mariner og hvislede ud gennem mundvigene "Danish Officers", han lænede sig op af en truck og var uendelig overlegen, som så han ned på os. Så skulle han ellers vise os, hvordan man kører bil i Amerika. Der var ca 30 sving ud til basen med store afgrunde ud til den ene side og han kørte som en gal "Sådan et svin hvædede Robert, det er sku værre end flyveturen"

Nå, vi nåede da Basen i Tiburon med livet i behold og blev vist ind i en stor træbygning med masser af værelser og et billiardbord i midten. Der var ikke alene end os, så vidt vi kunne se. Nu var det selvfølgelig søndag og de fleste var væk fra basen, vi gik på opdagelse og fandt et køleskab med forskelligt frugt m.v. Billiardrummet samt en stor dåse kaffe ca 5 kg vil jeg antage. Vi fik fat i en kasse (24 stk) bajere "Schlitz" hed de, det sædvanlige "Hvidtøl" man kan overhovedet ikke "mærke" dem sagde Robert efter at have drukket 5-6 af dem, nej det var ikke dansk Tuborg eller Hof de havde herovre, det var sikkert og vist. Nu forstod vi bedre de alle sammen helst drak Whisky. Om mandagen skulle vi stille nede hos skoledhefen og melde os til tjeneste. Han startede med at fortælle os "At det altså ikke var et ferieophold, hvad han havde indtryk af det forrige hold syntes at mene" men et koncentreret skoleophold hvor vi skulle lære så meget som muligt? Nå, da skolen var forbi, havde vi taget alle de bedste karakterer, så skuffet havde vi i hvert fald ikke. Undervisningen foregik i en anden bygning på 1. sal

USA - fortsat:

Vejret var for det meste solrigt og varmt og det var ikke altid lige sjovt at have undervisning i det lokale, men vi forbavsede os over, hvor ligetil det var. Der var i hvert fald ikke "noget svært stof" at sætte sig ind i. Det bestod for det meste af, at få et generelt indblik i hvordan en havnespærring virkede med net i "Grummet" ringe flettet ind i hinanden = torpedonet til opfangning af afskudte torpedoer fra en U-båd eller et "Indikatornet, der var ganske let og forsynet med "Torch" = en fakkel, der lyste over vandfladen når en u-båd brød igennem indikatornet og uden at kunne mærke det tog en sektion af dette lette net med sig, smart og effektiv. Altsammen fastgjort til "Bulke" med modhager i overflåden, hvilket var nogle flåder, der flød og var fortojet med ankre. Yorke og Jimmy var de eneste to negre på holdet og faktisk ret dygtige i de forskellige spørgsmål- Vi havde ved hver uges slutning en "Prøve", der bestod i et skema med ~~to~~ kolonner, "Tru or not true" hvor de forskellige spørgsmål var udformet, der kunne være "Hvor lang en wire var" hvor spyddene var anbragt? hvordan nettene var opbygget o.s.v. Vi troede ikke vor egne øjne, da det gik op for os hvor lette disse spørgsmål var og havde deraf ingen besvær med at svare rigtigt på dem. Når det var særligt varmt sørgede Leutenant Krealing for, at vi kom til "Welding" and "Burning", altså lære at svejse og skærbrænde i et særligt indrettet stålskur på kajen, det kunne være det samme, men var meget sjovt at lære og forinden havde vi haft timer med film, der viste hvordan en svejsning rigtigt skulle være gennemført for at være stærkere end stålet ved siden af. Ind imellem lærte vi at betjene en mobilkran på "Flatén" = den plane flåde på kajen, hvor nettene blev bygget, samt at sejle med bugserbåd, en dag lå vi og ventede ved kajen uden at stikke til søs, da der var gået en halv time spurgte jeg, hvad vi ventede på "Ingen kaffebønner ombord" sagde læreren, og det kunne vi selvfølgelig ikke sejle uden. En af de første gange vi var "I land" altså ind til byen S-F. var vi på 7th "Greyhoundbusstation's serviceafdeling og til barber. Jonas, der ikke var altfor stiv i engelsk, sagde Yes til næsten alt, hvad der blev sagt til ham, så da barberen spurgte "Hair Cut, short cut?" svarede Jonas Yes, da en neger ko ind medens han var ved at blive klippet spurgte "Shine" idet han pegede på hans sko

svarede Jonas "Yes" så fik han også pudset sko. Nu greb vi ind, da de begyndte at snakke sammen om at sende hans tøj til rensning, ellers var det vel også sket, så vi havde måtte efterlade ham i undertøj imedens.

En dag fandt Henry og Irma på, at vi skulle køre ned og besøge Marian i ^{Fresno} Merced i det midterste Californien. Onkel Jørgen skulle med og han havde købt en flaske WHisky til at tage med, det var jo en lang tur, som både Henry og Jørgen sagde, da jeg spurgte dem, hvad ideen var med den? Nå vi kom godt nok frem og vi overnattede på et "Motel", jeg fik et rum for mig selv, som Henry betalte og vi havde en sjov Week-End hos Marian, vor jeg lærte dem, at drikke Sherry, "Det er lavet af råddent frugt" sagde gamle Jørgen, det sprøjt drikker jeg ikke. Jeg havde for en måneds tid siden været nede at besøge Marian, men den gang kørte jeg med "Greyhound" bus i flere timer. Jeg kan huske, jeg sov på en feltseng i et baglokale hos Marion og Wade og blev vækket af den langtrukne tuden af togene, der passerede ikke langt derfra. Det var lige efter juletid og Wade (Marions) mand, der var ansat i et firma, der hed "Swift" snakkede meget om en "Turkey" han havde liggende på frost oppe i kølehuset i byen, som vi skulle have Week-End'en efter.

En formiddag kørte jeg med Wade op i bjergene. Han skulle op til nogle forretninger og sælge nogle af "Swifts" varer, der var kødkonserver m.v. På vejen op af ~~bjergvejen~~ den stejle bjergvej hørte vi "Tango Jalusie" i radioen og Wade sagde henkastet det er en amerikaner, der har skrevet den, så måtte jeg rette ham og fortælle ham, at det var en dansker ved navn Jacob Gade. Han ville selvfølgelig vædde en flaske Whisky, som jeg senere fik, da han havde konstateret, at mit var det rigtige.

Medens han var ude og ~~præde~~ sine handelsforbindelser sine varer på, gik jeg ind i en "Saloon" en rigtig ~~westw~~ "Western" med skind på væggene rå borde o.s.v. for at vente til han var færdig med sine forretninger. Det var en nordmand, der ejede eller bestyrede salonen og han kunne ovenikøbet tale sit hjemlands syngende sprog så vi fik nogle sjusser og talte sammen på dansk-norsk til stor forundring for de "Indfødte" amerikanere i baren, det sprog kunne de ikke greje. Jeg måtte selvfølgelig ikke betale noget, han var så lykkelig for at tale skandinavisk med nogle, der forstod ham. Det var i en meget munter stemning Wade og jeg kørte ned til ^{Fresno} Merced igen. Ja, jeg husker ikke rigtigt, måske var det Fresno Wade og Marion boede i dengang, senere flyttede de til Stockton, hvor hun boer den dag i dag, Wade døde for flere år

siden. Henry (Georges) Irmas mand er ligeledes død. Han fik for nogle år siden en "Kækkke" hjerneblødning og brækkede senere hoften, hvorefter han efter lang tids sygdom døde i sin hjemstavn på den anden side af San Francisco, Oakland. Efter som årene er gået og brevvekslen mellem os er ophørt er Irma vel også død her i 1992.

Om aftenen sad vi tit ude på basen og så ind over lysene over bugten og byen, det var et fantastisk syn med de millioner af lys og de røde blink fra de højeste bygninger, der blinkede en advarsel til flyen, hvoraf der hele tiden var nogle i luften, der enten startede eller lagde an til Landing, tusinde af biler kørte til stadighed ad vejene inde i S.F. og deres sideblinklys var noget nyt for os, kan jeg huske, det var endnu ikke kommet til Danmark, men kom først flere år senere.

En skønne dag i april var skolen forbi og vi blev spurgt, om ikke vi havde lyst til, at rejse med toget tilbage til New York i stedet for at flyve og det tog vi med kyshånd imod, idet vi antog rigtigt, at så var der meget mere at se på af landskabet på en rejse med tog. Henry og Irma samt Onkel fulgte mig ned til enden af Market Street, hvorfra færgen over til Oakland afgik. Fra Oakland skulle vi med toget tværs over Amerika. Det blev på sin vis en fantastisk rejse op over Andesbjergene gennem snetunnel og videre østover, over Salt Lake city og søen til Chicago. Turen over Salt Lakesøen på en slags dæmning var en oplevelse med solen langt nede, det var tidligt om morgenen vi passerede den. Hver aften kom "Tognegeren" og slog køjerne ud fra væggen, hvor de var gemt om dagen, selve turen tog ialt tre døgn fra Oakland til New York. Vi havde nogle timers ophold i Chicago men det indtryk vi fik af byen og dens storhed, var ikke noget vi kunne tænke os at stifte nærmere bekendtskab med. Jeg gik på et cafeteria nær stationen og købte en kop kaffe. Den blev serveret på den måde, at servitricen slængte koppen i en glidende bevægelse hen af bardisken, værsgod sådan var det bare. Gaden udenfor flød med hundredevis af aviser, der af vinden blæste henad gaden. Et rigtig dårligt indtryk efterlod det, så vi var glade da vi rejste videre med toget.

Ved ankomst til lufthavnen i New York hvorfra vi skulle med SAS hjem, blev vi glædelig overraskede ved, at de var samme flinke besætning der var ombord som da

vi rejste ud og de kunne huske os. Vi havde en behagelig flyvetur hjem til København med de sædvanlige mellemlandinger som det var nødvendigt i 1952 men i stedet for Pristwick mellemlandede vi i Fornebu i Norge i stedet. Her lå sneen gudhjælpemig endnu.

Efter afvikling af ferie og "Strygedage" tiltrådte jeg i april måned "til daglig tjeneste" i kongeskibet "Dannebrog" og 1. maj hejste vi kommando og kongen og dronningen med hoffolk m.v. kom ombord. Det var kong Frederik og dronning Ingrid til hvis bryllup jeg havde været med til at eskortere med det gode Panserskib "Peder Skram" i Stockholm sammen med 3 torpedobåde i året 1935. Jeg husker, det var meget varmt og vi stod til parade i den svenske slotsgård under højtidligheden. Det brandte fra vore kraver, når man lænede hovedet tilbage og solen brændte ubarmhjertig på vore hoveder. Svenske flåde deltog også med deres store moderne krigsskibe og spurgte hånligt os "Hva hetter prammen derude" P.S. var jo også en pram sammenlignet med deres skibe, men vi led jo under nedskæringerne i Danmark og der var ingen penge til værnene.

"Dannebrog" - 1952 - Grønlandske farvande.

Efter en øvelsestid for besætningen satte vi kursen nordpå med "Dannebrog" og med kong Frederik ombord, han var jo uddannet i søværnet og var en dygtig søofficer og nød lejlighedsvis at overtage kommandoen over hans " eget " skib. Da vi efter en uges sejlads eller mere ankom til Søndre Strømfjord ankrede vi op for at tage dronning Ingrid ombord, der kom med Catalineflyvebåd fra Is land. Jeg førte kongeslaluppen over til maskinen for at hente hende og så at chefen på Catalinaen var min gamle chef fra "Havørnen" der jo var flyveofficer. Han var urolig for at motorbåden skulle gå ind i siden på maskinen og lave en læk, men så, at det var mig der førte hvor efter han vinkede beroliget og vi gled forsigtig op langs siden og tog dronning Ingrid ombord. Hun tog både Klarskov (maskinmanden) og mine hænder og sagde, "Hvor er det dejligt at se jer igen, den flyvetur var jeg ikke meget for" Catalinaen er også en skrabet forestilling og ret kold selvom, det var om sommeren.

Vi sejlede så tilbage til "Dannebrog", der lå for anker ved fjordens udmunding og Fredrik modtog glædelig sin dronning Ingrid der udbød idet hun trådte ind på dækket, "Hvor er det dejlig at være ombord igen" Hun skulle senere erfare, at det

ikke var så dejligt alligevel, da vi nemlig løb ind i en storm langs kysten op langs Grønlands vestkyst. Indvidere havde isen lagt sig som et bælte ud fra kysten, så vi måtte sejle nordenom Godthåb og ind langs isen for at komme ind til byen. Kong Frederik gik frem og tilbage med dronningen i gangen udfor deres beboelse om natten for at hjælpe Dronningen over sin søsuge, men da vi var kommet indenskærs på turen sydover mod Godthåb var hun ovre søsygen, som vi andre ombord ikke så noget til.

"Dannebrog" - Godthåb - 1952.

Besøget var det første "Officielle" på Grønland og der var derfor foretaget ekstra foranstaltningen i hele byen og på modtagelsespladsen ved havneanløbspladsen. Der var jo ingen egentlig kaj ved anløbsstedet for saluppen, men lagt en flåde ud, der var fortøjet til kajen. Flåden blev holdt på plads af 4 wirer, der strakte sig fra flåden ind til kajen. Da det var min opgave, at føre kongesaluppen til kaj, skulle jeg passe vældig på ikke at få de yderste wirer i saluppens skrue, men jeg klarede det til og med sløjfe. Ved denne lejlighed tog Arne Mohre, ekstrabladets fotograf alle tiders billede af Klarskov (min motormand) og jeg selv med kongen og dronningen til venstre i billedet og "Dannebrog" bagest i billedet. Dette fotografi fyldte senere Ekstrabladets bagside og jeg har det endnu og har tit tænkt på, at få det rigtige fotografi inde på Ekstrabladets arkiv, men har endnu (1992) ikke fået det gjort.

Efter al festivitassen var overstået sejlede vi til Eriksminde noget nordfor Godthåb. Janus Sørensen, der havde tilbragt de sidste 25 år på Grønland som toningstegner m.v. sejlede om aftenen kongeparret rundt om isbjergene med jeg som fører af båden (Kongeslaluppen) men en aften skulle Kongen, Dronningen med hofdame frk De Neergård, Jagtkaptajnen og Viceadmiral Wedel sejles til en boplads nord for Egedesminde og her var ingen Janus med men kunne lille jeg, og det var en langt farligere sejlads, idet der var flere skær, der stak op under havoverfladen og de værste lige under og der var jo flere hundrede meter dybt, iskoldt vand udenom. Havde jeg revet bunden op på saluppen, var det en begivenhed der var gået verden rundt, for jeg tror ikke nogen havde kunne overlevet en sådan katastrofe. Da jeg sejlede dertil, sejlede nogle store grønlandske fiskekuttere i forvejen så jeg holdt mig til deres køl vand, hvor de kunne sejle kunne jeg og-

så sejle der ad denne rute. Værre var det, da jeg efter besøget & skulle sejle hjem til "Dannebrog" igen. Da var der ingen fiskekutter til at sejle foran. Vi var ikke kommet langt fra den intermistede landgangsbro, der bestod af nogle olietønder med nogle planker lagt ovenpå til brodæk. Et "rigtigt stykke "Grønlandsarbejde" efter de tilfældige søms princip, men de kongelige plus viceadmiral m.v. klarede det fint. Jeg havde sat en befaren (CHRISTIAN") i stævnen, hvor han stod op og kunne holde udkik efter de undersøiske skær. Jeg slog frem på maskinen og stoppede igen, så båden "gled" et stykke hen over havovfladen og dette gik også udmærket et stykke tid, indtil det pludselig lød en metallisk lyd og jeg var klar over at skruen havde rørt et stykke klippe. Der var ganske vist en Sko under skruen, der beskyttede den mod påløb, men skruen havde rørt et stykke klippe.

På den måde gik den bugtede rute efter hukommelsen hjem til "Dannebrog" og der skete ikke flere påløb af skær. Kong Frederik sagde, da vi havde fået kongeslappen luppen "Nå, vi slap med et lille skår i skruen, det kunne ellers været gået meget værre" Som sømand vidste han godt, hvor farlig situationen havde været.

Vi besøgte så godt som alle byerne på Grønlands vestkyst og flere små bosteder. Sommetider gik vi ind i en fjord og så skulle dronning Ingrid og viceadmiral Vedel i land og samle planter og sten med videre, som de så tog med hjem til Danmark efter besøgene var overstået og vi sejlede hjemad.

På turen op fik Frederik den ide at vi skulle sætte sejl efter at han havde spurgt chefen kommandørkaptajn Schmidt om vi havde sejl ombord, han ville gerne have skibet til at lægge roligere i søen. Vi havde både en Mesan og en Fok i lasten og jeg havde fået dem sat, lå skibet som en svane på vandet til stor glæde for Frederik men vel størst for dronningen, der led af søsyge.

En dag skulle vi ankre udfør en fjord og en løjtnant Gravesen, der stod på broen skulle varsko os på bakken nede ved ankeret, når vi var på ca 30 meters dybde. Det var et tidligere tysk apparat, han aflæste efter og han aflæste efter den forkerte skala. Så da han råbte 30 meter ned til os på bakken var der ikke 30 meter dybt med 300 meter. Nå, næstkommanderende sagde til mig, der stod ved bremsen, hvor ankerkæden løb over kabelarhjulet "Lad gå" - Ankeret med kæde raslede ud med en rasende fart. Jeg prøvede at bremse og sled alle pukkenholtsliver af bremsen og rent

instiktivt rykkede jeg væk fra kabelarhjulet og den udraslende ankerkæde ellers var jeg blevet revet halvover fra skridtet til hovedet.

N-B Ankeret ligger der endnu med 300 meter kæde for kæden rykkede simpelthen kædestopperen i bunden af kædekassen over og "Klumpen" kom farende ud til sidst.

Så måtte vi igang med at rigge et stokanker ("Vores faste Va panker" om som reserve på styrbords side, det bagbords anker var jo intakt, men der skulle vi altså ikke prøve at ankre mere. Vi sejlede længere ind mod land og efter omhyggelige lodskud og målinger ankrede vi med bagbords anker. Søløjtnant Carstad der aflæste den forkerte scala på broen kunne vel ikke lastes, hvis han aldrig havde fået instruktion ekkoloddet selvom det syntes usandsynligt, men man ved aldrig, han kan jo have været fraværende den dag instruktionen blev givet, men alt faldt jo tilbage på chefen kommandørkaptajn Schmidt som jeg ellers lærte at kende, som en meget omhyggelig og forsigtig officer. Han redde os engang i Danmarksstrædet for en morgen ved firetiden i tæt iståge, at sejle durk ind i et isbjerg udfor Færingehavn men fik stoppet i tide. Jeg havde morgenvagt på det tidspunkt på opmålingsskibet "Hejmdal" og sprang op på broen da jeg mærkede hele skibet ryste ved den pludselige bakmanøvre. Vi havde mistet en kutter med 5 mand ombord det år (1948) som sandsynligvis var sejlet ind i et isbjerg. Vi hørte og så aldrig noget til dem. Det samme skete for nybygningen "Hans Hedtoft" på dens jomfrutur til Grønland.

august

I ~~september~~ 1952 var vi igen velbeholdne i København og den 10 oktober strøg vi kommandoen i "Dannebrog". Efter ferie i oktober ? startede jeg på nok en signalkursus på Holmen og i december tiltrådte jeg som fører af patruljekutteren "Ertholm" under Sundets Marinekommando. Det - var en blandet fornøjelse da kommandoen på Lynettefortet var lagt i hænderne på bare kystofficerer, der aldrig havde set andet vand end det de havde set fra et fort og de ordrer vi fik over radioen var til tider helt hen i vejret. Jeg fik en storm i den sydlige del af Sundet og gik i havn for ikke at få lønningen knust af søerne, der vaskede voldsommere og voldsommere ind over os og meldte over radioen, at jeg var gået i havn grændet vejret. Det er da ikke slemt sagde den vagthavende kystofficer. "Ja, jeg er godt klar over, at det ikke stormer eller blæser på kontoret på Lynetten, men giv mig ordre til at gå ud, så er jeg i havn igen om en times tid med skader på skibet for mindst 50.000 kr" Nej, nej bliv endelig i havn" fik jeg som svar.

I december - januar 1953 havde jeg basishavn i Gedser og Rødvig. Vi skulle så patrulherfra og ud i Østersøen og sejle "Blændet" - altså uden lanterne tændt om natten. Megt snedigt - jeg skulle ikke have noget klinket, havde vi sejlet "blændet" havde det ikke været længe inden vi var sejlet ned af de ret store skibe, der gik i sejlrendet mod Finland og Rusland eller den modsatte vej til Kiel eller polske havne. Når vi lå i Gedser hoppede og sprang båden ved kajen for søen stod tit lige ind i havneløbet, så alt i alt var det en blandet fornøjelse

Jeg havde hele 2 Bornholmere ombord, og det betyder uheld ifølge overtro. Den ene hed Pelle, han var af den slags, der er "født" med en Snadde i munden, en festlig fyr, jeg tror han sov med den i munden. Engang havde de alle tre været i land og drukket sig fulde i Rødvig. Om morgenen sagde jeg til motorpasseren, at han ikke skulle purre dem men vente lidt til vi kom til søs og fri af havnen. Der var virkelig søgang derude og søerne væltede ind over stævnen og hen over ruffet og nedgangen til banjerne, hvor de sov. Det var alletiders syn, at se dem komme op fuldesyge og dække sig for søerne, der væltede ind over dem, medens motorpasseren og jeg stod i læ oppe i styrehuset og grinede af dem. Ved Køge Sønakke lå en Ralbro, hvor skibene i gamle dage lastede ral. Den var fin at ligge ved om natten når vejret var dårligt, for vi var både til søs og ved kaj på samme tid og hvad der ellers skete kunne vi følge over radioen, der var konstant tilsluttet, så positionsmeldingen lød altid Køge bugt, hv der blev spurgt. Om morgenen, når det var ved at lysne, stak vi til søs ud i bugten og senere ind til Rødby, så det så ud som kom vi fra Østersøen.

Jeg var opereret i Frøslevlejren under krigen af "Mikkel Røvske" som vi kaldte overlæge Mikkelsen fra kommunehospitalet, der også var snuppet af tyskerne. Det var hæmorider der var fremkaldt af skideri af kosten. Jeg glemmer aldrig den såkaldte operation, der foregik i lægebarakken under meget primitive forhold, men Mikkel og doktor Hostrup gjorde vel hvad der muligt under de forhold. Da jeg vågnede op af bedøvelsen og skulle på toilettet var det som skulle jeg skide en Elefant og ondt gjorde det. Jeg skulle have haft en bedøvende indsprøjtning når jeg vågnede op, men den barber, der virkede som "sygeplejerske" gav manden i underkøjen, der havde influenza indsprøjtningen i stedet for mig "Han tog fejl" ja, ja, den operation "brød op" igen, så jeg måtte over radioen bestille ambulance fra Lynettens havn og meldte, at je

skulle indlægges hurtigst muligt på dengang "Militærhospitalet" på Tagensbej. Rystelserne af motoren i skibet gav mig følelsen af nåle, der blev stukket op i tarmene på mig. Jeg blev så indlagt til en ny operation under "rigtige" forhold, men den dag i dag har jeg besvær med det ødelagte rovhul, hvad så lægerne har foretaget sig får jeg jo af gode grunde nok aldrig opklaret ?

Februar - 1953

Efter hospitalet, hvor jeg lå i den bedste sommertid og ustandselig blev vækket af en forbandet Hane der kaglede hele dagen fra om morgenen klokken fire, den begyndte i det lave leje og steg i tonerne til det meste infernalske skrigeri, jeg kunne have rejst halsen om på den. Efter hospitalet og nogle dages frihed begyndte jeg på forskolen til hjælpeskibet "The Helper" - "Hjælperen" der på det tidspunkt lå i Charleston i South Carolina. Det var så min anden U.S.A. rejse, der var specielt en af kollegaerne, der kendte næstkommanderne godt (drak mange bajerne med ham) der var grøn af misundelse på mig, han ville så gerne med i stedet og holdt mange Bajermøder med ham i det skib han boede i ude på torpedobådsbroerne, men det hjalp ikke, kommandør Kaalund, der var chef på persoalekontoret havde bestemt jeg skulle med. Jeg tænker det nok var et cardo fordi han sendte mig på den opgave med flygtningene til Sverige under krigen og som kom til at koste mig et år i tysk fangenskab. Jeg ved det ikke, men har tænkt, at det muligvis skyldtes dette, da Kaalund jo var klar over, hvor udsat en post han havde sat mig på ved tilkommandering til "Emke" i 1944 under krigen.

"Hjælperen" - 1953

Vi skulle sejle med Svenska Linien's passagerskib "Stockholm" til New York og derfra videre med tog til Charleston - en ordentlig rejse - lang og dødskedelig. Erik (min kammerat telegrafisten) og jeg blev enige om, at vi langt hellere foretrak at sejle med en af vore fregatter til U.S.A. for den "Oplevelse" af at sejle med "Stockholm". I salonen havde de 7 plader og særlig en spillede de til ulidelighed det var "Seven lonely days" jeg kom til at hade den, og dødstrist var hele turen. Kl 2000 om aftenen lukkede baren og en whiskysjus kostede det hvide ud af øjnene, vi gav det samme for en tynd sjus, som vi på udførsel gav for en fin helflaske Whisky på vore skibe på udenrigstogt. Næstkommanderende Schröder hed han, en slesk lille lort, der meldte alt til chefen orlogskaptajn Struckmann han kom under vejr med, det er vel over-

flødigt at nævne, at han var reserveofficer, der var kommet i flåden på sit, havde vi kaldte "Ålestangercertifikat" hen havde lige slæbt røven over kanten ved en styrmandsexamen et sted i provinsen. Han havde så ved fedteri og underdanighed avanceret til kaptajnløjtnant i reserven og følte sig nu som "Rigtig" søofficer. Jeg har kendt mange søofficerer, meget dygtige og letomgængelige, han nåede ikke til knæende af dem. Han havde aftalt med "Stockholm" s hovmester, at betaling for os og drikkepengene ville han få af ham når vi kom til New York. Det viste sig, at han havde tilbageholdt 25 dollar af hver af vore rejsepenge til drikkepenge) foruden måske mere) det gav ialt 1375 dollar i drikkepenge til hovmesteren ved anløb til New York, altså omregnet til kroner ca 11.000,- da dollaren dengang stod i ca kr. 8,-

Hovmesteren blev så chokeret, at han tilbageholdt os til en splendid middag med alt hvad vi ønskede en flaske med til hver, ligemeget om det var Whisky eller andet, han havde aldrig fået så mange drikkepenge før. Hvad der så ved siden af var gået i andre lommer, kan kun overlades til fantasien ??

Chefen, næstkommanderne (Schrøder) Erik og jeg fik senere en bus sammen til hotel "Sct, Georges" på Broklyn. Chefen (Struckmann) havde en ~~en~~ kæmpe skibskiste med (som de rigtig gamle søfolk brugte) der skulle 2 mand til at "handle" den. Jeg havde en fin kuffert, brun som jeg havde købt før afrejsen, men ikke værre end jeg selv kunne bære den. Da vi så ankom til hotellet om aftenen, kom en ældre dingstiveret hotelportiere ud til os, han var neger og Struckmann sagde til ham, "Tag denne kuffert (hans skibskiste) med op og stil den på mit værelse" . Jeg der havde været i U.S.A. før var godt klar over, at det var helt galt, det han gjorde, men holdt klogt mig i min kæft. "Sorry Sir, he said, I shall call for the Transportation, Its not my work to take you heavy trunk" . Han gik ud af bussen, tydeligt fornærmet, hvad der ikke var noget at sige til og kaldte på "Transportation" et særligt holdt, der slæbte folks bagage for betaling vel at mærke. Erik og jeg fik selvfølgelig nogle elendige værelser på øverste etage, men vi var ligeglade, senere tog vi Subwayen, der gik lige under hotellet til & 'the Avenue, center of New York. Det var som at komme til dyrehavsbakken med alle de lysreklamer og mennesker og støj, så det fik vi nok af og tog hjem igen.

Næste morgen samlede vi så hele besætningen på jernbanestationen ved det tog der skulle køre os til South Carolina, Charleston. Jeg husker kun vi lå i nogle ~~de~~

New York - Charleston - 1953

elendige køjer i toget. Forinden havde vi dagen i forvejen (Erik og jeg) været på en "Receiving Station" i Brooklyn og kørt med en elevator, hvor der sad en mariner og passede elevatoren - op og ned - åndsvagt job, medens han pudsede sko i en uendelighed, fuldstændigt sindsygt, skoene var så blanke i forvejen, at man kunne spejle sig i dem, bagefter tænkte jeg, at han nok tilhørte et straffekompagni, han havde fået straffekompagni, syntes jeg ved det dødsyge job. Nå, vi var efterhånden kommet i vej med det sydgående tog, det var i hvert fald ikke "South Pacific" som jeg rejste med fra San Francisco Oakland til New York i 1952, året før, men en slags bumletog vi kørte og kørte, holdt stille flere timer rangerede og kørte igen og var mere døde end levende før vi nåede Charleston. Vi var da ^{blev}ralet igennem Philadelphia, Richmond, Columbia og endelig ud til kysten til Charleston. Heden ca 40 graders varme, slog os næsten omkuld, tyk trykkende varme, fugtig og væmmeligt. Det skulle tage os et par uger, at vænne sig til denne varme. Erik og jeg holdt stadig sammen og fik et værelse på basen sammen. Det var sjovt på en måde, idet jeg kendte det amerikanske system, hvor man skelnede meget til de forskellige grader indenfor militæret, jo højere rang, des finere lokaliteter og vi var hvad de kaldte "Warrent Officers" special branch. Vi var blevet vist ind i et beboelse med gulvtæpper overalt, megetlegant. "Oh sagde Erik det er vel meget fint det her og skulle til at pakke ud." "Lad være Erik, sagde jeg det er ikke til os, det næste var knap så elegant, og jeg sagde stadigvæk "Lad være at pakke ud", da vi endelig kom til et lukaf med 2 køjer en lænestol, ingen gardiner men myggenet, sagde jeg "Så kan du godt pakke ud" nu er vi hjemme" Husnegeren, en gammel hyggelig fyr kunne ikke finde ud af, hvad vi var nogle underlige stabejdsere fra et land han aldrig havde hørt om, han sad for det meste nede i foyeren i sin gyngestol og udtrykte sin visdom om alt i verdens, Sagde han "Stormy Weather to morrow" kunne vi roligt stole på, at der kom et allerhelvedes vejr med torden og regn i tovetykkede stråler. Der var een, han var bange for og det var "Mastersergenten" han kom sommetider og inspicerede og havde al magt på basen. Nå, han kom med sin uundværlige stok under armen, fies den gamle nervøs rundt til han var gået. Der var det uheldige, at vore underkvartermestre havde næsten samme distinktioner som Mastersergenten, hvilket bevirkede, at når vore underkvartermestre gik i byen i uniform, sprang vagtsholdets 4 mand

høj, sprang ud af vagten og gjorde stram hønner. Det opdagede Chefen, Struckmann, og han gav med det samme ordre til, at underkvartermestrene ikke måtte gå ud i danske uniformer, men skulle gå i de amerikanske uden sølvstribe på kasketten, der var jo ingen vagt, der interesserede sig for ham, når han gik ud. Så var der et andet problem, Basen havde givet en gammel fordvogn til benyttelsen af officersgråd på basen. Basen var meget stor, det kunne tage to timer, at køre igennem den med 20 km i timen, det var ~~højeste~~ højeste fart og det blev overholdt, vi kunne se op i floden hvor der lå flere end 500 tendere af den slags vi skulle overtage een, nemlig den ombyggede "The Helper" et ganske udmærket skib, vi kaldte det "Strygejernet" for det lignede det, men det var o.k. meget regulært, rent (af "Fejenegeren" alting var praktisk og ikke noget overfærdigt ombord.

Vi kunne købe ufortødet varer på basen, deriblandt spiritus, men det var forbudt at drikke på basen og det var forbudt at udføre det gennem vagten, så en af reglerne skulle man overtræde. Jeg havde en flaske "Bourbon" whisky på kammeret, den svandt i den hver dag, jeg sagde til Erik køb din egen whisky selv, men han sagde han aldrig rørte min. En dag vi cyklede ned til skibet sagde jeg til Erik "Har du husket nøglen til skibets nøgleskab?" "Nej svarede han "Jeg troede du havde den" o.k. vi klunsede om hvem der skulle køre tilbage til b.Q. efter den, jeg tabte og cyklede tilbage. Da jeg kom op på lukafet sagde vores gamle, hyggelige husneger i vores lænestol og nød en kæmpewhiskysjus, "Deter en god Whisky du køber" sagde han, jeg var ved at dø af grin, det var ham der holdt "Whiskystanden" nede i "Vores" flæske, Cyklerne er et kapitel for sig selv. Vi kunne jo aldrig få et ben til jorden med at anvende den gamle Ford, den havde chefen eller Ib Jørgensen (Intendanten) der også er et kapitel værd, så en dag gik jeg over til "Transportation" som jeg viste fandtes fra min tid i Californien og sagde til manden, der passede den "Hør vi er fra et land, hvor cyklen er et almindelig transportmiddel for os, kan vi ikke låne 2 stk mod kvittering?" Jamen i er officers sagde han, det er kun for værftets folk "Vi er sgu ligeglade, bare vi låner cyklerne" Han blev helt ved siden af sig selv men cyklerne fik vi, han var duperet over, at vi med det samme kunne køre på dem, nu var vi frie og ville skide den gamle Ford et stykke og vi bevægede os frit rundt på værftet og oplejede og så en masse vi ellers ikke have set.

Den første morgen på basen, skulle vi spise i messen. Den var elegant, med hvidklædte negre til at servere. Fint porcelæn, kaffekander af sølv o.s.v. Vi skulle ikke betale, men skrive i en bog i messen, at vi havde indtaget det og det måltid. Det gik fint et par dage. En morgen Erik og jeg skulle til at gå ind i Messen, trykkede ~~e~~ den ene af negertjenerene næsen flad på ruden ud til os og stak fingeren i vejret og pegede på et skilt hvor der stod "Under construction" - The Mess closed. Vi gloede på hinanden, men morgenmad skulle vi sgu have, så efter nogen søgning fandt vi et sted, hvor vi kunne købe kaffe og brød og pludselig sad vi på et stativ i en eller anden gård og drak kaffe af papbægre og spiste nogle underlige kager til, hvor de øvrige danske officerer spiste sagde historien intet om, de havde selvfølgelig fået anvist et andet sted og havde holdt kæft med det overfor os, så var de af med os og kunne rigtig brilliere med deres højere rang. Nå Erik og jeg tænkte ikke videre over det dengang, men gik på jagt på den kæmpebase efter et andet sted vi kunne spise. Jeg kendte en artilleriofficer fra hæren, der også var på basen, han sagde i kan da spise i vores messe. Den gik vi så på, men det var ikke en "Messe" eller en middagssal men nærmest en excercerplads, hvergang, der kom en officer ind i messen, sprang alle op og stod ret bag stolene, der var mindst 60 mand omkring bordet, der var dækket med en blændende hvid dug. Det prøvede vi kun denne ene gang og jeg sagde til "vor ven", at det ikke rigtigt var noget for os. Nå, sagde Erik, "Hvad gør vi nu"? vi cykler en tur" sagde jeg og det gjorde vi så. Vi fulgte en "Grøn vej med masser af Egern og andet vildt indtil vi kom til en eng, hvor der "Gud hjælpe mig" var en græsålene med borde og et lille traktørsted. Det så meget hyggeligt og d"Danst" ud og vi syntes det var alle tiders sted, at indtage vore måltider der. Men hvor længe var Adam i Paradis? da vi havde været der en tre fire gange kom den ældre dame, der ejede stedet hen til vores bord og spurgte hvilken Kirke vi tilhørte? Nå, ja vi gav en sludder for en sladder, men hun fortsatte hver dag med at presse på for at vi skulle komme i hendes kirke og blive "Frelst" o.k. Så måtte vi finde et nyt sted og så fandt vi tilsidst basens Cafeteria hvor der kom arbejder, officerer ja alle slags folk fra basen, så det blev vores sted til f vi fik åbnet messen ombord på hjælperen, så endelig var vi "hjemme" under den sædvanlige rutine i danske skibe og det var vi glade for.

Nu gik tiden med at gøre skibet klar til afsejling og vi tog en masse gods ombord, men da overraskede vores intendant Jørgensen alle amerikanske myndigheder og materielafdelinger med, at han kvitterede for alting, uanset om det var maskin, radio eller dæksmateriel, han overraskede (eller skulle dupere) de amerikanske myndigheder med, at han skam kendte alle de forskellige materieldimser, det havde de aldrig oplevet før, sådan en dygtig mand, der kunne alting? Selvfølgelig gik der "Muks" i det og det kostede Erik (Radiomateriel) og Karl (Maskinmateriel) og jeg selv alt dæksmateriel, en bunke arbejde, at rydde op efter ham og få klarhed over "Alloncelisterne" ja der blev aldrig klarhed over skibets materiel, efter Ib Jørgensen "Quitting for everythings". Vi forsøgte hele vejen over Atlanten, at få rede på de forskellige materielkategorier, Erik havde fået noget dæksmateriel og jeg havde fået noget maskinmateriel i regnskabet o.s.v. Desuden havde amerikanerne givet os 10% "SpareParts" af alt materiel, så vi troede vi havde overskud, men det var det amerikanske system med at medgive skibene 10% i reservedele, som vi ikke kendte til. Jeg sagde for eksempel til den amerikanske stuvningsofficer "Hør du, jeg har fået 10 madrasser for meg" ? "Behold dem" sagde han og grinede, han var godt klar over, vi ikke kendte det amerikanske system.

De øverste officerer, chefen, næstkommanderende, løjtnant Møller havde jo deres hyr med, at holde os nede på det "Amerikanske Neveu" så en aften, Erik havde inviteret nogle danske ombord, der havde boet i Charlestons omegn i en årrække og var tilknyttet den danske ambassade der, ~~inviteret~~ inviteret dem til en "Dansk aften" i vor messe, blev jeg, som den ældste i messen kaldt op til Struckmand (Chefen) og fik at vide, at besøgstiden for vor messe for fremmede var forbi nu kl 2300. Jeg sagde selvfølgelig "Javel" og gik ned i messen og bad de besøgende afslutte besøget og gå i land. Chefen havde selvfølgelig stået oppe på dækket og luret om hans ordre blev efterkommet, og da han så, at der var en vogn, der afhentede dem, samt deres elegante påklædning, blev han nysgerrig og spurgte mig, hvad det var for nogle gæster vi havde haft. Jeg fortalte ham, som sandt var, at de tilhørte den ~~ameri~~ danske ambassadepersonel. Så blev han helt vildi blikket og sagde "Det skulle De have sagt til mig" Jeg svarede, at vi havde anmeldt vore gæster og vi havde sendt dem i land efter ordre fra chefen og sådan var det. Jeg kunne se, han var rasende indvendig og var klar over, at han havde dummet sig noget så grelt.

En skønne dag, var vi klar til en prøvesejlads udenfor kysten til Charleston. Repræsentanter for de forskellige afdelinger kom ombord, radio, maskinen o.s.v. jeg husker særlig en fed idiot, der sad på sin røv hele dagen på en ventilatorkuppel og hver gang en gik forbi sagde han "It's something wrong with the refrigerator only ask me" (hvis der er nogen i vejen med et af køleskabeskabene, så bare spørg mig - det var nu hans tjans ombord og det var jo meget beroligende, så kunne vi være sikre på, at vore drinks i køleskabene stadig var kolde, for varmt var det udenfor mindst 48 grader plus, fugtig varme .

Kort tid efter var vi klar til at "Go to kommission" kommandohejsning kalder vi det. Hele kajen blev ryddet og bænke stillet op i etager over hinanden til de forskellige honoratiores, der var inviteret til begivenheden, det skulle være meget festligt og det blev det også. Kommander Seagers, der var tilforordnet skibet og havde ansvar for, at alt var i orden spurgte mig, om ikke vi kunne hejse signalflagene som vi gjorde det i vore egne og engelske skibe over masten, på een gang, så ville han give en flaske Bourbon. Det var jo en ren rutinesag for mig, at få signalflagene hukset sammen og lave op og nedhalere til dem, så da fanfaren lyd, fra et orkester på kajen gled flagene op fra agter og mødtes med flagene fra forenden til slutningen af orkestrets fanfare, - og de amerikanske "Damer" græd af lykke, - ja gud hvor var det romantisk og "Amerikansk". Om aftenen var der så fest på basen for alle officerer: men af en eller anden "Mærkelig grund" var vi ikke inviteret med. Kommander Seagers Seagers sagde til mig, "Hvorfor kom i ikke til festen i går aftes? det er jo takket været jer at det hele klappede så fint? - Hvad skulle jeg svare ham, at vi ikke er "fine" nok, det var jo igen et træk fra Chefens side at ignorere os som det rene skidt. Jo han sørgede for at ånden i skibet var dårligt og aldrig blev god igen, jeg vil kalde ham den dårligste chef, jeg har sejlet med i flåden, gud ske lov, at han var en ener, som led af mindreværdskomplekser ad helvedet til, men næstkommanderende, den lille lille skrutryggede Schrøder var medvirkende til det for han kunne ikke sige noget godt om nogen og fyldte chefen med løgn dagen lang for at højne sin egen "lille status" som tidligere almindelig sømand i handelsflåden og nu som reserveofficer så sig selv som en "Betydningsfuld person" dum som han var. I det hele taget var disse såkaldte "Reserveofficerer en pestilens" for os andre, der skulle lære dem næsten alt, hvad der foregik i flådens skibe. Kong Frederik var så forudseende, at han

helst undgik dem i kongeskibet, de kunne komme frem i Flåden ved fedteri og underdanighed, men det var de også gode til, selvfølgelig vil jeg ikke hermed stille dem allesammen i samme lys, der var virkelig nogle mellem dem, som virkelig var fine mennesker, blandt andet mødte jeg nogle år senere på Ekvipageafdelingen en ung løjtnant af reserven, som var alle tiders, han er sikkert skipper på en meget stor båd i dag under et af de store rederier, men han var desværre undtagelsen som bekræftede re en. Endelig var vi færdige i Charleston og kunne sejle nordpå mod næste mål, Atlantic Fleet Landing, den største flådebase i verden i Norfolk, North Carolina.

Vi fortøjede ved "Pier Fov" (Rævepieren, som jeg kaldte den, ren oversat, vi fortøjede helt i bunden af en Pier (bro) med de sædvanlige trosser inde en på kajen, resten på broen. Vi gik i land om aftenen, men det blev vi hurtige kede af, det gjorde en halv million amerikanske mariner også, og vejen udenfor basen var belagt med barer og hvad dertil hører af kulørte lamper skingrende rock musik og ludere "en Masse". Erik og jeg skyndte os tilbage til basen og fandt flyvernes messe, hvor der gud hjælpemig var borde vi kunne sidde ved og få serveret ved og ganske svag musik, det var noget helt andet, end det cirkus udenfor basen. Efter et par dage forlod vi heldigvis Norfolk og satte kursen mod Bermuda, det var som vi skulle tage turen hjem i små trip ad gangen, kunne chefen ikke finde vej til Europa? Nå o.k. vi kom dog en dag til olietårn på Bermuda og senere ind til selve byen "Hamilton" hvor de "Rige" bor et snobbet foretagende, som vi hurtigt opdagede - Eng lsk halv amerikansk og ikke vidste hvad ber de skulle stå på, men nogle herlige indfødte "niggere" der var ganske udoperede af deres hvide påsløb, men nød bugtens varme vand ubekymrede og så ud til, at have det godt med det. Så skulle vi igen ud på de vilde vover, til Lissabon i Europa, ja og "Stygejernet" sejlede bare lige igennem bølgerne, sommetider røg hele bemætningen op på dækket, der var en larm i bunden af skibet, som var vi røget op på en sten grund, Hjælperen var jo flad i bunden som et strygejern og det larmede ad helvede til, når søerne var høje. Da vi kom hjem, opdage vi, at der var et rundt hul i bunden hvor der var slået en rund træprop i, den havde vi krydset Atlanten med, nå o.k. det var jo gået meget godt, men hvad havde de danske søfartmyndigheder sagt til det forhold, hvis de havde haft kendskab til det???? . Lissabon skulle vi kunne være højst et døgn, for chefen og de øvrige officerer havde ordnet det sådan, at deres pårørende skulle komme til Cherbourg

Vi lå kun et par dage i Lissabon til min store fortrydelse, men chefen havde jo travlt med at komme til ~~og~~ Cherbourg, hvor deres koner var inviteret til. Erik og jeg nåede at bestille ekstra sprut og cigaretter, da vi var næsten udgået, da det var leveret ned til messen mødte en af de dumme portugisiske toldere op, selvfølgelig for at få "Kommision", men vi forstod ham overhovedet ikke, selvom han stod nede i messen og gloede på vore udførselsvarer i papkasserne nede i messen, Erik og jeg grinede af ham, havde han været mindre "Emsig" havde vi nok givet ham en flaske og nogle cigaretter. Nå, der blev ikke meget ud af at gense Lissabon jeg var overhovedet ikke i land grundet vagt m.v.

Cherbourg var så kedelig som krigen havde efterladt den, efter tyskernes bombardementer. De store betonbunkers som tyskerne havde bygget til deres u-Både lå stadig som da de efterlod dem efter krigen, ingen bomber kunne trænge igennem denne bet

beton, hvor deres u-både lå godt beskyttet under krigen. Jeg blev sat til at lede en udflugt til D- Dagen's landingsplads nord for Cherbourg, hvor hundrede tusinde allierede soldater led døden ved landgangen. Det var meget vedmodigt, at stå på det sted og tankerne gik til alle de unge mennesker, der måtte lade livet for en meningsløs krig. Nå, der var et udskænkingssted, hvor et par franske piger svang røven til glæde for besætningen, der købte deres sure rødvin i litervis, med det resultat, at bussen var rød af bræk, da vi kom tilbage til "Hjælperen" næstkommanderende spurgte hvad der var i vejen, jeg svarede ham, at de var blevet "søsyge" a busturen og havde brækket sig ud af vinduerne, og ikke at det selvfølgelig var af alle de liter rødvin de franske tøser havde solgt til dem.

Et døgn senere var vi i kanalen på vej hjem til gamle København og i august 1953 ankom vi til Langelinie, dagen efter gik vi ind på Holmen og Tom Hansen overtog regnskabet fra mig. Han var jo ovenud lykkelig, da der var overskud af alt, jeg fortalte ham ikke om de 10 % ekstra udstyr, som amerikanere havde givet os, men det kunne Tom sagtens få til at "gå op". Ved ankomsten til København fortøjede vi på Langelinie til næste morgen (A7) og gik ind på Holmen næste formiddag. Det var herligt at komme hjem til "Dansk Sommer" i august måned.

September måned brugte Tom Hansen og jeg til overlevering, men grundet Ib's

"smarte" modtagelse af al slags gods i Charleston, passede "Allownslisten jo overhovedet ikke, så det blev en overlevering a la la så Tom sagde "Skid på det mekker vi finder ud af det efterhånden og det havde han jo ret i, der var jo for meget af alting, det var bedre end det modsatte havde været tilfældet. Resten af september holdt jeg ferie ~~til~~^{fra} 15/9 - 53 ~~xxxxxxxxxxxx~~ i Oktober den 20/10-53 blev jeg tilkommanderet patruljekutteren "Græsholm" som "Fører" med patruljeområde i Østersøen. Det var en blandet fornøjelse idet vore vagtchefer inde på "Lynettefortet i København var bare kystofficerer, der ikke lade set andet vand, end det der var rundt forterne ude i Øresund. Kun Gundwald, chefen havde nogen kendskab til søen og sømandsskab, men han havde jo aldrig vagt om aftenen han fik sine råd af vor ældste kvartermester Madsen. Nå heldigvis varede dette "Eventyr" ikke længere end til december, hvor jeg blev afløst af søløjtnant Von Louzow, en søn af min gamle chef fra "Hvidbjørnen" i 1934. Han stod nede i lukafet og så lige ud i luften og hørte ikke efter min overlevering, så det fik mig til at sige til ham "De ønsker måske ikke en overlevering af en skide kvartermester" ? Det vækkede ham og han bad mig undskylde og skulle fra nu af nok høre efter. Jeg er bagefter blevet klar over, at det var en kommando under hans værdighed som søofficer en prøve som hans gamle havde sat ham på for at afprøve hans selvstændighed. Den gamle Von Louzow var jo af den gamle skole, en gammel satan på sin vis, men en dygtig og samvittighedsfuld Søofficer. Jeg husker fra 1934* - på Island, hvor min mor havde

sendt et telegram om at de skulle sende mig hjem ? jeg blev kaldt op til chefens kahyt og næstkommanderende Kofoed Hansen var tilstede. De fortalte mig så om dette telegram og om jeg ville hjem ? Nej selvfølgelig ikke svarede jeg, fornuftigt, men det havde de aldrig været ude for. Min mor gik jo hjemme i Kolding og troede jeg led alle der langt borte oppe på Island. Hun var naiv og jeg selv brølende godtroende og naiv i den alder af 16 år. Naiv og ~~me~~ uvidende om alt, vi var jo alt for beskyttede i vor barndom og anede ikke noget om verdenen omkring os, andet end hvad vi havde læst os til i lige så mange naive barneromaner og troede hele livet var et eventyr. Først flere år efter blev jeg klar over, hvor uvidende jeg var i den alder.

I januar 1954 blev jeg tilkommanderet fregatten "Esbern Snare" en af tre fregatter vi havde lånt eller lejet af England, der havde overskud af skibe efter krigens afslutning. Det var et af de bedste skibe jeg har sejlet med, alt var så praktisk inddelt, officersmessen forskibet, frigængere på en banje for sig, maskinbesætningen på en banje for sig og dæksbesætningen for sig og vi havde messe nede agter og et alle tiders sammenhold. Store Vagn Jensen, der var banjermester og jeg som dæksregnskabsfører "kørte skibet" vi havde ne af de fineste søofficer som næstkommanderende han hed Færgemand Lange, en venlig og dygtig mand, som vi nærede den største respekt for, selv om han altid var venlig overfor enhver, han endte da også senere som Admiral, hvilket var helt fortjent. I februar 1954 afsejlede vi til England for at få vore kanoner justeret i Hebburn on Tyne nær New Castle samtidig skulle vi overtage reservedele 60 ton til fregatterne. Det var et sjov, som jeg sent skal glemme. Selvfølgelig var det en kæmpegod "Forretning" for ~~englænderne~~ englænderne. Der kom en "Stovage Officer" op fra London Mr. Ford hed han, mægtigt til skæg fyr skulle man lede længe efter, vi var ved, at dø af grin når vi om morgenen gik ud til endnu en festlig fellow Mr. Seagers "What about a nice kop of thea" he said når vi kom anstigende ind i han gamle støvede magasin et stykke fra dokken, hvor vi var fortøjet. Han kaldte på en af sine mænd og sagde hent some kop of thea, han selv sad i en sofa, der var så gammel og støvet, at vi hjemme i Danmark forlængst havde smidt den på lossepladsen, men han var en "fin" mand, der ignorerede sådanne småting. Når fyren kom med theen (han havde altid et cigaretskud (WOODBINE) bag øret og hans fingre var nede i de hankløse thekrus, så vi drak aldrih the hos ham. En dag sagde jeg til Mr. Ford "Skal vi ikke se hvad der er i den

kasse der, der koster den danske stat 60 pund (ca 720 kr,) jo det kan vi godt, så jimmy, blev sat til at åbne den. først en bunke savsmuld, som var det en dyr vase, der var indpakket, dernæst kom en blæsebælg til syne, som vi anvendte ved århundredskiftet en til at træde på, som de gamle smede i Danmark i sin tid anvendte. Vi var ved at dø af grin, senere opdage vi skiftenøgle af en slags som forlængst var udgået af produktion, samt slangeforbindelser, der overhovedet ikke passede til vore brandslanger. Nå det hele blev ignoreret, de havde jo lånt os skibene og de havde vundet krigen med disse gammeldags indretninger, hvad der er en gåde for mig den dag i dag, de må være lavet af et særligt stof, disse englændere. -

Nå, det hele var vel en stor "Forretning" for dem, de havde jo også lånt os fregatterne på billige omkostninger, så der var vel ikke noget at sige til, at de ville have lidt ud af det? Malerne på Holmen havde målet fregatten lige før vi skulle afgå til England og de havde blandet godt med terpentiner i malingen for at få maleriet overstået i en fart, med det resultat, at al malingen var vasket af i Norsøen på vejen til England. Da vi ankom til Heppburn var jeg og næstkommandernde enige om, at skibet skulle males på ny. Vi lå fortojet udenpå en stor indisk tanker så skulle vi male, var det nødvendigt at låne dokkens kran. Jeg spurgte dokmesteren om vi kunne låne kranen og om det kostede noget, nej nej sagde han det er i orden trods det, fik vi senere en regning på flere hundrede kroner for "leje" af dokkranen. Kranen skulle jo svinge platformen med de 6 mand udover Inderen og følge vor skibssmedens der blev malet. Jeg boede sammen med Svensson i de øverste lukaf, lige over badeværelset. En dag kom jeg ind hvor Svensson var ved at vaske sig i det opstillede "Servante" med vand og affaldsbeholder. Han stod i en mærkelig stilling med hovedet på skrå, jeg spurgte ham "Hvad fanden laver du mand"? han havde ikke opdaget at vaskekummen sad på et "glidespor" så den kunne trækkes frem. Jeg var ved at dø af grin, den stakkels mand havde i forvejen et hold i ryggen, så han var glad for min hjælp. En aften havde vi "bal" i messen og mere grinagtigt end noget var overfyrbøder Hviids dans med Mr. Ford fra London, da blev jeg klar over, at den fine Mr. Ford var bøsse, han ligefrem "sjælede" med Hviid, det var et kosteligt syn. Hviid var jo ganske normal, og det faldt ham overhovedet ikke ind at Ford var varm på ham ha?

Søndag formiddag kom præsten fra den danske kirke i Newcastle anstigende på motor-

cykel en gammel svend, mærkeligt nok kom han altid lige før frokost i messen, men det var der vel ikke noget at sige til. Jeg spurgte ham altid, "Hvad med et glas Sherry" her før frokost? Det ville være en udmærket ide svarede han og det var så det. Han nød frokosten med øl og snaps i fulde drag, den præstemand. En gang havde han sin "sekretær" med, en fed, mopset kælling, så hellig at det udstråede fra hende, hun var forlovet med "Vor Herre" det er jeg sikker på. Vi lærte også en anden dansker at kende i New Castle, en mister Stormgård, han var vist grosser eller sådan noget, han inviterede Vagn og Pless og undertegnede til en "Festlig" aften i hans hjem. Det der med det festlige kunne hurtigt overses. Det var et almindeligt koldt engelsk hus, hvor alle stod og varmede røven foran kaminilden, som Stormgård var meget begejstret for, vi andre syntes det var noget værre lort, at få varmen ved. Så serverede stodderen "Dansk Pils" jo gommoren. Flaskerne bar navnet "Hof" men var så små, at man troede det var løgn, kun en ca. tredjedel af den almindelige danske størrelse, hvordan kunne Carlsberg udsende et sådant "Fidusekstrakt" af en dansk øl? men det har vel været særlige handelsforhindringer, der har nødvendigvis gjort dette? Vagn blev syg medens vi var i Hebburn og kom på hospitalet, han talte i vildelse og sloges med en svenk general i sin feber, så Færgemand Lange sørgede for han blev indlagt på hospitalet i byen. Vi var oppe at besøge ham om søndagen på Sheffield Hospital, alle sygeplejerskerne lignede "Florian Naithingale" med støvet og nullermænd lå under sengene og unge og gamle mennesker var stuvet sammen på samme stue, men vi havde selvfølgelig noget snaps med til Vagn, skjult i en sodavandsflaske, så det varede ikke længe før Vagn var ombord igen.

Nå, alt får en ende, det samme gjorde Heppburn on the Tyne og vi sejlede ud gennem floden til "Tynemouth og videre over Nordsøen til København. Jeg glemmer at fortælle om bores "Vaskemand i Newcastle. Jeg afleverede blå skjorter til ham, når jeg fik dem tilbage var de grå? farven holdt ikke sagde han bare, det var det rene Lud han vaskede i, er jeg sikker på, nå O.K. det er England - Take or leave it " Nå, vi havde en sjov tid i England, selv den ikarnerede ungarl Åge Larsen var ved at blive forlovet med den "vilse Joan" der kørte som en gal i dokkerne, når hun kørte os til skibet men det blev ikke til noget, Åge var for nær til at dele noget med nogen, sådan var han bare. Svensson fik bugt med sit hold i ryggen på vejen hjem over Nordsøen, efter at jeg havde lært ham, at benytte vaskekummen rigtigt. Den engelske offi-

cer, der skulle indskyde vore Pjecer(kanoner) var fuldstændig idiot, han skød så tæt på dørene til vor agterapting, at dørene blev revet af, men det ragede ham en "Papanc nu skulle de bare vi i orden, nå han kom jo også fra krigen, hvor det var alvor alt-sammen, man glemmer jo heller ikke så let at tre af disse fregattter gik til angreb på hele den moderne Italienske flåde og jagede den i havn i Genua og den turde ikke gå til søs længe efter. Det store italienske slagskib "Garibaldi" der så let som inge ingen ting kunne have sænket de engelske fregatter, stak af, for de havde aldrig m't en sådan beslutsom og effektiv krigsindsats som englænderene udviste, en dødsforagt som de overhovedet ikke forstod, men typisk italiensk stak af fra, ja Hitler var for-tvivlet, men det var fordi han var dum og ikke forstod italiensk mentalitet, vi andre kan kun beundre den, krig det er jo mord tænkte italiernerne, og det har de jo ret i. Så de blev klogeligt i hsvn resten af krigen, så det var kun tyskerne og englænderne der udkæmpede den bitre krig i Middelhavet. Dette var et sidespring =

Den 9 april 1954 ankom vi til Holmen og afleverede gods fra England og tog nye for-syninger ombord til togt i danske farvande, Svend Gunnar vaar stadig chef og Færgemand Lange næstkommanderne, Svend Gunnar Jørgensen, kommandørkaptajn var manden der sagde til mig ved udnævnelsen til søløjtnant, "Hvorfor skal man ødelægge en dygtig under-officer med at gøre ham til en simpel løjtnant uden ~~autoritet~~ autoritet ? " Jeg forstod ham ikke dengang, men blev senere klar over hvad han mente. En ældre underofficer, ha kan mere autoritet end en nyudnævnt løjtnant, det var det han mente - ?

"Hunt Fregatterne" var jo kun små skibe, men de deltog dog i de ubarmhjertige konvojer til Murmansk nord om Norge i Ishavet, hvor tusinde endte deres liv i de de iskolde bølger, når de tyske undervandsbåde angreb i bølger og sænkede det ene tankskib og forsynisskibe efter det andet i et inferno af brændende olie på havet - dette et sidespring -

1954 - "Hebburn on Tyne" - ve "Newcastle" - måned februar-marts - "Tynemouth" Vi havde en god tid og en sjov tid i Hebburn on Tyne, vi blev vel modtaget, som venner af England og som allierede, hvad vi jo også var under krigen, selvom den danske indstaa kan diskuteres ?

Efter et par måneders togt i danske farvande blev vi med "Esbern Snare" sendt på fiskeriinspektion på Færøerne (igen) Jørgensen var stadig chef og Færgemand Lange, næstkommanderne, så vi var ikke helt "solgt", men havde nogle meget dygtige

officerer på broen, så vi kunne føle os tryk i enhver situation, det blev vi i hvert fald klar over en aften i "SKålefjerdingsa" på Færøerne, hvor vi en en brandstorm med snefygning blev jaget ud på patrulje ved "Myggenæs" (det vestligeste punkt af Færøerne i en brandstorm. Det var min gamle chef fra "Freja" som vi kaldte "Single Lung" Mads, der sad som chef nu på Færøernes Marinekommando" han var pludselig vågnet op, og syntes vel han skulle foretage sig noget for sin "fede" hyre og sin Mgtpositi
Jeg kan huske, jeg tænkte da vi smed trosserne i land "Det er løgn det her, der må være mennesker i nød, ellers bliver vi ikke kommanderet ud midt her i natten i en snestorm ad den anden verden - O-K- vi sejlede ud gennem fjeldene på Radaren for sigtbarheden var 0 - vi gennemførte inspektionen ved "Myggenæs, men det var den sædvanlige situation med masser af russiske trawlere, der fikede på livet løs, men inden for ~~de~~ lovens grænser. Vi patruljerede hele natten og gik ind til Thorshavn om formiddagen. Havnefogden stod som sædvanlig på nokken og råbte "Der er ingen pladser, "Smirgil" kommer snart og skal have pl^ads" ? Det brød chefen sig fanden om, lagde til kaj og fortøjede, og gik ned i sit lukaf og ironerede havnefogden -
Konsul Brookky på "Tinganæs" var en historie for sig. Han var gift med en islandsk kvinde, der var behængt med de dyreste smykker, mørk, robust med kulzært hår og meget dominerende. Når vi kom og skulle tale med konsulen om at købe et par eller flere tusinde cigaretter, whisky o.s.v. var hun charmerende og venligheden selv og alt kunne lade sig gøre. Hun sagde bare "Siegfred du behandler de søde danske officerer. godtmdet ved jeg, ellers skal jeg komme efter dig ? og det gjorde han. Vi kørte i tusindvis af cigaretter og spiritus ombord om natten og alt var O.K. han fik sine penge og alle var glade. Engang imellem kom der nogle tola~~re~~ og spurgte hvad der foregik, så gav vi dem en flaske Whisky og de holdt kæft, det var jo det de var ude på, men hvem kan blame dem for det, der var jo spiritusforbud på Færøerne og kun de der havde betalt deres skat, kunne bestille spiritus fra Danmark. Mange historier eller relatiteter kunne skrives om dette, men lade det nu være med dette, det hører alt sammen til en "svunden tid" som nutidens mennesker ikke ville forstå, men den tid ville ingen af os fra dengang undvære, i dag er den slags jo fortid, men synd for de mennesker, der lever i dag eller "tror de lever"

Medio april ankom vi til Holmen og gik på "Leavex" øvelsen i danske farvande, hvorefter vi i medio juli gik til Holmen igen og den 13' havde ferie.

Den 22' august blev jeg tilkommanderet SSA (Skibsafdelingen" ,der havde til huse ombord i mit gamle skib "Hejmdal", der nu lå fortojet "for godt" uden på kaserneskipet "Fyen" ved "Elephanten". Min gamle dansklærer fra lærlingeskolen i 33-34 var chef nu kommandørkaptajn Westrup. i oktober flyttede vi til fregatten "Niels Ebbesen" og i forbindelse med tjenesten ved skibsafdelingen blev jeg "Messeforstander for 120 maa fra u-bådene og andre enheder, der kom og gik afhængig af togterne i danske farvande. Det var et dejligt afslappende arbejde og det var min gamle ven "Jonas" orlogskaptajn der fik mig til det. Det var jo en værre "Lopperede", at holde styr på, for de kom og gik ud og ind af regnskabet, så jeg havde altid noget at tage mig til. Udover jeg, var makineløjtnant Hack Møller (von Hack-Møller skulle han tiltales når han var fuld, herudover havde vi den faste kok Breitenback og han og møller drak bajere dagen lang, jeg havde mit mas med, at de ikke organiserede for mange bajere på messens regning. Men en morgen Breitenback var lige kommet ombord, da Urban Hack Møller kom farende over i mit lukaf og sagde ,han er sgu død ? hvem spurgte jeg om ? kokken for fanden. Vi fik fgt i en læge ovre fra kasernen og han kunne konstatere, at det var rigtig nok, gamle Breitenback havde fået et hjerteslag og var død, han havde ikke nået, at drikke sin morgente. Jeg var herefter på "Fyen" subsidiært på Skibsafdelingen i årene 56-57-58-59 til 1960 hvor jeg i april blev tilkommanderet Flådestation Korsør, hvor jeg efter et halvt års trængsler endelig lykkedes for mig at komme væk. Hurtignakkeren Ib Jørgensen var chef for forsyningsafdelingen der, han havde jeg stiftet bekendtskab med på "Hjælperen" da vi hentede den i Charleston, Syd Carolina, så jeg kendte alt d til den pladespiller. Chef for flådestationen var kommandør Wurtz, Han var meget fornærmet over, at jeg købte ny bil i Slagelse, han havde selv kun stionens gamle vogn, at køre i, men hans kone var sikkert meget dyr i drift, en af dem, der besøgte Magasin du Nord meget med kontokortet i hånden. Ja, hun var jo fru kommandørinden, det var sgu synd for manden, han var altid på spanden.. 21' januar 1961 afgik jeg så endelig fra Korsør og jeg kan huske, jeg standede ved den gamle eg på landevejen og sagde til ig selv "Gud ske lov" jeg er færdig med den tjans. Det var dog det værste tjenestested jeg havde været på.

1961 - Flådestation Korsør

Jeg afgik den 21. Januar fra flådestation uden tårer og den 6. Februar 1961 tiltrådte jeg Havnesektionen, Flådestation København som havneassistent min chef var her Orlogskaptajn af B-linien T.V. Jørgensen, som var et blandet bekendskab (Hugormen) blev han kaldt. Jeg havde 2 værftsformænd Torben Vig Jensen og Bjarne, Kaptajnløjtnant Vagn Skårup, som jeg skulle afløse gav mig en fin overleveling og lærte mig en bunke. Det var jo noget af en "Uriaspost" jeg var sat på, for her ved denne tjenste kunne man dumme sig for mange tusinde kroner til reparation af skibe, som jeg skulle "forhale til og fra dokkene på Holmen. Til at begynde med skulle jeg stå på det højeste punkt på skibet, der skulle forhales og med tegn med armene dirigere slæbebådene for og agter. Sådan gik den første tid indtil kaptajnen på skoleskibet "Danmark" lånte mig nogle japanske transportable radioer, så jeg var i forbindelse med slæbebådene pr. radio.

Kommandørkaptajn Bahnsen var på dette tidspunkt blevet chef for Flådestationen og havde i mange år været chef for Televæsenet. Jeg viste ham disse radioer og fortalte ham om mit dilemma med forbindelsen til slæbebådene og til værftsformændene i begge ender af skibet. Det var lige den rette jeg kom til med den anke og der gik ikke lang tid efter, før vi fik udleveret hele 6 "Stornorradioer" à kr. 5000,- stykket samt ladeaggregater, så de altid var fuld funktionsdygtige. Bagefter kunne vi ikke begribe, at vi kunne forhale uden disse radioer og de er stadig i brug dags dato (1992) og har tjent sig ind mange gange ved de uheld vi har undgået.

^{Lundsteen}
Admiral ^{Lundsteen} var imidlertid blevet chef for Flådestation "København" og resideredeovre "Under Kronen" i Admiralsgemakkerne, som var meget hyggelige. Jeg mindedes, da vi gik på skole derom aftenen under Læringskolen i 1943, da var forholdene hålt anderledes, men der var jo også bygget om for mange penge siden da.

Admiral Lundsteen var en vældig intelligent mand, som man ikke skulle tage fejl af, man kunne ikke se umiddelbart på ham, hvad han indeholdt, men man blev klogere når man først lærte ham at kende. Jeg opdagede det ved en speciel lejlighed - Jeg skulle forhale mit gamle skib "ESbern Snaele" fra "Under Mastekranen" til Dok 4 på refshaleen, chef var kommandørkaptajn Jack Nielsen. Det stormere ad hel

Will not be done.

~~- "Peders Skram" - Attilia & Sigmundskole -~~

Og den dag var tilfældigvis var Admiralen ude at inspicere kajerne sammen med min havnemester, kaptajnlojtnant Eluf Johannsen og kom forbi, da jeg gik ombord med sjakket for at foretage forhalingen til dokken. Jeg havde en mistanke om, at værftet spekulerede i havarier, for at få noget xxx arbejde, som der ikke var meget af, så de bestilte forhalingerne i hårdt vejr, hvor de var sikre på, at der ville ske et havari?

Det skete også denne gang - Peter skipperen på "Fremað /" en gammel luskerøv vinkede til broen, hvor jeg stod, at han ikke kunne holde agterenden op, så den var parallel med dokken og derfor faldt fregatten ind på dokkens sydsidex, som meget beliglig var under reparation med spydspidser af vinkeljern ud fra dokkens sydside - Fregatten faldt som følge af det ind på vinkeljernen og dette forårsagede at nogle koojer og skibsside blev indtrykket i styrbords side "Ja, det var ikke deres skyld" sagde Jack Nielsen til mig, men vi må jo skrive xxx rapport. Det gjorde vi så, men Admiralen kunne med det samme se, at der var noget som ikke stemte? Admiralen gav sig god tid og jeg fik intet at vide, men et halvt år efter fik jeg vished for, at Steensen havde givet Jack Nielsen 3 ugers kvartersarrest Under Kronen for falsk rapport - Han havde givet mig hele skylden ^{som} Admiralen havde set, at min rapport var rigtigt, medens jacks var opdigtet, at friholdt ham for videre tiltale. Nå, nogle år senere lavede den gode Jack fiduser med rejseregnskabet, medens han var chef for "Stevns Kommando" og derefter færdig i flåden. Jeg er senere blevet klar over, at når Orlogsværftet manglede arbejde, satte de altid /forhalinger til dokkerne en dag hvor det stormede, så var de næsten sikker på nyt arbejde.

"Personbeskrivelser" samt øvrige bemærkninger af de i førertalte beskrivelser vil forekomme senere, da de er så "specielle" at det ville være synd at forbigå dem i tavshed. Den type mennesker eksisterer ikke nu om dage

Fortsettelse følger senere hvis muligt. (Skriveren af foranstående)